БЛАГОВІСНИК

Тема номера:
Блаженні чисті...

№4, 2008

Новорічне

Ось і все. Рік закінчився. Він відлетів
У куточок буття, що назвали «Історія».
Вже й останні молитви в небесний архів
Ангел Божий заніс. Вже нова ораторія

Із натхненних сердець до престолу летить —
Не підвладна всесильній земній гравітації.
Перед Вічним в пошані схилилися нації
У надії, що й цей рік Він благословить.

З Новим роком! Курантів старих передзвін
Прозвучав таємниче: тече все, міняється.
Рік минув непомітно; новий починається.
І хто відає-знає, яким буде він?

Всі ми хочемо жити у радісні дні,
Всім, без винятку, хочеться бути щасливими,
А жіноцтву, до того ж, ще й бути вродливими;
Щоб блаженством світились родинні вогні.

І летить по землі побажання луна.
Хоч у різних народів несхожі традиції,
Різний розвиток, навики та ерудиція —
«З Новим роком!» — і в джунглях, і в замках луна.

Нехай Бог Милосердний хранить усіх нас.
Хай не сковує Землю мороз ворожнечею.
Щоб вона, неосквернена біженців втечею,
Розцвіла добротою і дружбою рас.

Хай цей рік стане роком небачених жнив.
Об'єднавшись любов'ю святою, братерською,
Будем жити турботами місіонерськими
І робити усе, що Христос заповів.

Не тривожтесь! Панує Господь! Він — Живий!
Новий рік зустрічаємо радо, з надією.
Ми — заручники часу — про вічність мріємо.
Там, де літ вже не буде, — наш дім дорогий.

Але ж ми на землі проживаємо поки.
І тому, дорогенькі, з Новим вас роком!

Світлана Касянчик

* * *

Велика благочестя таїна
Зорею спалахнула незгасимо —
Благословенна Діва і Жона,
Свята Марія народила Сина

Радіє світ, народи, племена.
Із неба даний знак: прийшов Спаситель,
А з Ним Його священні імена —
Він Пастир Добрий І Благий Учитель

Порадник, Дивний, Цар Еммануїл
І влада на раменах Князя Миру.
Найдивовижніше зі всіх світил
Зійшло і запалило в серці віру

І правда над народами зійшла,
І в повний зріст над світом стало Слово,
Як Світоч і Колос над царством зла,
Благословенний день — Різдво Христове.

Володимир Сад

Фото Юрія Костюка

www.blag.org.ua

БЛАГОВІСНИК

№ 4(62) 2008
жовтень-грудень

Журнал виходить щоквартально

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:
М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович
Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06
Факс: (0332) 78-97-98
E-mail: *blagovis@online.ua*
www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ "Приватбанку"
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:
Віктор МОКІЙЧУК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Наталія КОРНІЙЧУК
Наталія БАЛЬБУЗА

Представник журналу в Канаді:
Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada
тел. (519)685-99-88

Надруковано:
Релігійне товариство
«Місійна книжкова фабрика
"Християнське життя"»
(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874
Наклад 3700 примірників

У номері:

М. Водневський. **Хто ти? 4**
В. Шишков. **Страх ворога 6**
Я. Пейсті. **Блаженні чисті серцем 8**
М. Синюк. **Чистота у домі серця 10**
Д. Максвел. **Гріх — духовний бруд 13**
В. Куриленко. **Чим додержить юнак в чистоті свою стежку ...14**
Ю. Вавринюк. **Святе меню 18**
О. Міцевська. **Будь чистим 22**
І. Семенюк. **Чи залишив ти Шіттім? 24**
Поетична сторінка. Валентин Білащук 27
Л. Бівер. **Твоя вага — це не ти 28**
Ю. Вавринюк. **«Щас спою!» 31**
В. Котовський. **Голуби, мої голубочки 32**
М. Пилипюк. **Відповідальність служителя Божого 36**
Свідчення. Бог навчив читати 39
В. Сарафінчан. **Шістдесят років з Богом 40**
А. Кравченко. **Приборкання тигра 42**
Свідчення. Зцілення від гангрени 46
Тріумф зла чи тріумф бездіяльності? 48
«Світанкова зоря»має свій дім молитви 50
День подяки 2008 52
Новини 53-55

Художнє оформлення Віктора Мокійчука

У номері використані фото Юрія Костюка, Юрія Вавринюка, Геннадія Андросова та інтернет-ресурсів

При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

© БЛАГОВІСНИК 2008

Сторінка редактора

Багатьом, мабуть, відоме прислів'я: «Чистота — запорука здоров'я». Але до такої простої і звичної для нас думки людство прийшло зовсім недавно. Це сталося лише наприкінці 19 століття, коли були відкриті віруси та мікроби як збудники багатьох страшних, широко розповсюджених хвороб. І найпершим, найдієвішим засобом їх усунення були визнані прості правила гігієни або просто чистота. Чистота рук, одягу, кухонного приладдя і т.і.

Пригадую цікавий випадок з історії будівництва Панамського каналу. Першу практичну спробу з'єднати два океани зробив француз Ф. Лессепс. Вона виявилася невдалою. Окрім чисто технічних та економічних помилок, які дозволили охарактеризувати це будівництво як чисту авантюру, будівельники стикнулися з несподіваною проблемою — масовими захворюваннями, які часто закінчувалися смертю. І коли через декілька років потому інша компанія, тепер вже американська, знову взялася за цю справу, один із керівників розпочав будівництво з незвичної операції. Він створив спеціальну бригаду, в обов'язки якої входило обприскувати навколишні джунглі та болота спеціальним дезинфікуючим розчином, щоб повбивати комарів та мошкару, які були збудниками хвороб. Сенат та керівництво майбутнього каналу нещадно критикували його за таке марнотратство, але той був непоступливий та наполегливий. Лише через рік він дозволив будівельникам приступати до роботи. Вже сьогодні дослідники стверджують, що він врятував тисячі життів і зекономив мільйони доларів.

А втім, подібні правила щодо чистоти діяли тисячоліття тому. Закон Мойсея, без перебільшення, чи не на третину складається з правил, які тою чи іншою мірою стосуються чистоти. Бог, Який давав ізраїльському народові ці постанови, звичайно, мав на увазі духовний бік життя Свого народу, але не помилимося, коли скажемо, що це мало й практичний характер.

Якщо чистота має таке велике значення в нашому фізичному житті, то чи не більш важливою вона є в духовній сфері? Адже ми знаємо, що старозавітні заповіді, окрім зовнішньої форми, мали глибокий внутрішній зміст, вказуючи на майбутнього Месію — Ісуса Христа. І якщо Ісус критикував фарисеїв та книжників за формальність щодо правил зовнішнього омиття рук, чаш, посуду, Його повчання не відкидають вчення про чистоту. Але це вчення говорить нам про якісно новий рівень духовної чистоти: чистоту серця, думок, слів та життя. «Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!» (Еф. 5:25-27). Книга Об'явлення, описуючи Новий Єрусалим, каже, що «не ввійде до нього ніщо нечисте». Отож, чистота є однією з головних умов, які дають право потрапити на небеса, в описі яких невід'ємною характеристикою знову ж таки згадується чистота.

Отже, пороздумуймо про чистоту, яка є запорукою не лише нашого фізичного, але й духовного здоров'я.

Хто ти?

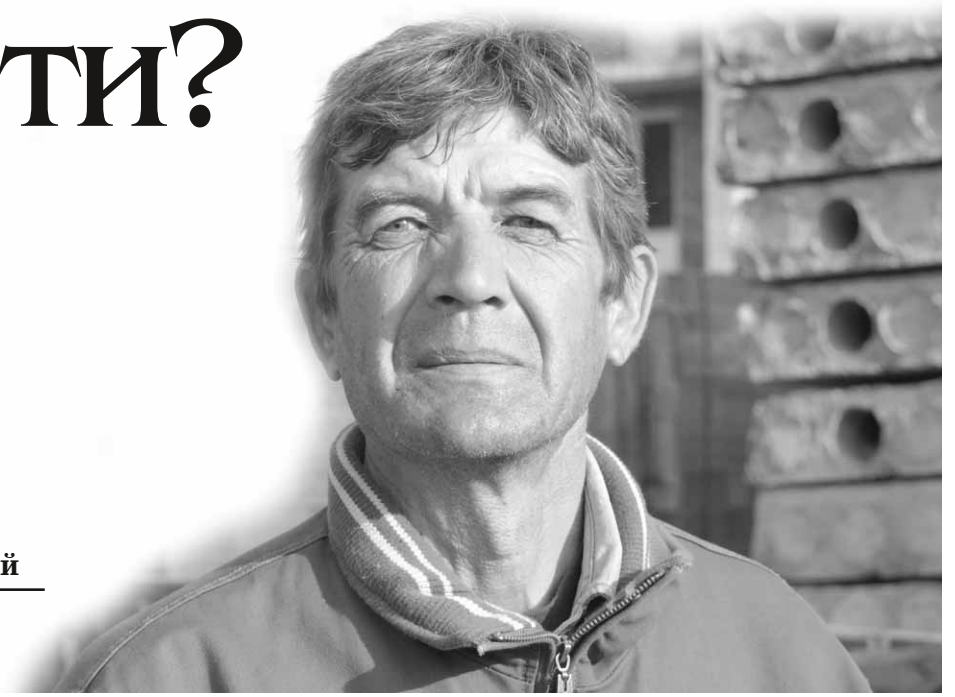

Микола Водневський

4 вересня 2008 року відійшов у вічність відомий російськомовний християнський поет, прозаїк, публіцист, радіопроповідник, редактор газети «Наши дни» та журналу «Вера и жизнь» Микола Водневський. Щирий та безкомпромісний християнин, невтомний працівник, він був шанований не лише у емігрантських колах Америки, яка стала для нього другою батьківщиною після Другої світової війни, але й серед віруючих колишнього Радянського Союзу. Будучи членом баптистської церкви, він стояв вище конфесій та вузьких конфесійних поглядів, одночасно залишаючись вірним Слову Божому. Його прості та зрозумілі проповіді друкувалися величезними тиражами, на його вірші писалася музика. Для багатьох він став героєм, легендою — і в той же час це була дивовижно проста та скромна людина. Він не займав високих посад, все життя пропрацював простим робітником на місцевій фабриці в Каліфорнії, вечори та ночі присвячуючи духовній праці.

Пропонуємо увазі читачів одну з його останніх проповідей, яка була надрукована за декілька тижнів до його смерті у газеті «Наши дни».

Багато років тому при Йордані, з'явився незвичайний чоловік. Молодий, з загорілим обличчям, сильний та сміливий, він жив під відкритим небом, харчувався акридами (певний вид сарани) і диким медом, одягався в одяг з верблюжої шерсті. Сурове й проникливе обличчя цього мужа Божого випромінювало внутрішню духовність і співчуття до людей. Він ревно проповідував юдеям про покаяння перед Месією, Котрий от-от гряде, і хрестив тих, хто покаявся, у Йордані.

Це був Іван Хреститель. Предтеча Господа Ісуса Христа, найбільший пророк і глашатай Божий про Царство Христа.

Але не його дивний спосіб життя, не його палка проповідь сколихнули Палестину, підняли на ноги весь єврейський народ, привели до Йордану натовпи юдеїв, а бездоганне святе життя і його душевна чистота. Ці високі духовні якості, котрих ніхто не бачив ні у книжниках, ні в фарисеях, дозволили Іванові Хрестителю сміливо й нелицемірно викривати порочність світу та його байдужість до Бога. Це вабило жителів Палестини до новоявленого пророка. Новий релігійний рух не міг бути непоміченим. На нього звернули увагу не лише книжники, старійшини народу і представники Закону Божого, проповідями Івана зацікавився навіть сам цар Ірод.

Чисте й праведне життя тридцятирічного чоловіка, котрий обрав для своєї проповіді не багатолюдний Єрусалим, а пустинні береги Йордану, навела старійшин на роздуми: хто ж він такий? Чи ж не Месія? Його непідкупна справедливість, надзвичайна сміливість і ревна проповідь мали неймовірний вплив на тисячі людей, котрі слухали його. Люди каялися, хрестилися в Йордані і починали нове життя, чекаючи приходу Месії.

Невдовзі з Єрусалима були послані священики й левити з фарисеїв,щоб запитати в Івана: «Хто ти? Чи не Христос?»

Які це були серйозні запитання, і як багато вони говорять нам!

Якби в Івана були ті чи інші духовні недоліки, гріхи, пороки, якби за ним були помічені аморальні вчинки чи прояв гніву, жадібність до наживи, шукання не Божого, а власної вигоди, ніхто й ніколи не вирішив би запитати у нього: «Чи ти не Христос?»

За свідченням євангелістів, Іван Хреститель не здійснив жодного чуда, не дав фарисеям жодного знамення, не зцілив жодного хворого, та все ж величезні натовпи людей здалека йшли слухати його і, вислухавши, каялися у своїх гріхах і хрестилися від Нього в Йордані.

В наші останні часи є немало людей, які вимагають від проповідників Євангелії різноманітних чудес. І якщо вони не творять чудес, їх не вважають Божими посланцями, не приймають їх свідчення про Христове спасіння. Така вимога сучасного натовпу породила цілий ряд проповідників-чудотворців. Натовпи людей, які страждають тілом, просто допитливих і навіть щиро віруючих, наповнюють зали таких «цілителів». Але такі шумні зібрання часто закінчуються розчаруванням, коли дізнаються, що життя і характер того чи іншого чудесного «цілителя» зовсім не схожі на характер та життя Христа.

Тимчасове перебування у стані екстазу не має жодної духовної основи, ні глибини, ні змісту. Екстаз, навіть найтриваліший, має тільки тимчасову дію. Душа ж людини залишається не спасенною, порожньою, не зрошеною благодаттю Божою. Яка користь, якщо я впадаю в екстаз, а не маю впевненості у спасінні? «Яка користь людині, якщо вона здобуде весь світ, а душу свою занапастить?» — каже Слово Боже (Мт.16:26).

Релігійні зібрання, в яких дається воля почуттям, душевним потрясінням та екстазу, часто нагадують собою грозу з громом і блискавкою, і навіть з небагатьма крупними краплинами дощу, після якого, як кажуть, «тільки пил прибивається», а земля залишається сухою.

Не так тихий рясний дощ! Дрібний, але щедрий, він здатний принести з собою істинне небесне зрошення. Він оживляє пустелю, напуває вологою посіви, проникаючи глибоко під самий корінь. Саме до такого служіння Бог закликає кожного з тих, хто повірив у Христа як особистого Спасителя.

Іван Хреститель прийшов у світ, щоб виконати Боже доручення — сповістити про грядущого Месію. І він це доручення виконав. В даний час Бог дав Своє повеління кожному зі Своїх дітей — вказувати іншим на Христа, Який вже прийшов і звершив спасіння на Голгофі. Брати і сестри! Це наше спільне завдання, велике, почесне, святе!

Життя Івана Хрестителя — гідний приклад для наслідування служителям Божим, істинним християнам. Іван Хреститель не відступив ні на крок від свого покликання. Він був вірний Богові навіть до смерті, мученицької смерті. Іван сміливо викривав гріхи юдейського народу, показував недоліки священиків, старійшин, книжників і фарисеїв. Він не кривив душею перед Іродом, а сказав цареві: «Не треба тобі жити з дружиною брата твого».

В наш час мало де переслідують Божих служителів, мало де ув'язнюють їх чи відправляють на заслання. Свобода релігії, як кажуть, завоювала собі почесне місце. Так, свобода релігії, але не свобода християнства. Ми знаємо, що проповідь шостої заповіді ще й досі жорстко карається владою всіх країн, і тому не так вже й багато проповідників наслідують Івана Хрестителя, не бажаючи втрачати своєї голови.

У біографії реформатора Мартина Лютера згадується такий випадок. У каплицю, де проповідував Лютер, увійшов німецький імператор Карл V, який тільки що вступив на престол. Лютер, не помітивши його, продовжував натхненну проповідь про необхідність покаяння перед Богом.

— Брат Мартин! Брат Мартин! — зашепотіли в передніх рядах. — Спокійніше... Король тут...

— Король — також грішник! Король також повинен каятися! — ще голосніше вигукнув Лютер.

Після проповіді імператор підійшов до Лютера і сказав:

— В моїй державі є лише одна людина, яка мене не боїться. Цією людною є ти, бідний августинський монах. Значить, з тобою Бог!

Христос назвав Івана Хрестителя світильником, що горів та світив (див. Ів. 5:35). Яке високе свідчення! Писання каже нам про те, що Авраам був другом Бога, Мойсей — Його слугою, Даниїл — улюбленим, Давид — чоловіком до серця Божого, а про Івана сказано, що з-поміж народжених жінками не було більшого від нього. Та коли посланці від старійшин запитали Івана: «Хто ж ти?», він дав скромну відповідь: «Голос того, хто кличе» (Ів. 1:23). «Я не Христос, не Ілля, навіть не пророк, я тільки голос»! В цій відповіді його дивовижна простота і смирення серця. В цій відповіді беззавітна відданість Богові. В цій духовній красі таємниця слави і величі Предтечі.

Християни, згідно Писання, — це народ особливий, народ святий, вибраний, відділений від світу й гріха. Апостол Петро каже: «Ви — вибраний рід, священство царське, народ святий, люди власності Божої, щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Петр. 2:9).

На жаль, в житті деяких «покликаних» ці особливості настільки слабкі та незначні, що вони навіть втратили бажання «звіщати чесноти Того, Хто покликав». Не дивно, що

таке «німе» християнство є джерелом спокуси і зневаги.

Не личить присвоювати собі звання «святого» чи «обраного», якщо щоденне життя нічим не підтверджує цього твердження, якщо воно зовсім не відрізняється від життя людей, котрі не знають Бога. В цьому причина застою духовного життя багатьох церков.

І дійсно, зміна імені не веде за собою зміни серця. Людина має право називати себе будь-яким іменем, але становище від цього не змінюється. Можна видавати себе за сина мільйонера-аристократа, але, якщо ви невиховані, некультурні, брутальні, завжди невмиті і одягнені у дрантя, вам ніхто не повірить. Недавно мені довелося чути про одного горця, прізвище якого в російському перекладі означало «Владика світу». Але цей «володар планети» сидів на базарі і просив милостиню!

Німецький письменник Лессінг одного разу сказав: «Доти, доки я не побачу, що людина дотримується однієї з найголовніших заповідей Христа — любіть ворогів своїх, — я буду сумніватися, що той, хто називає себе християнином, дійсно ним є».

Іван Хреститель не турбувався про те, щоб створити собі ім'я. Він говорив про Христа. А те життя, яке він вів, сказало про нього самого.

Хто ти, мій читачу, і про що говорить твоє життя?

Микола ВОДНЕВСЬКИЙ,
серпень 2008 року

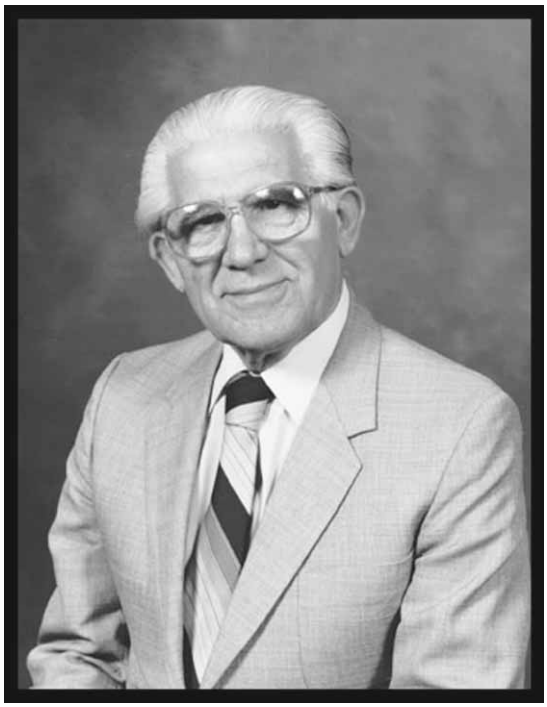

Страх ворога

Багато років я замовчував цей випадок. Навіть майже забув про нього. А згадав, перечитуючи перший рядок 64 псалма: «Вислухай, Боже, мій голос, як скаржуся я, від страху ворожого душу мою хорони!» — і зрозумів, як сильно все змінилося з тих пір...

Нерідко стається так, що нам докучають не стільки наші вороги, скільки власні (нерідко перебільшені) страхи, пов'язані з їх присутністю в нашому житті. Був такий ворог і в мене. І найбільшою загрозою, що походила від нього, була загроза мого публічного викриття.

Але про все за порядком...

Список моїх страхів не новий. Я з дитинства боявся темряви й грози. Тим паче нічної. Сторонився циганок. Остерігався собак. Особливо мені докучала одна шавка з сусіднього будинку. Здалека помітивши мене, псина блискавкою кидалася до мене і, заливисто гавкаючи, клацала зубами за крок від моїх штанів. Я шоковано завмирав, як кролик перед удавом, і, покриваючись холодним потом, люто ненавидів цю тварюку і її довгов'язого діда-господаря за те, що він її обожнював і відпускав гуляти без повідка.

Напевно, тоді я й почав уперше «молитися». Так, як іноді робить кожен з нас, — ні до кого особливо не звертаючись, але пристрасно: «Тільки б пронесло!..»

...Потім були пожежі. Спочатку — в сусідньому під'їзді. Потім щось горіло в нашому підвалі. І щоразу, коли червоні машини зі страшним виттям в'їжджали до нас у двір, у мене щось здригалося в грудях. А коли посеред ночі за два кроки від нашого дому кілька разів спалахували то хліви, то трансформаторна підстанція, я злякався вогню не на жарт.

З тривогою чекав наближення кожної ночі: раптом ми заснемо, а дім загориться?! Здригався від будь-якого підозрілого звуку. В тремтливих відсвітах фар мені бачилося полум'я. А тривожні сирени пожежних авто незмінно викликали у мене вибух адреналіну і надовго позбавляли сну. Я ніяк не міг збагнути: як це дорослі дозволяють собі спокійно й міцно засинати, не боячись згоріти уві сні? Щоб хоч якось заспокоїтися, я тихо-тихо шепотів у стелю свою нову «молитву»: «Хоча б цієї ночі не сталося пожежі!» І лише тоді засинав.

Пожеж з тих пір не траплялося, але страх залишився, і щоразу перед сном я за звичкою повторював свою «молитву». Іноді приєднував до неї якесь актуальне на той час прохання: про здоров'я мами, про рідних, про спасіння від шкільних стоматологів. Та мало ще які страхи мешкають у серці підлітка?!... Як і раніше, цей щовечірній молитовний ритуал діяв на мене заспокійливо — я якимсь дивним чином відчував, що роблю все не намарно, — мене обов'язково почують і якось захистять невідомі, але добрі сили: мої тодішні уявлення про Бога були надто розпливчатими й невизначеними.

Але страхи страхами, а, як відомо, реальні проблеми виникають без попередження. І якось непомітно для себе я почав звертатися за послугою до своїх «вищих сил» і вдень. А для посилення своїх заклинань, я вирішив ще й хреститися, причому тричі — рух-у-рух, як це робила бабуся...

Тепер я «молився» з будь-якого приводу. Порівняно спокійний плин мого життя переконував мене, що це і є результат моїх регулярних заклинань.

...Але одного разу мене викрили. Так недолуго, нерозумно й соромно... Я йшов вздовж шкільного паркану і про щось в черговий раз «домовлявся» з Небесами. Озирнувшись довкола і нікого не помітивши, я тричі нашвидку перехрестився. Але ВОНИ мене помітили — троє розбишакуватих старшокласників із сусіднього двору. Вони постали з-за рогу, і їхній заводіяка єхидно поцікавився: «Ти що це тут — МОЛИШСЯ?!» Він так і сказав — не «хрестишся», а «молишся». Мене застукали на місці злочину!..

Думки сплутались: якщо про цей випадок стане відомо в школі — мені кінець! Там мене знали зовсім іншим: тихоня-відмінник, член шкільної Ради дружини, фотографія — на Дошці пошани. І раптом такий сором — хреститься! А значить і Богу молиться. Тоді це було жахливіше, ніж курити в шкільному туалеті чи матюкатися!..

Якби вони перетрусили мої кишені, вимагаючи дріб'язок, це було б хоча й принизливо, та все ж не так страшно. Та ті троє наче витрусили мені душу, роздягли догола! Нахабно й безцеремонно. Що їм сказати?!

Опустивши безвольно руки і навіть не намагаючись оправдуватися, я чекав штовханів і образливих слів. Але вони, кілька хвилин постоявши, все переглядалися зі своїм вожаком. А той, мабуть, не зовсім розуміючи, що зі мною таким робити, розвернувся і відвів свою ватагу, пригрозивши мені, щоб я більше не смів молитися...

Так у мене з'явився ворог, а моє шкільне життя перетворилося в кошмар. Хреститися на виду я тут же зарікся. А молився в основному про те, щоб той хлопчак не видав мене, а краще, щоб і взагалі забув про це.

Як шпигун, я непомітно слідкував за кожним його кроком. Зустрічаючись з ним в шкільних коридорах, я миттєво відвертався до вікна чи втікав. Здавалося, я відчував його шкірою і в будь-якому натовпі миттєво сканував те єхидне лице з прищуреним поглядом недобрих очей.

Одного разу ми все ж стикнулися віч-на-віч. Я остовпів, а він, ковзнувши по мені байдужим поглядом, пройшов всього за два кроки від мене. «Невже забув?! Не може бути!» — блиснула радісна думка. Але, навіть стомившись від «страху ворога», я все ніяк не наважувався повірити у вимолене мною чудо.

...Минуло багато років. Дитячі страхи, які підштовхнули мене до молитви, розвіялись. Один за одним кудись зникли вороги. Але щоразу, коли я чув у натовпі, як хтось схвильовано шепоче: «Тільки б не спізнитися!», «Тільки б вийшли!», «Тільки б...», я згадував, з якою щирою надією сам шепотів щодня слова подібних заклинань. І як просто одного разу вони перетворилися у справжні молитви, коли я ближче пізнав Бога — Того, Хто всі ці роки безвідмовно відгукувався на мої прохання.

Я більше не соромлюся своїх страхів, своєї слабкості, своїх молитов до Бога. Знаю, що Він, переживши багато зла, як ніхто розуміє мене. І тому не засудить і не залишиться осторонь. Помоліться Йому й ви, якщо щось вас тривожить. Розкажіть Йому про все і... живіть далі. Згадайте, скільки разів ви й самі намагалися молитися — перед лицем страху, коли серце рвалося від відчаю і надприродної надії...

* * *

Моліться Богу. Повірте — це не важко, не соромно. Можливо, важко почати? Тоді спробуйте повторити вже відомий вам рядочок з 64-го псалму: «Вислухай, Боже, мій голос, як скаржуся я, від страху ворожого душу мою хорони...» А далі — самі...

Володимир ШИШКОВ,
м. Херсон

Блаженні чисті сердцем

Як багато в Біблії йдеться про серце людини! «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя», — сказано в книзі Приповістей, 4:23.

Христос завжди загострював увагу Своїх слухачів на важливому значенні людського серця. Інші релігії задовольняються зовнішніми змінами, а Біблія — Слово Боже — судить задуми та наміри сердечні. У Своїх проповідях і бесідах з людьми Христос незмінно вказував на серце як джерело всього нашого зла і разом з тим казав, що Він може Його очистити. Христос постійно нагадував, що доти, доки серце не буде очищене, життя буде забрудненим і осквернением. Добра Новина Ісуса Христа для всього людства і для кожної людини зокрема й до цього дня та ж сама: «Ви маєте народитися згори!» А це означає, що треба отримати нове серце. Щоб мати нове чисте серце, людина має переродитися, інакше вона не увійде в Царство Небесне. Це сказав Христос. Ось чому на початку Своєї першої проповіді Спаситель сказав: «Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога». Він не сказав: «Блаженні ті, хто мають чисті уста чи непорочну поведінку». Ні, а: «Блаженні чисті серцем...»

Чому блаженні чисті серцем? Якщо поведінка людини здається бездоганною, якщо мова її — непорочна, але серце при цьому лукаве, якщо воно не відроджене, то в такому разі й хороша поведінка, і красиві слова нічого не означають перед Богом. Бог дивиться на наше серце і бачить навіть думки та наміри сердечні. А чого вимагають від нас люди? Мати зовнішній вигляд непорочності і благопристойності. Як сказано в Біблії: «Чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1Сам. 16:7). Тому Христос каже: «Блаженні чисті серцем...» А тим, у кого чисте серце, дано чудову обітницю: побачать Бога.

І ось нині ми зосередимо свою увагу на цьому шостому «блаженні» з Нагорної проповіді нашого Господа. Хай Сам Святий Дух Своїм Словом проникне в серце кожного з нас, бо «людське серце найлукавіше над все та невигойне, — говорить Господь, — хто пізнає його? Я Господь, що досліджує серце, що випробовує нирки...» Один Він знає наші серця. І Він один може дати нам серце чисте, нове і вкласти всередину нас Духа Святого, а також зробити так, щоб ми ходили у Його заповідях і виконували Його волю.

Якщо чиста серцем людина може бачити Бога, то зрозуміло, що людина з нечистим серцем сліпа до всього, що божественне. Вона не бачить Бога. Які ж справедливі слова пророка Єремії (17:9): «Людське серце найлукавіше над все та невигойне, — хто пізнає його?» Тільки Господь. Ось чому Христос звертав увагу Своїх слухачів на те, що необхідно мати чисте серце: а це, каже Він, можливе лише через народження згори! Знаючи невигойність людського серця, чи може людина сама себе очистити, зробити християнином? Чи може сліпа людина дати собі зір? Або ж мертва воскресити сама себе? Звичайно, ні! Це має зробити хтось інший. Так, тільки Той, Хто сильніший від смерті, Сам Автор Життя. Той, Який воскрешав померлих і зціляв сліпих. Він і тільки Він може дати нове життя, може дати зір не-

зрячому. А духовна сліпота незрівнянно страшніша від фізичної.

Протягом свого земного життя Христос зціляв багатьох сліпих. І кожного зціляв порізному і при різних обставинах. Однак для всіх прозрілих було одне спільне: вони перш за все побачили свого Зцілителя. Чи можна уявити собі, що вони переживали, дивлячись на свого Спасителя, коли відкрилися їхні очі і вони побачили Того, Хто зцілив їх? І тепер спробуйте уявити собі, що, отримавши зір, вони намагалися передати те, що пережили, іншим сліпим. Як би вони не старалися описати все, що стало для них видимим, жоден сліпий не міг навіть і уявити, що бачить тепер його друг, який отримав зір.

Так само буває й у духовній сфері: як не пояснюй невідродженій людині, вона все одно тебе не розуміє. Чому? Люди не бачать Бога через те, що інший бог, бог світу цього, диявол, осліпив їхній розум, щоб для них не засяяло світло Христової слави.

Скільки разів Христос дорікав релігійникам Свого часу, називаючи їх вождями сліпих: вони сліпі вожді сліпих. А учням Своїм Він сказав: «Ваші ж очі блаженні, що бачать і вуха, що чують» (Мт. 13:16).

Отож, шановні читачі, коли серця наші чисті, коли вони омиті кров'ю Ісуса Христа, коли наші серця єдині з Богом, тоді перед нами відкривається новий дивний світ: світ, у якому панує правда. Так, чисті серцем бачать Бога, бачать Його вже тепер у всіх життєвих обставинах.

Коли це говориш невідродженій людині, то вона заперечує: «А я Його не бачу і ніколи не бачив!» І поготів. Вона ж духовно осліпла. Ця людна живе у світі темряви, де немає світла. Бога бачить людина, яка чиста серцем, тобто відроджена. Вона бачить Бога у всьому, завжди і всюди. Той, чиє серце очищене кров'ю Христа, — дитя Боже, серце якого єдине з Богом, бачить Бога у всьому. Наприклад, для відродженої людини увесь всесвіт звіщає про Божу славу, бо цей всесвіт — це діло рук Його. Скрізь вона бачить сліди свого Творця. Але для нечистого Він непомітний. Дивлячись у безкінечний небесний простір, чистий серцем разом з псалмоспівцем вигукує: «Небеса звіщають славу Божу, і про чини рук Його розповідає небозвід».

Чисті серцем бачать Бога в Біблії. Для невідродженої людини Біблія — закрита книга. Вона у ній бачить тільки суперечності та щось незрозуміле; для неї це суха, нецікава, позбавлена життя і далека від реальності книга. Дитина ж Божа на кожній сторінці цієї чудової книги бачить і чує Бога. Дух Святий відкриває їй Христа-Спасителя у всій Його красі та величі, показує Його дивний план спасіння. Для неї глибоким змістом сповнені слова: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить з уст Божих».

Чисті серцем бачать, як Бог підтримує їх у житті. Які б події чи несподіванки не траплялися з ними, вони не скажуть, що це «випадковість». Для них життя — це не просто ряд випадкових подій, а намічений Богом план; і тому вони бачать, що все в їхньому житті під Божим контролем і керівництвом. Цю істину псалмоспівець Давид так висловив у 23 псалмі: «Господь — Пастир мій, тому в недостатку не буду...» Всі події і переживання залежать від того, в яких взаємостосунках я перебуваю зі своїм Пастирем. Проходячи долинами плачу, Давид каже: «Не буду боятися злого, бо Ти при мені!» І закінчує він свій псалом повною впевненістю, що добро та милосердя чудового Пастора будуть супроводжувати його у всі дні життя. Тільки людина, серце якої повністю віддане Богові, може сказати такі слова. Це й є людина з чистим серцем.

Але чисті серцем бачать Бога не лише тут, на землі, вони бачитимуть Його й у вічності. Можна сказати, що тепер, будучи в тілі, як казав апостол Павло, «бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім — обличчям в обличчя; тепер розуміємо частинно, а потім пізнаємо, як і пізнані ми». Яким дивним буде той день, коли кожен, хто повірив у Христа, побачить Його і, дивлячись на Нього, стане подібним до Нього. Це найчудовіша з усіх обітниць: ми побачимо Того, Хто нас так полюбив, що віддав Себе на страждання та смерть ради нашого спасіння.

Мій дорогий читачу, чи чисте твоє серце? Чи бачиш ти Бога? Чи чуєш Його голос? Чи говорив Він коли-небудь особисто з тобою? Чи казав Він тобі колись: «Прощаються тобі гріхи твої?» Якщо ні, то твоє серце ще у темряві, воно не очищене кров'ю Ісуса Христа, ти ще не народився згори.

Ярл ПЕЙСТІ

Свята людина знає, що крупинка душевного спокою вартніша від тонни золота. Той, у кого під поношеним пальтом чисте сумління, отримав набагато більше духовне багатство, ніж все, що задля цього втратив. Посмішка Божа і темниця — прийнятніше для істинно віруючого серця, ніж насуплене Боже чоло і найрозкішніший палац. Бо навіть якщо станеться найгірше, ми ніколи не втратимо того скарбу, що маємо на небесах. Й уже тепер Господь дає лагідним успадкувати землю, і жодного блага не приховує від тих, хто ходить у чистоті.

Чарльз Сперджен

Чистота у домі серця

Теологи кажуть: коли б з усього Нового Заповіту ми послуговувалися тільки Нагірною проповіддю Христа, цього було б досить, щоб зрозуміти всю суть Євангелії. В цій статті ми розглянемо лише один текст — початок Нагірної проповіді, так звані заповіді блаженства.

Отож, Ісус Христос піднявся на пагорб. Очевидно для того, щоб учні, народ могли краще бачити і чути, про що говоритиме сьогодні син теслі — Той, про Якого гомонів люд, кажучи: «Ніколи людина не говорила так, як Оцей...»

Сподівання підтвердилися — повчання Христа було настільки новим, незвичним, таким, що змушувало кардинально міняти усталені звички та погляди на Бога, закон, ближнього і на себе особисто.

Текст, на якому ми зупинимо увагу, каже: «Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать».

Блаженні чисті серцем

Пам'ятаю шкільні роки, перший клас: вчителька просила покласти руки на парту — і перевіряла їх чистоту, пояснюючи, наскільки це шкідливо для здоров'я — брати брудним руками їжу.

Коли б Христос сказав: «Блаженні чисті, бо вони побачать Бога» — реакція слухачів була б відповідною. Можливо, слухачі Ісуса на горі, також оглядали б свої руки, одяг, запилені ноги, розважаючи, що ж спільного в їхніх потрісканих від роботи руках і лицем Божим, який зв'язок між їхньою зовнішньою чистотою і можливістю побачити лице Всемогутнього.

Ми живемо в час, коли поняття «чистота» набуває все більшої актуальності в усіх її аспектах. Чисте повітря, чиста вода, натуральна, чиста їжа — ось чинники, що найперше впливають на наш вибір, коли змінюємо місце проживання.

Пригадую випадок тридцятирічної давності. Ми з дружиною потрапили в Ленінград. Господиня дому, сестра в Господі, люб'язно прийняла нас у своїй маленькій квартирі. Я зауважив, як ретельно вона миє посуд. В моєму розумінні, головне під час миття посуду — гаряча вода, і цього досить. Проте сестра не обмежувалася тільки цим. Сода, гірчиця і ще незрозуміло що — і це дуже-дуже старанно застосовувалося до кожної тарілки та виделки.

На моє запитання, чому так ретельно і старанно вона це робить, відповідь була несподіваною — це звичка від воєнних часів, з часів блокади Ленінграда, коли чистота врятувала життя багатьом мешканцям міста.

Більше тридцяти років минуло з часу нашої зустрічі, але цей епізод залишився яскравим

спогадом до сьогодні. Справді, чистота — запорука нашого фізичного здоров'я, але й духовного також, якщо говорити про чистоту духовну. Чиста духовна атмосфера в сім'ї, в церкві, чисте вчення формують міцну духовну особистість — людину з сильним духовним імунітетом проти всіляких вітровчень, спокус та духовних інфекцій цього світу.

Ми говоримо про чистоту серця, нашу внутрішню, духовну незаплямованість. Мільйонні кошти, сотні лабораторій, тисячі людей задіяні в державах, які піклуються про своїх громадян, перевіряючи чистоту повітря, води, довкілля. Чи ж є можливість християнину визначити чистоту свого серця? Якщо так, то яким чином, чи існує такий духовний експрес-аналіз чистоти мого серця? Пропоную вам три відповідні правила, за допомогою яких можна (на мою думку) визначити чистоту серця, чистоту нашого внутрішнього, духовного «я».

Правило №1. Чисте серце — чисті думки.

Для подальшого аналізу чистоти серця необхідно пам'ятати та сприймати як аксіому наступне — Бог знає, контролює, відповідно реагує на хід наших думок, нашого мислення (Пс. 93:11). Більше того, наш духовний портрет перед лицем Всемогутнього малюють не наші слова й діла, а наші думки. Декілька біблійних ілюстрацій більш повно продемонструють нам цю тезу.

Книга Притч: «Які думки в серці людини, така й вона» (23:7). Виявляється, нашу зовнішню поведінку в сім'ї, церкві, суспільстві формують не зовнішні обставини, не політичний устрій держави, в якій ми мешкаємо, не погані чи добрі сусіди — нас формують наші думки. Залежно від того, чим переповнений наш розум, наше серце — те й продукуємо ми у видимий світ, тобто у наше щоденне життя. Бог знає та реагує на хід наших думок.

Пригадаймо драматичну історію зарученої пари — Йосипа та Марії. Справа йшла до весілля. Можна лише уявити, як складно та боляче було Йосипу приймати рішення, коли виявилося, що його дружина вагітна. Різні думки роїлися в голові праведного мужа. Накінець — остання думка: «Я відпущу її тайкома, не бажаю її ославити». Євангелія зафіксувала документально: «Коли він подумав оце, ось з'явився йому Ангел Господній у сні, промовляючи: Не бійся прийняти Марію, дружину свою...» (Мт.1:18). Бог конкретно прореагував на думку Йосипа, а тому актуально звучить текст Божого слова: «Остерігайся, щоб у серці твоїм не зародилася зла думка...» (5 М.15:9). Чому так важливо, що навіть варто стерегтися, щоб, була, не зародилася зла думка? Все зле і все добре розпочинається з думки. Все чисте й приємне, все брудне та брутальне народжується в думках людини.

Ось Давид цар йде, стрибаючи та танцюючи, перед ковчегом Господнім. Серед тисяч очей, що споглядали цю картину, була пара очей, яка дивилася по-особливому. «Мелхола, Саулова дочка, виглядала через вікно і побачила царя Давида... і вона погордила ним у серці своєму» (2 Сам.6:16). Ще не було слів, ще не було дії — був погляд і думка недобра в серці Мелхоли. Через короткий час ця думка визріла в слово приниження та докору своєму чоловікові.

Ще одне подружжя — Ананія і Сапфіра. Однодушні та однодумні — але в чому? Хід їх розмови приблизно такий: «Ми продаємо наш маєток, багато хто так робить — а кошти принесемо до ніг апостолів, віддамо все, до копійки...» Сказано — зроблено. Можливо, вже десь по дорозі в голові Ананії промайнула думка: «А, можливо, трохи грошей варто залишити для себе? Хто зна, що завтра буде, залишитися зовсім без нічого...» Ця ж сама думка не давала спокою й Сапфірі — принесемо, віддамо, а як далі? Думки чоловіка та дружини були озвучені їх згодою та спільним рішенням (результат думки) — частину грошей залишимо. Та, щоб виглядати не гірше за Варнаву, який всі гроші, отримані від продажу поля приніс до апостолів, ми також скажемо, що принесли все. Сповнений Духа Святого, апостол Петро був безкомпромісний: «Для чого допустив ти сатані вкласти цю думку в серце твоє?...Ти не людям неправду сказав, а Богові» (Дії 5:3). Результатом нечистої думки стала смерть цього подружжя. «А лукавий — він замишляє, щоб нищити скромних словами брехливими, а чесний (шляхетний) міркує про чесне і твердо стоїть у чесному (шляхетному)» (Іс. 32:7,8).

Через пророка Ісаю Дух Святий яскраво озвучив два полюси духовного світу людей. Лукавий думає про лукаве та зле, щоб потім підступну думку реалізувати.

Чесна людина мислить про чисте, чесне та благородне, але не тільки мислить. Чисті думки перетікають в справедливу дію — він думає про шляхетне та в практичному житті твердо обстоює чесне й шляхетне.

Висновок: якщо я дозволю нечистій думці зродитися в моєму розумі, якщо я допускаю гріх вчинити в думці — рано чи пізно, за сприятливих обставин цей гріх буде здійснений в практичному вимірі, в реальному житті. Навпаки, чиста думка одного дня народить чисте слово й чисті вчинки. Чи ж не в цьому суть Нового Заповіту, засвідчує ап. Павло в Посланні до євреїв: «Оце Заповіт, що Я його складу по тих днях, говорить Господь: Покладу Я Закони Свої в їхні думки, і на їхніх серцях напишу їх, і буду їм Богом, вони ж будуть народом Моїм» (Євр.8:10).

Це істинна суть Нового Заповіту, що в Христі Ісусі.

В моїх думках закони Гос-

подні, Його слово покладено як основу. Це визначає хід моїх слів та дій в практичному житті. Я роблю добро не тому, що так вчать пастори в церкві, а тому, що так підказує моє серце, працюють Закони Слова Божого, закладені в моїх думках Господом.

Підсумовуючи, скажемо: Бог знає наші думки, ми відповідальні перед Ним за всі помисли нашого серця. Чиста думка народжує чисту дію. Чисті помисли свідчать про чистоту твого серця.

Правило №2. Чисте серце — чисті уста

У шістнадцятому Псалмі, в молитві Давид каже: «Від моїх думок не відступають мої уста» (Пс.16:3).

Що мав на увазі Давид? Я говорю те, що думаю. Мої думки в гармонії з моїми устами. Якщо мої думки чисті — в моїх устах чисті слова. Чисте серце — чисті слова. Що трапляється, коли думаємо одне, а говоримо протилежне. Це лицемірство та лукавство. Двоязика людина не має майбутнього, вона захитається, вона нетверда на дорогах своїх. «Людина з думками подвійними нетверда (непостійна) на всіх дорогах своїх» (Як.1:8).

Древні промовляли: «Заговори, щоб я тебе побачив». А Біблія вчить: «Відійди від чоловіка, в якого ти не помічаєш розумних уст». Ми можемо розпізнати внутрішній, духовний світ людини через її уста. «Хто кохає чистоту серця, в того хороше на устах» (Пр. 22:11). З чистого джерела думок течуть потоки чистих, приємних слів, що будують, утішають, лікують. Це закон, який працює донині. Працює в кожній людині. «Чим серце наповнене, те промовляють уста» (Мт. 12:34).

Послухаймо розмови людей в транспорті, на місцях нашої роботи, в церкві (перед богослужінням і після). Чим переповнене серце (розум), те й уста промовляють.

Варто зауважити, що наше слово має силу, має вплив. Поет В. Шефнер писав (цитую мовою оригіналу): «Словом можливо убить, словом можно спасти. Словом можно полки за собою вести. Словом можно продать, и предать, и купить, слово можно в разящий свинец перелить».

У Псалмах читаємо про слово Бога: «Слово Твоє дуже чисте...Правда — підвалина слова Твого» (Пс. 118:160). Чи ж не такими мають бути і наші слова? «Слово наше нехай буде з благодаттю, сіллю приправлене, щоб ви знали, що відповісти...» (Кол. 4:6).

В наш час існує попит на «міцні» слова, слова, «приправлені» оцтом, перцем, інколи солодким медком. Слово наше — з благодаттю, приправлене сіллю Духа Святого. Сіль, що дає смак нашій проповіді нашому пророцтву, нашій простій розмові з іншою людиною.

«Чи є смак в яєчному білку?» — запитує Йов. Скільки некорисних, прісних, порожніх, зовсім без солі Божої мудрості слів виходить з наших уст? Задумаймося — за кожне слово (як і за думку) людина має звітуватися перед Богом, а тому, радить ап. Павло, «ніяке гниле слово хай не виходить з уст ваших, а тільки добре» (Євр.4:24). Чи дозволяємо ми собі взяти в уста гнилий помідор чи гнилу рибину? Однак, з якою легкістю дозволяємо собі (і християни в тому числі) поширювати з уст своїх сморід та гниль словесну на оточуючих. Чи не траплялося вам, друзі, інколи чути або самим видавати «словесні перла», після яких вуха й рот потрібно мити з милом?

Чисте серце народжує чисті слова. Чисті слова — свідчення внутрішньої чистоти нашого духовного храму.

«Бо хто любить життя та хоче бачити добрі дні, нехай здержить свого язика від лихого та уста свої від говорення підступу» (1 Пет. 3:10). Це також закон, який працює тепер — і працює на наше майбутнє. Моє майбутнє, мої добрі дні, які я хочу бачити завтра, формує мій язик, мої уста сьогодні. Хочеш добре майбутнє — стримуй уста від слів лихих та підступних. Якщо ж ні — то ці слова сторицею повернуться тобі в майбутньому.

Отже, правило номер два, яке ми розглянули, дає підставу стверджувати на основі Слова: «Чисте серце — чисті уста, чисті слова».

Правило №3. Чисте серце — чисті вчинки

Чисте серце народжує чисті думки, чисті думки народжують чисті слова, чисті слова й думки народжують чисті вчинки, чисті діла. Варто зауважити, що є діла, які благословляє Бог, які до вподоби Йому. Сказано про праведного Йова: «Діло рук його Ти благословив». Є діла, вчинки, які Бог ненавидить, та й ми також повинні сприймати їх так: «Діло підступництва я ненавиджу, не приляже воно до мене» (Пс. 100:3).

Серед багатьох добрих справ, які чинив Давид у Йменя Господа, була одна, особлива перед очима Бога: «І була ця справа, що зробив Давид, зло в очах Господа» (2 Цар. 11:27). Чи не траплялись в нашому житті такі діла, за які ми картаємо себе? Потрібно знати, що на кожну нашу справу, кожне

діло прийде перевірка: «Кожного діло виявиться... і огонь діло кожного випробує, яке воно є» (1 Кор.3:13).

Ми проявляємо себе в своїх вчинках. Можна мати правильні чисті думки, говорити добрі правильні слова, але вчинками своїми перекреслити все: «Діла їх проти Господа, щоб упертими бути очам Його слави» (Іс.3:8).

Слово апостола Павла радить нам: «Все, що ви робите... робіть в Ім'я Ісуса Христа» (Кол. 3:17).

Залишаю вам, друзі, для роздумів ніби незакінченою цю думку: «Чисте серце — чисті вчинки». Подумаймо та проаналізуймо своє життя...

Як же набути чисте серце?

Чому так наполягає Боже Слово на чистоті нашого сердечного храму? Відповідь проста — те, що в серці (чистому або занечищеному), певного часу відіб'ється в реальному житті. «Бо з серця виходять лихі думки, душогубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневага. Оце те, що людину опоганює» (Мт.15:19).

Серця змінює Бог. Саме з цього Він починає Свою працю над грішником. Цар Давид прекрасно розумів цю істину, коли проголошував: «Серце чисте твори в мені, Боже».

Через наше щире каяття ми дозволяємо Богу змінювати наше серце, наш духовний храм — приводити його у відповідність з Божими стандартами. Це не завжди відповідає нашим бажанням, намірам, мріям. Хто прагне чистоти серця — будь готовим заплатити ціну, ціну змін, ціну самозречення, ціну посвяти. Зрештою, кінцева мета — побачити Творця в Його славі — оправдовує всі втрати земні, що чекають нас на цьому шляху.

«Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога».

Микола СИНЮК

ГРІХ — ДУХОВНИЙ БРУД

У нашому житті є багато духовного сміття, яке може перешкоджати нам у налагодженні тісних стосунків з Богом. Найкращий спосіб вберегтися від цього сміття — уникати його. Але якщо вам це не вдалося, то найкраще, що можна зробити тоді, — якнайшвидше очиститися від нього.

Невизнаний гріх — це найбільш поширений вбивця молитви. У псалмі сказано: «Коли б беззаконня я бачив у серці своїм, то Бог не почув би мене» (Пс. 66:18). Коли Біблія говорить про беззаконня, то тут йдеться про невизнаний гріх. Бог досконалий і не може терпіти нашої нечистоти. Якщо ми свідомо ставимося толерантно до гріха, то це віддаляє нас від Бога. І як результат — наша молитва стає безсилою.

Добра новина полягає в тому, що коли ми сповідуємо гріх, Бог прощає його, і він відходить від нас. Ми стаємо чистими і більше не відповідаємо за свій переступ. У Книзі Єремії, 31:34, сказано: «...Бо їхню провину прощу і не буду вже згадувати їм гріха». Бог не лише прощає нам, а й дійсно забуває наші минулі гріхи. Наші відносини починають відновлюватися, а молитва набуває нової сили. Наші минулі дії ще можуть мати свої наслідки, але гріх вже прощено.

Якщо ви визнали свою нечистоту перед Богом і відмовилися від гріха, але продовжуєте відчувати вину, то знайте, що ви чуєте не Божий голос. Це сатана обвинувачує, атакує вас. Пам'ятайте: Боже прощення завжди повне. Бо «коли ми визнаємо наші гріхи, то Він, будучи вірним і праведним, простить нам гріхи наші» (1 Ів. 1:9). Не дозволяйте сатані звинувачувати вас, якщо Бог очистив і звільнив вас.

Непрощений гріх тягне за собою й інші наслідки. Ми можемо трохи змінити порядок слів у вищезгаданому псалмі: «Коли б я бачив у серці своїм беззаконня, то не почув би Бога!». І це також буде правильно. Гріх притуплює наші відчуття й ізолює нас від Бога. Погляньмо на Адама та Єву: коли вони згрішили, то не захотіли зустрічатися з Богом, вони заховалися від Нього.

Гріх не лише змушує нас втікати від Бога — він також викликає у нас бажання ізолюватися від інших віруючих. Гріх хоче, щоб людина була сама. Він роз'єднує її із суспільством. Наскільки ізольованою буде людина, настільки великою буде руйнівна сила гріха над нею, настільки згубною буде ця ізоляція.

Іноді буває дуже важливо визнавати свої гріхи у присутності інших людей. У посланні Якова, 5:16, сказано: «Признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, моліться один за одного, щоб вам уздоровитися». У сповіданні світло Євангелії вривається у темряву ізольованого серця. Гріх потрібно винести на світло. Невідоме повинно бути відкрито сказане, визнане. Ця важка боротьба точиться аж поки гріх не буде явно відкритий.

Гріх вириває людину від спільності з віруючими, коли вона відірвана від інших християн, то не може отримати духовної підтримки. Це порочне коло. Як каже одне прислів'я: «Молитва запобігає гріху, а гріх запобігає молитві». Якщо ви надали гріху місце в своєму серці, то визнайте це в цю ж мить і отримайте Боже прощення. Виметіть те сміття, що стримує вас від зв'язку з Богом.

Джон МАКСВЕЛ

ЧИМ ДОДЕРЖИТЬ ЮНАК У ЧИСТОСТІ СВОЮ СТЕЖКУ

Віктор КУРИЛЕНКО

«Чим додержить юнак у чистості свою стежку — як держатиметься Твоїх слів!» (Пс.119:9).

Хтось сказав, що в нашому житті дуже важливо, від кого ти народився, у кого навчався й на кому оженився. Це дуже правильно. Велике щастя народитися в християнській сім'ї, але все ж Господь багатьох з нас знайшов, коли ми були далеко від Бога. Господь дає кожному з нас Свою зустріч з Ним. І потім кожного з нас навчає, як жити святим життям.

Чистота в дусі

Після покаяння нас сповнює неймовірна радість і любов, але це триває певний час і згодом втрачається нами, коли в життя приходять серйозні випробування і людина раптом виявляє, що її тіло бажає протилежного духові. В такі миті ми втрачаємо духовну рівновагу, мир і спокій. Починається життя, час, коли ми маємо виявити плоди нашого покаяння, плоди Духа Святого, Котрий мешкає в нас. Головне завдання Духа Святого на землі — не наділити нас певними дарами, а виявити через нас плоди покаяння — приготувати нас до зустрічі з Богом, змінити характер людини в образ Христа.

«Прийдіть до Мене і навчіться від Мене, — говорить Господь, — бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам вашим». Християнство без переміни в образ Ісуса Христа, без лагідності та покірливості — не має сенсу. Це два ключі до нашої духовної рівноваги, до нашого спокою, який ми можемо мати не лише тоді, коли нам легко, а й тоді, коли ми потрапляємо у найважчі обставини. Але найтруднішим віршем Євангелії, як на мене, є вірш: «Відкинь самого себе, візьми свого хреста і йди вслід за Мною». Тому не спиняйтеся лише на покаянні, на хрещенні Духом Святим чи на іншому яскравому переживанні у своєму духовному житті. Якщо ви хочете рухатися вперед, бути завжди водженими Святим Духом, принесіть плід покаяння — передусім лагідність та покірливість. І ті спокуси, які ти переживаєш у житті, відкривають, що живе всередині тебе.

Часто на парканах пишуть: «Обережно, злий пес!» Що буде, якщо руку просунути за паркан? Пес покусає її. Якщо ж цей пес буде дуже хворим, то він лише гарчатиме, а якщо він помре, то ніщо вже не заважатиме нам просувати руку через паркан. Так само й з нашим древнім чоловіком: якщо він помер і ми стали новим творінням, в нашому серці буде тихо. Якщо наша стара природа ще дає про себе знати, то спокуси і випробування краще виявлять те, що живе у тобі. І ті переживання, які Господь дає тобі, мають привести тебе до думки, що не можна вмовити чи приручити свою стару природу, котра зотліває у пожадливості, вона мусить померти, а ми з Христом маємо воскреснути для нового життя.

Христос прийшов випустити змучених на свободу. Тут йдеться не лише про невіруючих людей. Коли ми стомилися від своєї дратівливості та непокірності і йдемо до Господа з проханням звільнити нас від цієї гріховної природи, Він робить це. І ті люди, котрі оточують нас і здавалися нам нестерпними, тепер стають для нас приємними. Я говорю тут не про якусь номінальну релігію, а про істинне християнство, яке приводить нас до душевного спокою, яке підтримує нас у найважчих життєвих обставинах і показує нам шлях до істинного благословення у Христі Ісусі. І головне тут не те, як Бог діє через нас, не Його дари, не Його відповіді на наші молитви, а наш характер, змінений в образ Христа. Ми маємо жити чистим і побожним життям, бути смиренними і лагідними — це запорука нашого душевного спокою. Жодні дари Духа Святого не допоможуть нам, якщо ми не змінюємо свого характеру, не боремося з рисами старої природи — гордістю, лукавством і бунтом. Господь поставив перед Собою дуже складне завдання — Він прагне наше горде серце зробити смиренним, наше лукавство змінити на щирість, а бунт — на покірливість. Чому дуже складне? Тому що Йому передусім потрібно вмертвити наше гріхов-

не «я», а це дуже болючий процес. «Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать». То ж якщо ти хочеш отримати благодать у своєму житті, навчися смиренню, впокорюй своє серце, будь щирим і слухняним. Звичайно, відкинути себе досить непросто, але коли ти пройдеш цей шлях — почнеться час духовного спокою та Господнього благословення. Це й є основа християнського життя.

Чистота у служінні Богові

Господь кожну людну кличе до служіння. І тут діє один дуже важливий закон — «будь вірним у малому, над великим поставлю тебе». Не рвися до великого передчасно. Виконуй те, що тобі довірено, трудися там, де ти є, щиросердечно й смиренно. А Господь знає той час, коли тобі можна довірити щось більше. Він знайде тебе, благословить і спрямує. Якщо Дух Святий кличе тебе на служіння, відгукуйся, починай виконувати те мале, що ти можеш. І якщо Бог побачить, що твоє серце достатньо відкрите, Він буде ще більше тебе благословляти.

Шануй батька та матір

У Посланні до ефесян сказано: «Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливе! «Шануй свого батька та матір», — це перша заповідь з обітницею, — «щоб добре велося тобі, і щоб був ти на землі довголітній!» Чи важко підкорятися своїм батькам? Звичайно, важко. Іноді дітям здається, що їхні батьки нічого не тямлять у житті. Один п'ятнадцятирічний юнак каже своєму другові-однолітку: «Ти знаєш, мій батько нічого не тямить. В нього якісь такі уявлення древні». Коли ж цьому юнаку стало 25, він вже каже: «Ти знаєш, мій батько іноді такі розумні думки висловлює, я не чекав від нього такого». А коли йому вже 35 і в нього підростає син, він говорить: «В мене батько надзвичайно розумна людина», тому що саме того дня його 15-річний син сказав йому: «Ти нічого не тямиш у житті!»

Чи хотіли б ви мати таких дітей, як ви у своїх батьків? Коли я запитав про це свого сина, він відповів: «Не дай Бог!» Але я вам хочу сказати, що людина посіє, те й пожне, і набагато більше, ніж посіяла. Божі закони діють у нашому житті, вони реальні. Тому якщо ти хочеш, щоб тобі було добре і ти був довголітнім, шануй батька й матір. У декого з вас батьки алкоголіки, у декого матері поводяться не так, як би вам хотілося, і декому з вас соромно за своїх батьків, але Бог не поставив вас суддями. У Бога є свої суди з батьками, і Він спитає з них за їхню поведінку. Тому не плутайте свої обов'язки з обов'язками Бога. Він звелів вам шанувати тих батьків, яким Він довірив вас. Якщо ти робитимеш так, Господь обіцяє благословляти тебе і обдарувати довгим життям. І чим важче тобі шанувати батьків і чим старанніше ти робиш це, тим більшим буде Боже благословення у твоєму житті, у твоїх дітях.

Ще один нюанс. Ісак, котрий хотів благословити свого первістка Ісава, сказав йому: «Піди, налови дичини і приготуй те, що любить душа моя! А тоді прийди, і я благословлю тебе». Робіть для своїх батьків те, що любить їхня душа, те, що приємне для них. І тоді вони радо благословлятимуть вас. Тому намагайтеся своїм шанобливим ставленням до батьків заробити собі їхнє благословення.

Тому якщо ви хочете вести тихе і спокійне християнське життя, якщо хочете, щоб ваші діти в майбутньому радували вас, шануйте батьків — і буде вам добре, і будете на землі довголітніми.

Чистота дошлюбних стосунків

Всі ми мріємо про щасливий шлюб, але щоб мати його, нам треба, як ми вже казали, прийняти стару добру Євангелію, яка змінює наш характер; шанувати своїх батьків і правильно обрати супутника життя. Бажання кохати когось і бути коханим походить від Бога. Господь створив чоловіка і жінку і звелів їм наповнювати землю. Бог створив сім'ю, і добре, коли ми маємо сім'ї. Але сім'ї бувають щасливими і нещасними. Чому так? І як обрати супутника життя так, щоб це була людина від Бога призначена для нас. Як не сплутати пристрасті зі справжнім коханням?

Передусім тут дуже важливий попередній пункт. Нешаноблива донька стане такою ж нешанобливою дружиною. Нешанобливий юнак теж принижуватиме й свою дружину. Тому я раджу дуже пильно поспостерігати за тим, як ставиться людина, з якою ти хочеш одружитися, до своїх батьків, незважаючи на те, якими є ці батьки. І не думай,

що одразу ж після одруження ця людина зміниться і почне поважати тебе. Не буде цього, бо те, що людина сіяла, проростатиме в її житті.

Ми живемо на порозі дуже великих подій. Невдовзі буде створений світовий уряд, будуть усі частини світу приєднуватися і з'являться всі передумови для появи антихриста, тому що ми живемо в останні часи. І щоб приготувати шлях для появи сина погибелі, демонічні служителі роблять все необхідне, щоб зруйнувати сім'ю. Сюди залучається й школа, й телебачення, преса та інтернет. Мета диявола — зруйнувати сімейні устої. І коли сімейні устої будуть зруйновані і гріх не вважатиметься гріхом, коли суспільство буде достатньо демонізоване, прийде син гріха — і людство відгукнеться на його заклики.

Сексуальний бруд, який нині виливається у нашу свідомість, здатен породжувати, особливо в молодих головах, нездоровий інтерес до питань сексуального життя, а також сексуальні фантазії. І молода людина, котра ще навіть не сформувалася, починає розкладатися як особистість. І після цього вона вже не може створити нормальну сім'ю, бути вірним своєму партнеру. Тому пильнуйте, щоб не потрапити в ці підступні тенета диявола, який хоче, щоб замість справжньої любові в нашому серці палала пристрасть. Пристрасть — це непоборне бажання володіти предметом своєї любові. Негативний її вплив можна проілюструвати на прикладі Амнона, котрий полюбив Тамару. Він настільки був полонений цією пристрастю, що захворів і почав марніти на очах. Йонадав порадив йому піти до Давида і попросити дівчину собі за дружину, але Амнон не хотів слухати ні його слів, ні слів самої дівчини і взяв Тамару силою, а потім зненавидів її і прогнав від себе.

Отже, пристрасть має неймовірну силу. Вона відбирає в людини спокій, людина стає хворою, худне і не знаходить собі місця. І коли зрештою, переможена непоборним бажанням володіти, задовольняє свою пристрасть, в її серце входить ненависть. Отож, будьте пильні і не плутайте пристрасті з любов'ю, котра походить від Бога і призначена для створення сім'ї. Пристрасть кипить всередині, пристрасть ревнує, намагається прискорити події і оволодіти предметом пожадання. Тому, я звертаюся особливо до дівчат, хто любить вас і хоче взяти вас за дружину, ніколи не торкнеться до вас. Психологія юнаків така: вони спочатку добиваються того, чого пристрасно бажають, а потім кажуть, як Амнон: «Замкніть за нею двері!». Не думайте, що своєю доступністю ви отримаєте собі чудового богобоязного чоловіка. Ніхто з богобоязних не торкнеться до тебе. А якщо юнак проявляє інтерес до твого тіла, не думай, що йому потрібна твоя душа. Пристрасть прагне насолодитися, і коли досягає цього, інтерес зникає. Тому якщо ти хочеш мати щасливу сім'ю, не дозволяй, юначе, пристрасті панувати над тобою, не дозволяй, дівчино, закрутити тобі голову і торкатися до тебе. Не дозволяйте, щоб думки ваші блукали будь-де, будьте пильними у цьому.

Небезпечними є й сексуальні фантазії, котрим піддаються молоді люди. Людина ще нічого не спробувала в реальності, ще не переступила лінії гріха, але в її свідомості іноді постають такі гріховні образи, що людина не може їх подолати самотужки і від цього переживає сильне пригнічення. Це вплив диявола. Одного разу до мене підійшов 24-річний юнак, який прийшов зі світу, і каже, що часто його розум сповняють неймовірні фантазії, гріховні образи, яких він ніяк не може подолати. З розмови я дізнався, що колись він захоплювався цим сексуальним брудом. Ми почали молитися за нього. І в ході цієї молитви він отримав

Також замовлення можете надсилати на адресу: 79008, м. Львів, а/с 890.
БЕЗКОШТОВНО НАДСИЛАЄМО КАТАЛОГ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ!

звільнення від злого духа. Злий дух кидав його, демони кричали через нього, а почалося все це, на перший погляд, з чогось зовсім невинного — відеокасет, порнографічних картинок і т.і. І зрештою це закінчилося демонізацією. Це дуже небезпечно, тому пильнуймо за своїми думками, своїм ставленням до протилежної статі. Якщо ти дійсно хочеш мати благословенне сімейне життя, не дозволяй собі ніяких гріховних стосунків до шлюбу. Бо якщо ти закладеш гріховну основу, то не дивуйся потім, що твій шлюб не влаштовується так, як би тобі хотілося.

Ще одним нюансом, якого я хтів би торкнутися, є розбиті почуття. Якщо ти маєш серйозні наміри щодо тої чи іншої людини, то не грай на її почуттях. Буває, що дівчині подобається хлопець, і, щоб привернути його увагу, вона починає відкрито загравати з іншим юнаком, одним оком поглядаючи на того, кому хоче сподобатися. Той, до кого вона загравє, закохується в неї. Разом з тим, викликавши почуття ревності в іншому, дівчина каже цьому: «Все скінчилося!»

Разом з тим часто юнакам подобається, як я це називаю, духовний садизм. Їм приємно відчувати, що в них закохалися, що їм симпатизують, і тому вони докладають певні старання, щоб привернути до себе дівчину. А потім те ж саме роблять з її подругою, спостерігаючи за тим, як мучиться попередня. Людина, котра чинить так, нехай не чекає успіху в житті. Таємні сльози завжди відбиваються в житті того, хто змушував інших плакати. Тому з будь-якою дівчиною чини так, як би ти хотів, щоб інші чинили з твоєю улюбленою сестрою. Бог благословляє чистих людей, які в питанні шлюбу тверезі, помірковані й обережні.

Я звертаюся до вас, дівчата, моліться, щоб Бог вам дав благословенних чоловіків. І повірте, для того, щоб отримати Боже благословення, не треба переступати тієї межі, за яку Бог не дозволяє переходити. Бог знає, як вирішити твоє питання і як благословити тебе. Не треба робити спроби закохати в себе. Живи чистим християнським життям, і той, хто боїться Бога, побачить, що ти саме та, яка йому потрібна. «А розпуста та нечисть усяка... нехай навіть не згадуються поміж вас, як личить святим» (Еф. 5:3).

Та якщо в тебе вже були якісь проблеми щодо цього, ти маєш знайти богобійного Божого служителя, сповідатися, помолитися щиро перед Богом, щоб Він дав прощення твоєму серцю. Це дуже важливо, бо таємний гріх іноді може звести нанівець все твоє праведне життя. Бог сьогодні чітко каже тобі: якщо ти хочеш бути благословенним у житті, то бережи себе в чистості, втікай від розпусти. Мало просто молитися, іноді треба бути рішучим й у діях. Якщо ти бачиш, що хлопець чи дівчина запрошують тебе кудись, де ти можеш потрапити в ситуацію, котра сприяє блуду, уникай цього — в буквальному сенсі цього слова, втікай.

Є ще один гріх, від якого потрібно втікати молодим людям, — це мастурбація. Я не буду заглиблюватися в це питання, але скажу, що це теж нечистота, котра перешкоджає тому, щоб Боже благословення у повноті діяло в твоєму житті.

Отож, любов і пристрасть — у чому різниця між ними? Пристрасть намагається оволодіти — і то якнайшвидше, пристрасті потрібне тіло, вона ні на що не зважає, пристрасть ревнує і паморочить голову. Але коли в серце приходить істинна любов від Бога, то немає відчуття ревності. Це чисті почуття, коли людям приємно спілкуватися один з одним, молитися. Тому якщо ти в житті переживаєш ці чисті та глибокі почуття і відчуваєш, що ваші стосунки влаштовуються і скеровуються згори, я думаю, що це від Бога. Помолися, не спіши робити якихось висновків, візьми піст, і коли ти відчуєш, що твоє рішення взяти цю дівчину за дружину тихо й спокійно лягає тобі на серце, це від Бога. Коли ти після молитви відчуєш, що бажання вийти заміж за цього хлопця тихо й спокійно вселяється у твоє серце, це від Бога.

Наш Бог — Бог улаштування, і Він хоче, щоб у церквах були здорові та міцні сім'ї. Тому не піддавайтеся пристрасті, і які б тілесні задоволення вас не вабили, не йдіть услід за ними, оминайте їх. Тому що ці гріховні «небеса» пристрасті ведуть у пекло. Стосунки, котрі базуються на пристрасті, не є глибокими і благословенними. Це ми можемо бачити на прикладі безлічі нехристиянських сімей, котрі вже до шлюбу встигли спробувати все. Та часто такі стосунки закінчуються розлученнями. Неможливо жити гріховним життям, а потім одружитися і бути щасливим. Якщо хочеш мати щасливу сім'ю, почни зі своєї юності.

То ж «чим додержить юнак у чистості свою стежку? Як держатиметься Господніх слів!»

Коли я стаю старшою все менше подій у моєму серці викликають трепет. Перший сніг взимку, прогулянка босими ногами по першій весняній траві, перший потиск руки хлопця, з яким я зустрічалась, — все це викликало захоплення. Але з роками ці враження слабнуть. Однак є одне хвилююче відчуття, яке з кожним роком стає дедалі сильнішим — це хвилювання від того, що Бог говорить зі мною зі Свого Слова!

Евелін Крістенсон

«Оце закон... щоб відділювати між нечистим та чистим, і між звіриною, що їсться, та між звіриною, що не їсться» (Лев. 11:46,47).

У дитинстві в Біблії були для мене місця, які я аж ніяк не міг зрозуміти, або не розумів, чому вони потрапили у Слово Боже. Здебільшого я їх просто пропускав, вважаючи не вартими уваги, або такими, що стосувалися лише тодішнього часу та тодішніх умов. Серед таких місць був і 11 розділ Книги Левит, де йдеться про чистих та нечистих тварин. Те, що Божі

постанови щодо чистої та нечистої їжі стосувалися лише народу ізраїльського і для новозавітних віруючих не обов'язкові, я розумів, але от чому Господь велів Своєму народові притримуватися цього, для мене залишалося таємницею.

Вже тепер я можу пояснити ці вимоги. Бог, даючи цей закон, ставив дві головні цілі. По-перше, враховуючи, що тоді не було професії дієтолога, Він, як Небесний Батько, дбав про здоров'я Свого народу. Ці заборони повинні були вберегти людей від нездорової їжі, яка б шкодила людському організмові. По-друге, усі старозавітні постанови, усі ритуали, жертвоприношення та Божі вимоги були «тінню майбутніх благ», прообразом новозавітного служіння, підготовкою людських сердець та свідомості до прийняття більш вищого, досконалого закону, який буде написаний «на серці» людини. Але, хоча старозавітні закони вже не стосуються нас, християн, принципи, закладені у них, залишаються. Тому буде цілком доречно, коли ми поговоримо про чисту та нечисту їжу християнина.

Сьогодні ні для кого не секрет, наскільки важливою для людського організму є їжа. Солідні наукові заклади, тисячі вчених та медиків працюють над проблемою так званої «здорової їжі». Написані тисячі книг та статей на цю тему, розробляються різноманітні дієти, працюють серйозні державні установи, які контролюють якість харчових продуктів. Більшість медиків твердо впевненні, що абсолютна більшість хвороб є наслідком неправильного харчування. Так що нині наука підтвердила правильність біблійних постанов щодо заборони вживання м'яса окремих тварин як шкідливих.

Але ми поговоримо про духовну їжу. Як не дивно, закони щодо чистоти їжі працюють і в духовному світі. З єдиною різницею, що неправильне харчування шкодить фізичному здоров'ю, а неправильна духовна їжа шкодить здоров'ю духовному.

Якось до Ісуса Христа звернулися учні: «Вчителю, поїж!», на що Той відповів: «Я маю поживу, якої не знаєте ви». Учні тоді не зрозуміли, про яку їжу говорив їхній Вчитель, вони переглядалися поміж собою, дивуючись, хто б то міг принести Йому обід. Дещо пізніше Христос висловився більш чіткіше: «Я — хліб життя. Хто до Мене приходить, — не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, — ніколи не прагнутиме» (Ів. 6:35). Але й ця розмова для багатьох залишилася незрозумілою, навіть єретичною, так що навіть деякі учні залишили Ісуса. Мало хто тоді зрозумів, що тією їжею було вчення Христа, яке будувало якісно нові стосунки людини з Богом.

Людина — це не просто біологічна істота, яка вимагає для підтримання життя відповідної їжі, вона є особою духовно-емоційною. Цей факт не відкидають навіть атеїсти. Вони надають великого значення духовному світові людини. Питання лише в тому, який той світ і хто його формує. У медиків є таке напівжартівливе,

але дуже близьке до істини прислів'я: «Скажи, що ти їси, і я скажу, хто ти і яке твоє здоров'я». У духовному світі це правило ще більш важливе.

Що ж таке духовна їжа? Це все те, чим людина наповнює свій розум, пам'ять, почуття та емоції. Сюди відноситься уся інформація, яка доступна людині: те, що вона бачить, читає, чує — книги, фільми, музика, телепередачі, інтернетпродукція, навіть розмови та компанії. І саме від того, яка інформація потрапляє у серце та душу людини, залежить її духовний стан.

Ісус Христос перш ніж звершив Свою головну місію на землі — спасіння людини через голгофську смерть — три з половиною роки готував людську свідомість через Свої проповіді та вчення. Він поступово «змінював меню» людей, годуючи їх Своїм хлібом, смак якого не всім подобався.

Отож, яка їжа для сучасної людини є чистою? Чи потрібно так, як у старозавітні часи, обмежувати своє меню, обминаючи «нечисту» їжу. Апостол Павло навчає віруючих у Посланні до римлян, що «немає нічого нечистого в самому собі», бо «все освячується Словом Божим та молитвою». Але в житті не все так просто. Живучи серед нечистого світу, людина повинна залишатися чистою в усіх відношеннях. Тому християнин повинен дотримуватися принципу «чистої» та «нечистої» духовної їжі. Що ж це за їжа?

Її умовно можна поділити так, як ми ділимо і фізичну їжу.

Категорії їжі

1. Необхідна їжа. У вищезгаданому епізоді Христос сказав: «Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя» (Ів. 6:53). Зі Слова Божого знаємо, що участь людини у таїнстві Причастя є доказом того, що ця людина є дитиною Божою, якій прощені гріхи через віру в Ісуса Христа. Тіло і кров Ісуса є тим засобом, який очищає людину від гріхів і дає їй нове життя. Той, хто не є «причасним» до Христових страждань, смерті та воскресіння, ще мертвий духовно. Тому- то і Христос заповів віруючим звершувати цю заповідь як нагадування про факт смерті Сина Божого і для того, щоб участю в ній підтвердити свій живий, здоровий стан тіла, душі та духа. Якщо сказати коротко, то цією необхідною їжею є вчення Ісуса про Його викупну жертву, це моральне вчення, яке Він приніс людині і яке дає їй нове життя.

2. Корисна їжа. Але для повноцінного життя потрібен не лише хліб, хоча він і «голова усьому». Без хліба немає життя, але є чимало харчів, які доповнюють його, і організм таким чином отримує повний набір необхідних елементів. От, скажімо, є така страшна хвороба як цинга. В епоху великих відкриттів, коли організовувалися довготривалі морські експедиції, ця хвороба вселяла жах у людей. Великі групи мандрівників іноді гинули від втрати крові, випадання зубів та інших симптомів хвороби. І лише значно пізніше вдалося розгадати її причини: це перш за все нестача в організмі вітаміну С. Дієтологія стверджує, що є певний перелік продуктів, які вкрай необхідні для організму, і відсутність якогось з них призводить до тієї чи іншої хвороби.

Така ж їжа потрібна і духовному організмові. Регулярне читання Слова Божого, відвідування богослужінь, додаткова богословська література, яка, як і фізична їжа, випробувана цілими поколіннями людей, гарантують нам духовне здоров'я. Чому сьогодні є чимало ослаблених християн, яких Біблія називає «ні холодними,

* * *

Нехай святий освячується ще
Через нелегке іспиту горнило,
Через удачі, що рясним дощем
Оросять, та не згасять його сили,

Через принаду, що вогнем пече
Й нашіптує зректися первородства.
Святий нехай освячується ще
Високим духом, повним благородства.

Святити треба Бога у душі,
В оселях храму, серцем що зоветься,
Хто прагне до освяти, не грішить,
Бо Господа побачать чисті серцем,

Без вади тіла, духа і душі...
Й обійми теплі голубого неба...
Нехай святий до святості спішить —
І, певно, щастя більшого не треба.

Крізь радість днів і через сум ночей
Пісні і плач, і молитви гарячі...
Нехай святий освячується ще,
Без святості ми Бога не побачим.

Володимир САД

ані гарячими»? Перш за все — через нехтування правилами духовного харчування, коли Слово Боже не читається, немає спілкування з братами та сестрами, коли думки та серце заповнені турботами та принадами життєвими.

3. Умовно корисна їжа. Це найбільш поширена і найбільш полемічна категорія їжі. Сюди можна віднести більшість продуктів, які ми вживаємо, але які не можна стовідсотково назвати корисними. Взагалі то вони корисні, але й разом з тим мають певні мінуси. Одні вчені їх рекомендують та пропагують, інші знаходять в них меншу чи більшу шкоду. Хтось намагається викинути ці продукти зі свого меню, хтось їх вживає — і почуває себе непогано. Останнім часом у Сполучених Штатах іде боротьба проти закладів швидкого харчування, де продаються висококалорійні продукти, перш за все гамбургери, різноманітні бутерброди з кока-колою, які призводять до ожиріння та супутніх йому хвороб. Вони мають гарний вигляд, смак, тамують голод, мають корисні та необхідні організмові елементи, але, з другого боку, коли зловживати ними — стають шкідливими. Можна згадати також і свинину, яку медики відносять до важких для шлунка продуктів, яка спричиняє чимало хвороб, але без якої не уявляють свого життя українці (особливо це стосується «національного» продукту — сала).

Щось подібне є і в духовному харчуванні. Часто служителям задають запитання: «Чи можна читати світську художню літературу? Чи можна читати книги тих чи інших християнських авторів?» Однозначну відповідь дати важко. Є багато гарної світської літератури, яка значною мірою може бути корисною для християнина і разом з тим мати негативний вплив. Є багато гарної християнської літератури, у якій є свої мінуси. І тут важливо «не переборщити». Тут найголовнішим критерієм є присутність Духа Святого у серці людини і міра здатності керуватися цим Духом, тут потрібно мати «чуття, привченні звичкою розрізняти добро і зло» (Євр. 5:14).

4. Шкідлива їжа. Є їжа, яка прямо шкодить організмові, викликаючи ту чи іншу хворобу, а при регулярному вживанні навіть смерть. Більшість людей намагається не вживати такі продукти. Тут перш за все доречно згадати алкогольні напої, які, попри всі намагання багатьох людей довести їх корисність, прямо шкодять людському організмові, руйнуючи його. Християнин повинен повністю уникати таких «духовних продуктів», які руйнують його душу: інформація розпусного характеру, порнографія, книги, фільми, комп'ютерні ігри, в яких пропагується насилля, жорстокість, розбещений та спотворений спосіб життя.

5. Отруйна їжа. Це особлива їжа, яку прямо заборонено вживати. Часто ми читаємо у газетах чи чуємо по телебаченню попередження лікарів щодо отруйних грибів, які можуть потрапити на наш стіл. Людей вчать розрізняти їх їстивні та отруйні види. Але все одно постійно чуємо новини про важкі, навіть трагічні наслідки нехтування цими правилами. Отруйну їжу потрібно обходити здалека, інакше людину чекає важка хвороба і часто смерть. В духовному сенсі до такої їжі потрібно перш за все віднести інформацію окультного характеру, яка, як правило, призводить до важких наслідків, і нерідко людині вже нічим не можна допомогти. Тому християнин повинен уникати всього, що пов'язано з ворожбитством, викликанням духів та мертвих, екстрасенсорикою.

6. Їжа з нітратами. Проблемою останнього часу є їжа, у якій є різні шкідливі домішки. Здебільшого ми узагальнюємо їх одним поняттям «нітрати». Це домішки, які у невеликій кількості вводяться у продукти для різних цілей: надання гарного кольору, довшого зберігання, покращення смакових якостей, тощо. Багато медиків вважають їх шкідливими, відповідні служби перевіряють їхній вміст у продуктах, борються з ними, але користі, як ми знаємо, мало.

У духовних продуктах останнім часом також є багато «нітратів». У багатьох християнських книгах, фільмах, телепередачах, журналах, музиці у «здорових», біблійних, корисних «продуктах» є шкідливі вкраплення, шкідливі думки, іноді непримітні фрази чи інтонація, які несуть загрозу душі християнина. Найбільша небезпека таких продуктів у тому, що дуже важко оці нітрати виявити. Наявність шкідливих домішок у звичайних продуктах можна визначити лише за допомогою спеціальних приладів у спеціальних лабораторіях. Так само

і з духовними «нітратами». Простій людині важко розібратися, чи несе яку небезпеку той чи інший «християнський продукт». Тому важливо прислухатися до думки більш досвідчених віруючих, до служителів, в обв'язки яких входить перевіряти оті «духовні продукти». Скільки сьогодні є хворих, немічних християн тільки через те, що харчуються привабливою, смачною, але «нітратною» їжею. Це особливо стосується молодого покоління, яке захопилося осучасненою музикою, християнськими форумами в інтернеті, так званими християнськими фільмами, у яких від християнства є лише те, що в основу покладена якась біблійна історія, але дух фільму не біблійний. Ярлик «християнський» ще не означає корисний духовно.

Їжа, вік і фізичний стан людини

У харчуванні потрібно враховувати також і інші чинники. Скажімо, ковбаса для дорослої людини є звичною їжею, але коли нагодувати нею двомісячне дитя, наслідки можуть бути плачевними. Тому є їжа для дорослих і дітей. Скільки християн хворіють лише тому, що їх у духовному дитинстві «нагодували ковбасою», навчаючи надто високих та духовних речей, які вони були не в силі «переварити». І часто винні в цьому зрілі віруючі, які, не враховуючи природного росту, намагаються чимскоріше нагодувати новонавернених дорослою їжею. Про це навіть згадує апостол Павло, звертаючись до коринтян: «Я, браття, не міг говорити до вас, як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі. Я вас годував молоком, а не твердою їжею, бо ви не могли її їсти, та й тепер ще не можете, бо ви ще тілесні» (1 Кор. 3:1-3). У звичайній школі дітей починають вчити з найпростішого, так і в духовній школі християнин повинен починати з простого, з «початків науки Христа» (Євр. 6:1). І, виростаючи, змінювати, удосконалювати свою їжу.

Велике значення у харчуванні має особистий фізичний стан людини. Не всім корисна одна і та ж їжа. Здорова фізично людина може їсти різноманітну їжу, і вона їй не зашкодить, а в кого є та чи інша хвороба, змушений «сідати на дієту», тобто обмежувати свій раціон, викинувши з нього те, що ускладнює хворобу. В духовному відношенні також є більш здорові і менш здорові християни. Останніх апостол Павло називає «слабими у вірі», які обмежують себе тією чи іншою їжею, бо вона шкодить їхньому немічному сумлінню. Але в цій думці апостола є один суттєвий момент: більш міцні християни, для яких «все можна», повинні враховувати немічність брата чи сестри і певною мірою обмежувати і себе, утримуючись від їжі, яка може спокусити маловірного.

Як вберегти себе від поганої їжі

1. Зовнішній вигляд. У більшості випадків ми визначаємо придатність, корисність їжі за зовнішнім виглядом та запахом. Це найперше, на що ми звертаємо увагу. Ніхто не буде їсти продукти, які смердять. В духовному сенсі цей принцип також є важливим. Ми можемо за назвою, коротким описом, автором, виконавцем визначити придатність духовної їжі.

2. Метод проби. Нерідко, щоб визначити, чи є їжа доброю чи ні, ми її куштуємо. Хоча цей метод придатний не завжди, він все-таки часто використовується. Тут потрібна обережність, бо можна так «накуштуватися», що й «швидку» доведеться викликати.

3. Досвід інших. Перш ніж їсти якусь незнайому їжу, ми розпитуємо про неї в тих, хто її вже їв. Досвід інших може вберегти нас від поганих наслідків. Тому прислухаймося до порад старших, більш досвідчених християн — і це збереже наше духовне здоров'я.

4. Не їж того, чого не знаєш. Цікавість не завжди корисна. Мудра людина ніколи не буде пхати до рота все підряд, це роблять тільки маленькі діти. Обережність допоможе вам уникнути різного роду харчових отруєнь.

І хоча «Царство Боже не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святім» (Рим. 14:17), думаю, ми не помилимося, якщо будемо дотримуватися правил харчування і так складати своє духовне «меню», щоб від цього не постраждало духовне здоров'я ні наше, ні інших, хто спостерігає за нами. Щоб ніщо «нечисте», чим заповнений сьогодні духовний світ навколо нас, не увійшло в наше серце, душу, думки і почуття. «Бо написано: «Будьте святі, Я бо святий» (1 Петр. 1:16).

Юрій ВАВРИНЮК

Якщо Ви хочете поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя,
слухайте християнську радіопрограму
ЛЕОНІДА ЯКОБЧУКА «ВІДВЕРТІСТЬ»,
яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15
на першій програмі Українського радіо.

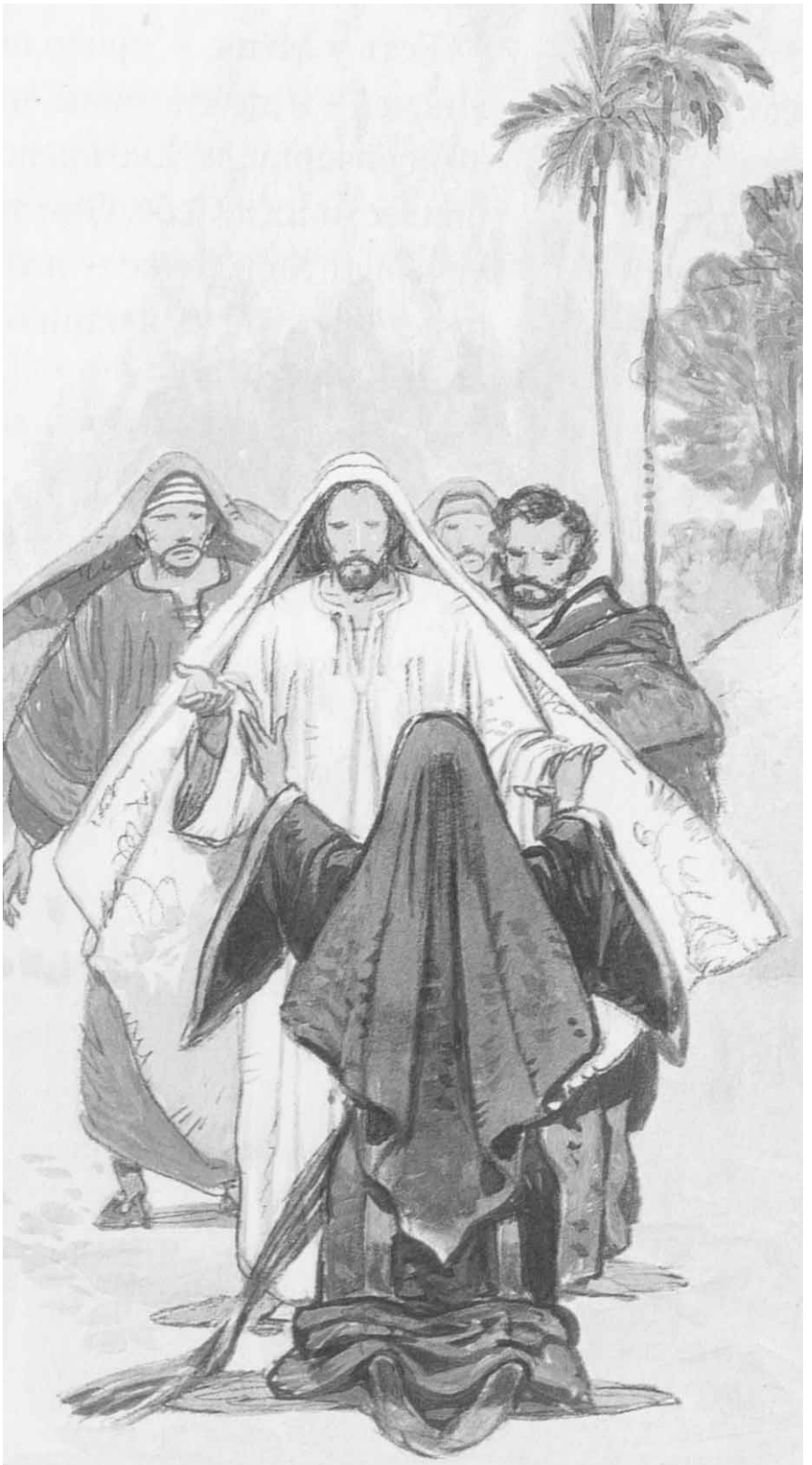

БУДЬ ЧИСТИМ!

Палюча палестинська спека. Пісок забиває ніздрі. Нестерпно печуть рани. Та біль душі набагато сильніший. Його єдина надія загубилася у багатолюдному натовпі. Як же пробратися до Того, Хто говорить як можновладний, а не як ті книжники і фарисеї, для котрих прокажений — приречений, нечистий? Він підійшов ближче. «Прокажений! Прокажений», — пронеслося у натовпі, і люди злякано відступили. Він зробив кілька невпевнених кроків і несміливо проказав: «Коли, Господи, хочеш, — Ти можеш очистити мене!»

О, скількох людей зцілив Христос за роки Свого земного служіння! Скільки прохань було звернено до Нього. І всі вони були приблизно такого змісту: «Господи, я хочу...» Можливо, не всі ці прохання були сформульовані євангелістами так, як були висловлені. Але саме в цьому уривку прохання звучить по-іншому: «Господи, коли хочеш...» Цей чоловік анітрохи не сумнівався в тому, що Христос може це зробити. Цьому підтвердження його слова: «...Ти можеш очистити мене». Його хвилювало інше — чи схоче великий Учитель бруднити об нього руки.

Та чи хотів Христос? О, Він хотів очистити не лише тіло, а й душу, бо саме для цього Він і прийшов на землю. Тому, почувши ці слова, Ісус зробив те, чого прокажений навіть уявити собі не міг. Він сподівався, що, можливо, Учитель помилує його. Не без того, що він готовий був до того, що його відкинуть, як це робили сотні інших людей, котрі оточували його. Але єдине, чого він дійсно не чекав, це те, що Христос торкнеться до нього.

Натовп зніяковів... Зазвучали нотки осудження. Невже ж Він не знає, що той, хто торкнеться до нечистого, стає нечистим? Але Він знав набагато більше. Він бачив, яку працю звершив Бог у цій багатостраждальній душі. Ніхто інший, лише Бог, міг вселити цю впев-

неність, котра була висловлена просто, але сильно: «Ти можеш очистити мене». У серці цього прокаженого зоріла віра, котра була подібна тій, що зарахувалася у праведність великим Божим мужам. Бог очистив його душу. «Нечистим» залишалося лише тіло. Тому Ісус простяг руку і торкнувся до нього, говорячи: «Хочу — будь чистим!» І тієї хвилини очистився той від своєї прокази.

Слова осуду стихли — натовп стояв здивовано. Ніколи вони не бачили нічого подібного. Слова вдячності Христові та Богу переповняли лише серце та уста колишнього прокаженого, а тепер вже очищеного Господом.

Ця історія легко проектується на сьогодення. Часто щось подібне відбувається й у нашому житті. Щодня люди, вкриті проказою гріха, звертаються до Христа з подібним проханням: «Господи, якщо хочеш, Ти можеш очистити мене!» І Христос очищає, незважаючи навіть на осудливі репліки з натовпу. Бо, як не дивно, не раз навіть ми, християни, опиняємося серед тих зніяковілих, які ніяк не можуть збагнути, чому Христос торкнувся не когось іншого, а саме того останнього грішника. Але Христос віддав Своє життя за кожного, хто вірує, «щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах запопадливих» (Тит.2:14).

То ж які висновки випливають з цієї історії? Передусім те, що Христос хоче очищати нас від нашої нечистоти. Та часто у людини, котра приходить до Господа з проханням очистити її і вірить у те, що Господь може зробити це в житті іншої людини, виникає сумнів у тому, чи хоче Христос зробити це саме для неї. Але Христос помер за всіх, і Його кров очищає від усякого гріха, кожного, хто вірує і приходить до Нього.

З іншого боку, часто люди, чи то ті, які не знають Господа, чи навіть, на жаль, і ті, котрі пізнали Його, можуть вважати інших настільки нечистими, грішними і пропащими, що вже для них немає жодного шансу на спасіння. Саме такими людьми були для євреїв язичники. І коли до апостола Петра мали прийти посланці від римського сотника Корнилія, Господь показав йому видіння: посудину, в якій були всякі нечисті тварини. І до нього прозвучав голос, щоб він заколов їх і їв. Та коли Петро сказав, що ніколи в житті не їв нічого нечистого, голос промовив до нього: «Що від Бога очищене, не вважай за огидне того!» (Дії 10:15). Спочатку Петро не міг збагнути, що б це значило, але згодом після зустрічі з Корнилієм та його сім'єю, він свідчив усім, що саме таким чином Господь навчав його, «щоб жодну людину не мав за огидну чи то за нечисту» (Дії 10:28).

То ж хто ми такі, що судимо ближнього свого? В Божих руках його доля, і лише Господу відомо, як складеться його життя. І коли Господь приводить таку людину до Себе і очищає, не займаймо позиції суддів, шепочучи: «Нечистий, негідний, недостойний!» Господь робить останніх першими. І, дай Боже, щоб ми, такі, на наш погляд, перші, не стали останніми через власне осудження та неприйняття.

І ще один нюанс я зауважила в цій історії. Христос не сказав до прокаженого: «Стань чистим». Він сказав: «Будь чистим!» Тобто очищення — це не одноразова дія, а процес, який залежить не лише від Бога, а й від самої людини. Коли ми приходимо до Ісуса з покаянням, Він очищає нас від нашої нечистоти. Але те, наскільки чистим буде наше подальше життя, залежить від нас. З витлумачення притчі про сіяча ми дізнаємося, що те зерно, «що впало на добрий грунт, — ті, хто почули слово і зберігають його в щирому й доброму (рос. чистом) серці» (Лк. 8:15). Тобто людський фактор у стосунках людини з Богом також відіграє важливу роль.

Ми маємо слідкувати за тим, яке наше серце і де пролягають наші стежки. Так, всі ми можемо згрішити і завжди маємо Заступника перед Отцем — Ісуса Христа, Який є ублаганням за наші гріхи (див. 1 Ів. 2:1-2). Але кров Христа очищає нас, коли ми ходимо у світлі (див. 1 Ів. 1:7). Коли наші голови наповнені нечистими думками, уста — нечистими словами, а життя — недобрими ділами, — ми живемо в темряві. А там, де темрява, немає місця Божій святості. Тому Яків у своєму посланні пише: «Очистьте руки, грішні, та серця освятіть, двоєдушні!» (Як. 4:8). А очистити і освятити себе ми можемо лишень наблизившись до Бога. І коли, побачивши власну нечистоту, ми, незважаючи на те, чи все життя були безбожниками, чи звалися християнами, звернемося до Христа зі щирим проханням: «Коли, Господи, хочеш, — Ти можеш очистити мене!», відповідь буде незмінною: «Хочу! БУДЬ ЧИСТИМ!»

Ольга МІЦЕВСЬКА

Остерігайтеся легковажного ставлення до гріха. Чи ж не малі удари валять могутні дуби? Чи ж не краплі, котрі постійно капають, точать каміння? Хіба ж гріх — дрібниця? Він терном обвив голову Відкупителя і пронизав Його серце! Якби ви могли зважити найдрібніший гріх на терезах вічності, ви б втікали від нього, як від змії, і ненавиділи б найменший прояв нечистоти. То ж дивіться на кожен гріх як на той, що розіп'яв Христа, і ви побачите, що він «міцно грішний» (див. Рим. 7:13).

Чарльз Сперджен

ЧИ ЗАЛИШИВ ТИ ШІТТІМ?

У Книзі Числа, 25 розділ, читаємо, що великий гріх заволодів ізраїльським народом. Ті, кого Бог вибрав, щоби явити через них Свою Славу для інших народів, знову підвели свого Творця.

« І осівся Ізраїль у Шіттімі, і народ зачав ходити на розпусту до моавських дочок, а вони закликали народ до жертов їхнім богам, і народ їв та вклонявся богам їхнім» (4 М. 25:1-2).

З цього вірша ми дізнаємося, які саме гріхи оволоділи серцями людей: блуд, ідолопоклонство, нечисте життя. В такому житті немає місця для Бога. Так починають жити всі, хто йде на компроміс з гріховною культурою світу.

Не секрет, що сучасна церква все більше і більше атакується дияволом. Дуже часто в нашому житті є пустеля. Але ми не повинні її боятися. Пустеля — це час, коли Бог перевіряє нашу віру. І ми або ввійдемо в Ханаан, або залишимося в пустелі. Багато дітей Божих, які примирилися з Богом через Христа, продовжують жити в пустелі, бо не можуть повністю стати послідовниками Ісуса.

Одна сестра розповіла мені історію, яка зворушила мене. Її дочка з двома дітьми поїхала до бабусі на відпочинок, а зять залишився вдома. Вся сім'я була віруюча, всі прийняли водне хрещення, відвідували церкву. Одного дня прийшла вона до них на квартиру — і застала зятя з коханкою... Ця жінка запитала мене як пастора: «Чому це так?» Ми можемо багато про це розмірковувати, але відповідь одна: цей чоловік не залишив Шіттіма. Так, він прийняв рішення йти за Христом, але в глибині своєї душі не пережив Божої любові і зцілення. Час останній — і багато людей стають здобиччю в руках сатани, світу, мирської культури. Сьогодні багато церков страждають від важких наслідків. Багато лідерів залишають служіння через блуд, перелюб, нечисте життя. Багато віруючих, ходячи в церкву, живуть подвійним життям. У церкві віруючі а за церквою...

Багато людей, сидячи на зібраннях, забувають про те велике призначення, задля якого Ісус прийшов в їхнє життя. Люди не хочуть боротися зі своїми життєвими проблемами, а хочуть жити так, як їм подобається. Люди забувають про вогонь Духа Святого, який мав би палати в їхніх серцях.

Народ ізраїльський гинув в пустелі, бо потрапив під прокляття, пішовши в пута гріха і чужинської культури... Сьогодні ми часто гинемо від своїх поганих звичок, комплексів, гріховних бажань, нечистоти, невірства, постійних сумнівів в Божій любові та Його благословляючій руці.

Але Ісус любить нас. «Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасенні ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі, щоб у наступних віках показати безмірне багатство благодаті Своєї в добрості до нас у Христі Ісусі» (Еф.2:4-7). Бог викупив нас від гріховного життя і дав нову надію. Надію на небеса! Бог хоче, щоби ми були Його достойними дітьми, які цінують любов свого небесного Творця.

Коли ми переживаємо важкі моменти, це час вийти з Шіттіма. Народ ізраїльський не міг сам вирішити цієї проблеми. І Бог поставив того, хто допоміг їм. Це був Ісус Навин. Він вивів цей народ, який жив у неправді, обтяжений гріхом і

прокляттям. Ісус Навин не просто вивів їх із Шіттіма, але перевів через Йордан і ввів у Ханаанську землю. «І встав Ісус рано вранці, і вони рушили з Шіттіму, та й прийшли аж до Йордану він та всі Ізраїлеві сини. І переночували вони там перше, ніж перейшли» (І.Н. 3:1).

Я хочу дати декілька важливих порад, як не потрапити в цей духовний Шіттім — місце гріха і прокляття.

Ісус Навин — яскравий приклад справжнього Божого послідовника. Той, хто не любив гріха, хто не жив невірством, страхом, сумнівами чи грішними думками. Він був служителем, який дуже любив Господа, любив свій народ і не хотів бачити, як народ гине. Саме на його життєвому прикладі ми бачимо, що значить бути дітьми Божими.

1. Нехай Слово Боже стане твоєю їжею.

«Перейдіть посеред табору, і накажіть народові, говорячи: Приготуйте собі поживу на дорогу, бо по трьох днях ви переходите цей Йордан, щоб увійти посісти той Край, що Господь, Бог ваш, дає вам його на спадщину» (І.Н. 1:10). Ісус Навин закликає людей поїсти, щоб в них була сила переходити через Йордан. Що сьогодні є нашою духовною їжею? Біблія? Чи можливо те, що їсть світ? Якщо Слово Боже не є нашою їжею, то ми так і залишимося тілесними людьми, які не зможуть протистояти спокусам цього світу. Навіть Ісус переміг спокуси диявола Божим Словом. Він не шукав віршів у Писанні, не листав сторінки якоїсь книги закону, але слово жило в Його серці, Він носив його постійно.

Бог дає Ісусу Навину важливу пораду — «пробувати в Слові і день і ніч!» (І.Н. 1:8). Чим більше ми будемо їсти цієї духовної їжі, тим далі гріх, спокуси, пожадливість будуть відходити від нас.

2. Пам'ятай те, що сказав Бог!

«Не встоїть ніхто перед тобою по всі дні життя твого. Як був Я з Мойсеєм, так буду з тобою, не залишу тебе й не покину тебе» (І.Н. 1:5). Я впевнений, це слово було великим відкриттям для Ісуса Навина. І напевне, коли його атакував страх чи невірство, він пам'ятав це Слово і воно давало йому силу зробити щось велике для Господа. Ті, хто носив Слово Бога в своєму серці, йшли за Богом — і Він вів їх.

Коли Бог сказав Авраму, що дасть йому велике потомство, він прийняв це слово, незважаючи на те, що був з язичницького народу. Він пам'ятав це слово і воно дало йому надію на благословенне життя.

Коли ми будемо пам'ятати слово Живого Бога і будемо носити його в своїх серцях, воно допоможе нам побачити великі чудеса. Часто віруючі забувають Слово. Забувають, для чого Бог покликав їх, стають подібними пророку Йоні, і замість того, щоби йти до Ніневії, ідуть туди, куди вони бажають. Така доля була в ізраїльського народу. Бог вивів їх з Египту. Бог показав їм великі чудеса, виявляв Свою любов і опіку. Але вони забували Його Слово і ставали дітьми гріха. За це і загинули всі протягом 40 років в пустині.

3. Що ти бачиш?

«І послав Ісус, син Навинів, із Сіттіму двох таємних вивідувачів, говорячи: Ідіть, розгляньте цей Край та Єрихон...» (І.Н. 2:1). У посланців була важлива мета. Вони повинні були принести те бачення ситуації, яке допоможе народу ввійти в обітовану землю. Я впевнений, це були не якісь випадкові люди — це були люди віри! Але вони принесли зовсім не ті новини, яких чекав Ісус Навин. Вони у своїй уяві намалювали іншу картину майбутніх подій — життя поразки.

Яким ти сьогодні бачиш своє життя в Ісусі Христі. Може, ти сам намалював його таким, яким ти хочеш його бачити. Але чи дав ти місце Богові намалювати бачення твого життя і служіння?

Апостол Павло, був тим, хто намалював своє життя і служіння як захисника віри батьків. Він знищував христи-

ян, вкидав їх в тюрми. Але Бог — Великий! Він увійшов у життя цього грішника, тому що мав великий план на його життя! Зустріч з Христом змінила Павла. І Бог намалював нове бачення його життя. Павло став тим, хто проповідував Євангелію і ніс спасіння тисячам людей.

Дозволь Ісусові прийти в твоє життя і проговорити через Дух Святий у твоє серце. Може, ти теж намалював своє майбутнє життя, воно тобі подобається, але це не те, що Бог хоче бачити в твоєму житті. Бог бачить набагато більше! В Давидові-пастушку Бог побачив царя! В рибакові Петрові — великого апостола, в Гедеоні, який жив своїм баченням, Бог побачив великого лідера. Бог бачить більше! Для того, щоб нам зрозуміти бачення Бога, ми повинні схилитися перед Ним у молитві — і, я впевнений, Дух Святий покаже нам бачення Бога.

У 2007 році я більше місяця перебував у церкві пастора Девіда Йонггі Чо в Сеулі. У мене була можливість побачити і оцінити що може бачення Бога зробити з цілою нацією. Церква в Сеулі, на острові Йо Ідо, одна із мегацерков світу. Тисячі людей приходять, щоб схилитися в молитві і хвалі Богові. Бог підняв простого хлопця, зцілив його від туберкульозу — і він став пастором однієї з найбільших церков світу. І цього року на Олімпійському стадіоні в Сеулі було служіння, де церква Йоідо відзначала свою 50 річницю. На цей час церква нараховує 1 000 000 членів, має 1500 місіонерів по цілому світі. Тоді ж пастор Йонггі Чо передав служіння іншому пастору. І у своїй проповіді він сказав: «Я не боюсь, що після мого відходу церква зміниться. Ні, вона стане ще більшою і сильнішою, тому що ця церква — це бачення Бога, яке я лише зробив реальним!»

4. Освятись!

«І сказав Ісус до народу: Освятіться, бо Господь узавтра чинитиме чуда поміж вами». (І.Н. 3:5)

Чим більше місце займає гріх у нашому серці, тим далі Бог відходить від нас! Ісус Навин не хотів вести народ в Обітовану землю без освячення. Що це означає? Якщо ми хочемо бачити силу Бога, любов Бога, милість у своєму житті, ми повинні освятитися. Тобто отримати той образ, який буде говорити про те ким ми є насправді. У Посланні до ефесян, 5:1-10, апостол Павло закликає нас жити святим життям! Освятитися — це означає стати ближче до Бога. І кожен день насолоджуватися Його милістю та любов'ю, боротися з гріхом, протистояти спокусам.

Коли ми засвоїмо ці важливі поради, тоді ми станемо на березі Йордану. І тут починається новий етап: час повірити, що Бог може зробити щось велике, чи засумніватися — і відійти назад. Бог бажає, щоб води цієї річки відступили перед нами. Коли ми з вірою, молитвою і зі Словом Бога підійдемо до Йордану, що часто символізує якийсь важливий момент нашого життя, води розступляться перед нами — і ми перейдемо цю перешкоду! Бог хоче наповнити нас Своїм Духом Святим, Бог хоче зустрітися з нами, Бог хоче явити нам Своє зцілення та милість.

Шукайте Бога! Шукайте Його присутності! Залишімо гріховний Шіттім і підійдімо до Йордану, щоб завжди бути в присутності Отця!

Ігор СЕМЕНЮК,
м.Запоріжжя

* * *

Уже дійшли до краю. До межі...
Ще не мутанти, та вже й не мустанги.
Впізнай нас, Боже. Боже, поможи...
Ми Твої діти блудні й безталанні.

Матерія — той ідол наш земний —
У шатах атомних тасує гени наші.
А ми ще зазіхали і на німб,
Вінець царя із себе ще не знявши.

Свободи золотий широкий клин,
Любові нерозгорнуті сувої —
Усе розтринькали, все пропили
Й вінець знімаєм разом з головою.

Доцарювались. Сходинки хиткі
У псевдохрам з іменням «незнищенність».
Припав Адам до Божої руки —
За самозванство попросить прощення.

Ольга ЧОРНОМАЗ

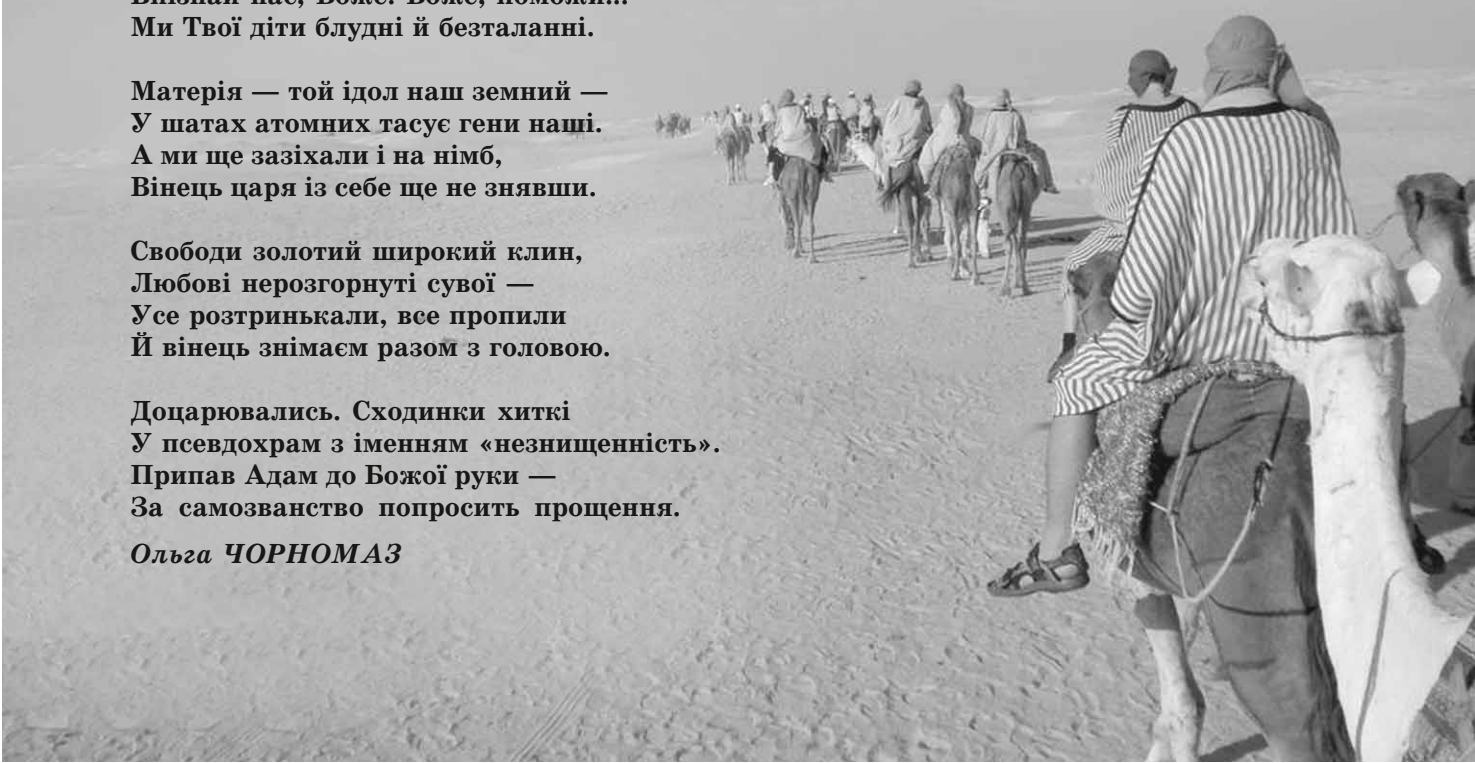

Валентин Білащук

* * *

Не відректись і не злякатись,
І не дивитись на земне.
У слові Божім пробувати —
Воно мірило в нас одне.
Коли тривоги чи печалі,
Чи б'є гроза в лице — нехай!
Не забувай свого Причалу,
До Нього йди, Його шукай.
У Ньому спокій і розрада,
У Ньому радість — над усе!
Його свята велика правда
Тебе у вічність піднесе.
Жадай Ісуса в Його Слові,
Молись Йому в нічній тиші.
Немає більшої любові,
Як жити Ним твоїй душі.

* * *

А думалось: забудеться скорбота.
А мріялось: усе лихе мине.
А сталось так: хвороби і робота,
Клубок спокус обплутує мене.
І у гріхах, проблемах і тривогах,
Коли немає святості в житті,
Ти знову йдеш до праведного Бога,
В молитві просиш захисту, утіх.
Єдиний Він почує і розрадить,
І поміч дасть у необхідний час,
Суддя Всесильний пресвятої правди,
Твоя любов і вічності печать.
Де будеш ти? Задумайся, мій брате.
Невже впадеш під тягарем земним?
Навчись не лиш дарунки в Бога брати,
А й жити Ним. В усьому жити Ним.

* * *

Вітер. Сніг. Хуртовина. Морози.
І в душі мов тепла й не було.
Крижаніють від холоду сльози,
Замерзає в образах тепло.
Злість, зневага і відчай безсилий
Тупо б'ють, наче в серце саме.
І волає єство: «Боже милий,
Дай сховатись в любові намет!
Від неправди, від зла та гордині
Збережи Ти мене, захисти.
Дай забуть все лихе, що донині
Заважало до Тебе іти.
Сили дай! Я без Тебе як порох,
Як сміття для себе і людей.
Кожен крок, кожна думка, мій порух
Хай до Тебе, Ісусе, іде.
Буде так: і мороз, й заметілі.
Всього буде на нашім шляху.
Дав би Бог досягнути нам цілі
І не схибити в пору лиху.

Каяття

Спалахнула сльоза, наче вимита в росах зоря.
Спалахнула сльоза на обличчі твоїм світанково,
Коли каявся я, коли щиро так каявся я
Перед Богом й людьми своїм тихим
схвильованим словом.
Я ж до Господа йшов через терни колючі гріхів,
Спотикався і падав, колотилося серце до болю.
І єдиного прагнув, і єдиного в світі хотів,
Щоби серцем відчути небеснее благословення.
І сльозина Твоя, кришталева сльозина оця
В моїй пам'яті скресла немеркнучим сяйвом спасіння.
Як я вдячний Тобі за цю трепетну чисту сльозу,
Що тремтить на щоці, мов свіча перемоги й надії.
З нею змию весь бруд, наче в першу весняну грозу.
З нею вірю в Христа і живу, і горю, і радію.

* * *

І все ж це благо: жити і боротись,
Ламати вперто гордощів стіну.
Іти з Христом, і ні півкроку — проти,
З гріхом вести безжалісну війну.
І все ж це радість: знати і любити,
І вірити, що в серці Той живе,
Хто вічність дав тобі в Своїм завіті,
Старе руйнує, творить все нове.
І все ж це щастя: так шукати Бога,
Щоб з тими йти, хто вірність пронесе.
Немає кращої у цім житті дороги,
Нема ціннішої, й не буде над усе.

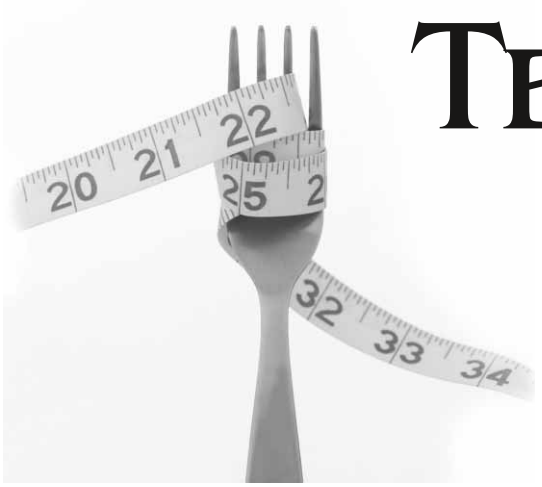

Твоя вага – це не ти

Твоя вага — це не ти

Я не звертаюся до тебе як спеціаліст з дієтології чи фізичних тренувань. Я не тренер, не королева краси і не критик. Я звертаюся до тебе як друг. Я воювала в цій битві сама. Це була моя таємна боротьба протягом кількох років. Я билась у цій безмовній прихованій війні, побоюючись сказати комусь хоч слово. Я боялася, що наді мною сміятимуться. Я не знала, як багато людей, пов'язаних тими ж страхами, ведуть свої власні війни. Я змогла зрозуміти це лише тоді, коли вибралася з цього.

Я хочу раз і назавжди обірвати твої муки. Я вірю, що ти можеш бути вільною від рабства ваги, що б тебе не пригнічувало — надмірна худоба, неконтрольоване відчуття голоду чи надмірна вага. Це рабство прийшло не через твою тілобудову. Це почалося глибоко всередині, і ця руйнівна сила діє зсередини назовні. Це могло початися дуже давно з ласкавого обману, нашептаного глибоко в твій розум. Спочатку ти сприйняла його за голос друга і тому прислухалася: «Ти б виглядала чудово, якби скинула 5-6 кілограмів!» Потім цей голос став наполегливішим: «Не їж того, бо станеш товстою!», «А вона тонша від тебе», і нарешті: «Та ти здоровило. Ти просто страшна!» Перші легкі натяки тримали тебе в стані самоконтролю. Потім почалися порівняння. Потім нашептані слова осуду переросли в критику. Невдовзі ти не просто слухаєш їх — ти віриш. Це навіть спотворює твоє зорове сприйняття і, зрештою, єдине, що бачать твої очі в дзеркалі, — невдаху.

Я поділюся з тобою свободою, яку Бог приніс у моє життя. Впорядковане життя має свої чітко встановлені пріоритети і утверджує межі для того, щоб ці пріоритети захищати. Бог застерігає у Своєму слові: «Не журіться про життя своє — що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє — у що зодягнетеся. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло?» (Мт. 6:25). Корінь безладу — страх. Якщо ми чогось боїмося, ми постійно про це думаємо. Це приводить нас до втрати миру в нашому розумі. Хвилювання завжди супроводжуються мукою і страхом. Так, життя (душа) важливіше від їжі, але скільки молодих жінок помирає, щоб гарно виглядати і красиво одягатися? Вони пожертвували більшим заради меншого, бо так довго розмірковували над обманом, що залишили істину.

З власного досвіду

Протягом шести років думки про те, скільки я важу, були головними для мене. Повернімося ж туди разом зі мною. Моя війна почалася до того, як я стала християнкою, і тривала після того. До 16 років у мене практично не було ніякого інтересу до ваги свого тіла. Я сприймала її збільшення як знак дорослішання. Я вела активне життя, плавала за команду і в особистих змаганнях з п'яти років. При такому способі життя я могла їсти все, не замислюючись про свою вагу. Під час одного з тренувань я отримала травму і певний час змушена була провести на милицях. Тренування припинилися, але я продовжувала їсти так само, як і під час заняття спортом. Одного разу я прийшла додому і мій тато спинив мене несхвальним поглядом. Він сказав, що я набрала ваги і, якщо це далі триватиме, то стану непривабливою. Я була впевнена, що він неправий, але після зважування зрозуміла, що замість звичних 58, я важила 62,5 кілограми!

Того дня я вперше почала розглядати своє тіло. Я дивилася на відображення у дзеркалі і починала ненавидіти те, що бачила. Треба було покарати його і повернути під свій контроль. З того дня під пильним батьковим поглядом я почала зменшувати свої порції і бігати вечорами. Прочитала всі статті на цю тему в журналах моди. За два тижні скинула 4,5 кілограми. Всі в школі помітили це. Я почувалася просто чудово. Здавалося, що всі мої проблеми з вагою далеко позаду.

Невдовзі я вступила у коледж далеко від дому. Прийшов час здобувати нових друзів. Я з гіркотою помітила, що більшість дівчат з університетсько-

го клубу були стрункими, загорілими і дуже красивими блондинками. Раптом я відчула себе незграбною поряд із дівчатками-Барбі. Але за обідом дівчата, які були тоншими від мене, скаржилися: «Я така товста! Ти тільки поглянь!» — вони вказували на свої стегна. Я дивилася і розуміла, що їхні стегна менші від моїх. Якщо ж вони товсті, то я просто жирна!

Тієї ночі в усамітненій обстановці своєї спальні я почала перевіряти свої стегна. Так і є! На стегнах приліплений добрячий шматок сала! А може, вони натякали мені, що я маю схуднути? Я знову почала плавати і бігати, обід обмежила лише салатом — і схуднула до 51 кілограма. Все одно я не почувалася достатньо стрункою. Мій живіт був плоским, моє тіло стрункім і загорілим, руки — м'язистими і красивої форми, та все ж у мене був недолік. Моє обличчя. Щоразу, коли я дивилася в дзеркало, то бачила своє квадратне підборіддя, і скільки б не худнула — обличчя все одно виглядало широким. Був навіть такий час, коли я важила 46,5 кілограмів. І все одно в дзеркалі бачила товсте обличчя, не помічаючи, яким змарнілим воно було. Моє бачення було спотвореним.

Коли я приїхала додому, моя мама злякалася, подумавши, що я захворіла. Вона відвела мене до лікаря, який сказав, що я здорова, але мені треба краще харчуватися. Але я й далі практично не їла, боячись, що вдома знову поповнію. Мені здавалося, що всі хочуть запхнути в мене їжу, бо просто не хочуть, щоб я була стрункою. Повернувшись у коледж, я виявила, що все ж таки трохи поправилася. Дедалі складніше ставало встояти проти їжі. Окрім підрахування калорій та пошуку нових дієт, ми всі переживали любов-ненависть до їжі. Це був ворог, тому що їжа нас робила повнішими, але ми любили її, бо вона ж така смачна! Їжа почала займати більше місця в моєму житті. В мене розвинулася пристрасть до їжі та пиття. І це доходило до крайнощів. Якщо я їла, то доти, доки мені не ставало погано. В моєму житті все було інтенсивним: і харчування, і дієти.

Такий спосіб життя було дуже важко підтримувати, і я дедалі більше почала застосовувати сечогінні та послаблюючі засоби. За наступний рік у коледжі моє тіло звикло до них. Воно більше не функціонувало нормально. До того ж мій шлунок перебував у постійному стресі через невпорядковане харчування. І зрештою я потрапила у шкільний медпункт. Результати обстеження показали, що мій шлунок піднявся до легень. Мене одразу ж привезли в лікарню. Це був жах. Мені виписали послаблюючe, але воно вже не діяло. Тоді мені прописали мікстуру, яка викликала судоми. Потім була серія клізм. Знову обстеження і зрештою діагноз — подразнення кишківника і різке пониження цукру.

Цей потік випробувань сколихнув мене досить сильно, і я перестала вживати сечогінні і послаблюючі засоби. Але все одно постійно думала про свою вагу.

Скинення ідола

Того літа стався найбільший перелом у моєму житті. Я вперше почула Євангелію і стала християнкою. Це заповнило порожнечу, яку я до того намагалася поповнити увагою з боку хлопців. Я почала заспокоюватися. Бог любить мене такою, якою я є! Я припинила свої тренування, таблетки, дієти, знову стала виглядати здоровою і свіжою.

І хоча християни не п'ють спиртного, вони люблять поїсти. І в мене виникла нова проблема — надмірне споживання їжі. Ніколи до цього я не стикалася з цією прогресуючою схильністю до їжі. За християнським столом ніхто не говорив про калорії і шкоду їжі. Їжа була святом, я святкувала з усіма, і за короткий час набрала вагу, яку скинула раніше. В цей час я зустріла Джона. Ми заручилися і почали готуватися до весілля. Я була трохи повненькою, але Джон, здавалося, не надавав цьому жодного значення.

Я вже повніла — і зрештою не залишилося майже ніяких м'язів. Я повністю втратила форму — утворилися складки на стегнах і животі. А до весілля залишалося лише два місяці. Я вирішила знову щось робити, щоб прийти у відповідну форму. Але весь мій дім був сповнений суєтою. І відповіддю на це для мене стала їжа. Коли мені було нудно, я йшла до холодильника, навіть коли була неголодна. Я або об'їдалася, або мучила себе голодом. Весь мій день будувався довкола терезів. Я снідала — зважувалася, обідала — зважувалася, телефонувала, вирішувала проблеми — знову зважувалась. Я дедалі більше втрачала самоконтроль і дедалі більше ковтала їжі.

І ось настав час розплати. За місяць до весілля виявилося, що я не влажу у весільне плаття. Його купили мені мої батьки. Воно було дуже дорогим, і я вибрала спеціально трохи завузьке, бо мала намір схуднути. Спочатку, коли продавець

мені сказала, що платття не сходиться, я не повірила. Та коли повернулася спиною до дзеркала, з жахом помітила, що вона права. Я виросла з цього плаття за такий короткий час! Навіть у найстрашніших снах я не могла б уявити такого!

Прийшовши додому, я одразу ж схопила Біблію і кинулася на підлогу. Я плакала, поки мій плач не переріс у ридання; потім ридала, поки сили не покинули мене. «Боже, чому Ти дозволив цьому статися? Я не їм цілий день — і все одно не втрачаю ні грама. Я стомилася намагатися щось зробити і весь час терпіти невдачі. Чому я не можу їсти, як всі нормальні люди!» Коли ридання стихли, до мене прийшов спокій, і ось саме тоді я почула тихий голос: «Лізо, твоя вага — це твій ідол».

Ідол?! Єдине, що я могла собі уявити як ідола — картинка золотого теляти з моєї дитячої Біблії. Але я мовчки продовжувала слухати. «Коли тобі самотньо, ти їси. Коли сердишся — їси, коли нудно — їси, коли розчарована — їси. Коли щаслива — також їси! Ти не приходиш до Мене. Ти їси, бо так легше». Тихий голос говорив далі: «Ти почуваєшся добре, коли стрункa, а коли ні, тобі погано. Ти не воджена Святим Духом, ти контролюєшся власною вагою, яка визначає твій настрій і все твоє життя, це твій ідол!» Тоді я це зрозуміла. Все це правда. Вага домінує в моєму житті, не даючи спокою. І знову з моїх очей потекли сльози, але цього разу це були сльози розкаяння. Я побачила, що черпала силу не від Бога, але від своєї ваги. Я оцінювала себе за терезами і вважала себе гідною любові лише тоді, коли була стрункою, і недостойною її — коли була товстою.

Голос проговорив знову: «Якщо ти покаєшся, Я зцілю твій обмін речовин. Не сідай на дієти, не ставай на терези. Відділи себе і постися три дні, і Я звільню твоє тіло від нестримного бажання їсти. Я навчу тебе харчуватися».

Наступного дня почалося моє нове життя. Я постилася не для того, щоб скинути вагу, але щоб спілкуватися з Богом. Цього разу я не думала про те, скільки зможу скинути під час посту. Я відчувала Божу присутність і знала, що Він веде мене у цьому пості. Я ходила і розмовляла з Ним, плакала у Його присутності. Коли піст закінчився, я почала вчитися нового способу життя. Мені потрібно було навчитися їсти не з жадібністю, а доки не наїмся. В той час молитва перед їжею набула для мене зовсім нового сенсу. Я дякувала Богові, що їжа не є моїм ворогом, але й не тим, в чому я знаходжу втіху. Вона дає силу моєму тілу, і я вдячна за це Богові. Спочатку мене атакував страх, що я потовстію, якщо їстиму. Потім ненажерність намагалася спокусити мене: «З'їж ще, це ж так смачно!» Та я вирішила не їсти тому, що це смачно, а лише для того, щоб прогодувати себе. Внутрішньо я знала, коли насичувалася, тоді відкладала виделку і не їла більше ні шматочка. Я була настільки захоплена тим, що Бог розвинув у мені цю гармонію, що ні за що не хотіла порушувати її. Я почувалася просто чудово. Щовечора я проходила кілометри, розмовляючи з Богом. Це принесло мені спокій.

За кілька днів до весілля я приміряла платття, яке виявилося навіть трохи вільним. Весілля пройшло чудово!

Я більше не хотіла догоджати нікому, окрім Бога. Але страх і хвилювання знову робили спробу мучити мене негативним думкам. А що буде, коли в тебе з'являться діти? А якщо ти не зможеш схуднути? Я ж вирішила опиратися на Слово, а не на свій досвід. Я знала, що Господь турбується про мене в усьому, і діти — це благословення від Господа. Я відмовилася вірити, що народження дітей фізично зашкодить мені. Тепер у мене четверо дітей, і хоча періодично виникали певні проблеми, я побачила, який вірний Бог. Я спокійно годувала дітей, насолоджуючись ними і не турбуючись про те, що робити, щоб повернути попередній розмір. Щоразу після пологів я поверталася до свого попереднього розміру.

Наведення порядку у сфері ваги і скинення ідола їжі — це не питання втрати ваги. Це питання зміни пріоритетів, питання того, на кого тепер ти покладаєш надію, того, на що ти витрачаєш себе. Впокоривши себе під час посту під могутню Божу руку, я дозволила Господу зцілити мене.

Ти знаєш, що більше тисячі жінок помирають щороку тому, що хочуть бути стрункими? Це не те, ради чого варто померти. Ці жінки померли тому, що в них не було справжньої мети в житті. Вони не були по-справжньому живими. Ти можеш бути живою по-справжньому завдяки тому, що Ісус дав тобі щось, ради чого варто померти. Він замінив твоє сіре і безцільне життя на Своє — дорогоцінне й сповнене всякого блага.

Для чого ж будеш жити ти?

Ліза БІВЕР

Фотопроповідь

«Щас спою!», або Невеселі роздуми про веселе життя

Натрапив нещодавно в інтернеті на рубрику «Незвичайні пам'ятники». Серед десятків різних скульптур звернув увагу на одну, яку встановлено в російському Томську. Це фігура Вовка із славнозвісного мультфільму «Жив-був пес». Фільм, знятий за українською казкою, розповідає про старого Пса, якого вигнали з дому і який у лісі здибався із Вовком. Разом вони придумали оригінальний спосіб, як завоювати втрачену прихильність колишніх господарів. Вовк інсценує викрадення дитини господарів, Пес героїчно відбирає її у Вовка, в нагороду за що знову поселяється на знайомому подвір'ї. Але й не забуває старого приятеля. Морозного зимового вечора запрошує Вовка на гостину в село: у господарів якраз в хаті весілля. Гарно вмостившись під столом, Вовк з апетитом наминає все, що Пес йому подає зі столу. І от коли вже лісовий розбійник добре набив черево, настає кульмінаційний момент: блаженно закривши очі, він видає свою знамениту фразу: «Щас спою!»

Без перебільшення, творці мультфільму створили справжній шедевр, сюжет і фрази з якого стали крилатими. Тому не дуже здивувався, коли побачив героя цієї казки в бронзі й саме в цій блаженній позі. Але скульптура привернула мою увагу не тому. Виявляється, це не пам'ятник знаменитому персонажеві й не мультфільму, це пам'ятник... щастю. Саме так — щастю! І саме це спонукало мене присвятити свої роздуми оцьому фото.

Безумовно, автор пам'ятника дуже тонко й вдало зумів передати в скульптурі загальноприйняту уяву про щастя. Саме так переважна більшість людей сучасного суспільства уявляє собі щастя: сите, спокійне, забезпечене життя, яке автоматично вимагає відповідного продовження — насолод та розваг. Це наш сучасник, який важкою працею, недосипанням заробляє гроші для того, щоб потім їх потратити на задоволення своїх власних потреб: збудувати «круту хату», придбати «круту» машину, добре скупитися в супермаркетах і після гарного застілля блаженно промовити на м'якому дивані: «Щас спою!» Саме таким малюють «справжнє» життя фільми та телесеріали, глянцеві кольорові журнали, надоїдлива реклама. І навіть ті, хто не може собі дозволити багато чого, пнуться з усіх сил, «щоб не відставати». А при ситому череві хочеться розваг, хочеться «заспівати».

Деякі соціологи б'ють тривогу, вказуючи на небезпеку, якій піддається нинішнє суспільство: перенасичене життя, завищені мірки благополуччя, культ задоволення. Статистика свідчить: до 40 відсотків товарів, які купують американці, їм просто не потрібні. Широко розвинута система кредитів міцно тримає мільйони людей у рабській залежності від товарів. Головне правило сучасної людини: «Більше працювати, щоб більше купити!» Вчені нагадують про уроки минулого, коли міцні світові імперії гинули тому, що переступили межу розкоші. Як приклад, можна згадати Римську імперію.

Сучасний ідеал щастя дуже небезпечний не тільки для світського суспільства, але й для церкви. Віруючі також не можуть уникнути спокуси жити «собі на втіху». Іноді навіть підтверджуючи цю думку Біблією: мовляв, дитина Божа повинна жити у шикарному будинку, їздити у шикарній машині й відпочивати на шикарних курортах. Напевне, апостол Павло справді був «нерозумний», як він сам себе називає, коли бачив щастя у зовсім протилежному: «І вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (Фил. 3:8). Він не «радився з плоттю і кров'ю», свідомо відмовився від багатства та насолод світу, знайшовши ідеал щастя у служінні Богові. І не тільки він — сотні, тисячі, ні, мільйони вірних будуть свого часу співати не ситі та розбещені пісеньки за перевантаженими столами, а «нову пісню» перед престолом свого Спасителя Ісуса Христа. Але це можуть зробити лише «переможці». Переможці, які переможуть себе та не схиляться перед божком ситості, забезпеченості та самозадоволення.

Юрій ВАВРИНЮК

ГОЛУБИ, МОЇ, ГОЛУБОЧКИ

Бабі Вірі йшов вісімдесят сьомий рік. Важко було вже нести такі літа, так хотілося вже відпочити... Та Господь все чомусь не відпускав. Дочка каже: не готова ти. А що ж тут треба, чи клунки які в дорогу збирати? З Богом вона вже давно, більше двадцяти років, гріхів у неї нема. Та й де вони, ті гріхи, візьмуться, як вона ні з ким не спілкується, ніяких справ з людьми не має. Ще й не глуха була, то уникала мирських, ніколи не сиділа з бабами на ослоні під клубом, не стояла біля сільмагу, де вони постійно спинялися та, поставивши сумки, теревенили годинами. Про що з ними говорити, з мирськими? Все пусте. Все суєта та злість. Тільки те й роблять, що судять: то політика, то якісь чвари, то один одного помиями поливають. Нема з ними про що говорити, то й гріха, слава Богу, нема. Ото пройде колине-коли до сільмагу, візьме хліба, та й назад додому. Та й то вже важко стає. А була сильніша, то й до церкви їздила у райцентр. Доки могла вилізти на східці в маршрутці.

Жила баба Віра з дочкою. Дочка вже теж давненько вийшла на пенсію, хоча ще бігала десь, підробляла, у церкві трошки служила – наглядала за бібліотекою. Дітей у неї двійко, та живуть далеко, як по-теперішньому — в іноземній державі, так що навідатися до матері та до баби — проблема. Чоловік доччин мав другу сім'ю. Так вони й доживали собі віку, дві старі стомлені жінки, покірливо несли кожна свої клопоти та хвороби. Жили здебільшого мирно. Хоча, може, й не так, як ото кажуть, душа в душу. Таємницями не дуже ділились одна з одною, та й Слово нерідко відкривалося їм по-різному. Тож, щоб уникати зайвих суперечок, більше мовчали. До того ж старша була глуха, а молодша — від природи неговірка. Замолоду не любила компаній, галасу, все сама собі, очима всередину, до своєї душі. Може, тому й Бога пізнала першою в сім'ї, потім прилучила матір, діти ж та онуки обрали собі мирські стежки.

Йдучи до сільмагу, баба Віра зупинилася перепочити. Світило сонечко, приємно освіжав повітря легкий морозець. Вчора випав сніг, але стежку вже встигли протоптати, та й на майданчику перед гуртожитком наст було утрамбовано ногами та колесами машин. Тут баба Віра завжди зупинялася. Завжди були в неї в сумці якісь зернята, кришки, припасені заздалегідь. Вона ставала на тому самому місці, де й учора, починала копирсатися в сумці серед поліетиленових пакетів, носовичків, шпильок, дрібних копійок, знайдених на дорозі, книжечки там якісь потріпані завжди лежали, кілька цукерок — може, діти зустрінуться, щоб дати, та різного іншого старечого скарбу, що він здебільшого й не потрібний, а викинути шкода; і поки вона знаходила поліетиленову торбинку з поживою, голуби злі талися до її ніг. Баба Віра знала: на неї чекають. Це зігрівало їй серце, бо хто ж на цій землі її ще десь чекає? Ото ж вони вже дріботіли своїми коротенькими ніжками навколо неї, вдоволено вуркочучи, а вона, не кваплячись, сипала їм. Сипала поближче, щоб підійшли вони, хотілося їх торкнутися, або якщо ні, то хоча б роздивитися. Голубочки мої рідненькі... Кажуть, безсловесна, несвідома пташина. Так колись і вона думала, коли їх бачила лише здаля. Неправда то. І розум у них є, й стосунки свої мають. Он той, із чорною голівкою, крупніший за інших, то старший у них. Бач, відганяє менших та слабших. А ці двоє — він з білою латочкою на спині, а вона з біленьким волочком, то, видно ж відразу, — пара. Молодята. Все труться одне біля одного, не відходять далеко. Нате вам, ось туди. Тіштеся, поки молоді. Бо воно ж,

щастя, й у людей недовге, а про вас уже що й казати. Ось вам! Кинула поодаль. Та не встигли голуби підлетіти, як шугонув їх якийсь перехожий, пройшов кирзаками своїми прямо по тому зернечку. Мало не скрикнула стара. Куди ж ти лізеш! Невже ж тобі дороги мало! Повилазило б тобі! Та стрималась. Подивилася тільки вслід, мов жаром кинула у спину. Це той, впізнала його, у сусідньому будинку живе. Машиною їздить. Він. Вона добре його запам'ятала, бо колись, було, штовхнув її на доріжці, обганяючи, мало не впала з сумкою.

Такий тепер світ настав, думала, прямуючи до магазину. Як написано: стануть люди неслухняні, горді, розбещені... А розпуста, розпуста яка... Молодь що витворяє. Та й ми ж колись молоді були, та хіба дозволяли собі отаке? Дівчата з голими пузами, ідуть, матюки гнуть. Ще зима, мороз надворі, а вони вже порозперізувалися, повиставляли. Ох, повії ви, повії... Чому ж ви дітей своїх будете вчити? Хлопці з пляшками скрізь, пиво дудлять. Та щоб ви смоли вже гарячої напилися! Не бачити б і не чути...

В магазині її знали. Лишень ставала вона в чергу, як продавщиці гукали: «Бабушка, што вам? Падайдітє сюда!» Підходила, вони загортали їй «як завжди» — половинку круглого пшеничного, і вона йшла додому. Поверталася зазвичай тією ж дорогою. Вивіряла кожен крок, перш ніж поставити ногу, обмацуючи костуром шлях немов сліпа. Не приведи, Господи, впасти...

Цікаво, чи голуби ще там? А дати їм вже нічого. Іншим разом треба більше брати. Кукурудза ще є, потовкти молотком, а, може, ще й замочити на ніч. Люба трохи сердиться, смітиш, мовляв, та нехай потерпить трохи, а то зі своєю охайністю інколи просто вже дихати не дає.

Голубів на майданчику біля гуртожитку не було. Але якась дивна пляма червоніла на снігу, саме на тому місці, де сипала зернята, — здаля баба Віра розгледіти не могла, а коли підійшла ближче, стала та й остовпіла. Понівечений, закривавлений лежав роздавлений голуб. Шийка скручена, голівка вивернута... Баба Віра аж нахилилася, ніби не вірячи своїм старечим очам. Придивившись, упізнала: це з тих двох, що любилися, з білою латкою на спині. Слід від коліс тягнувся від сусіднього дому в бік центральної вулиці.

«Це він... Той, що штовхнув мене колись... Своєю машиною наїхав. — Зло закипіло в ній, мов смола, готове гарячою піною перелитися через край. — Бодай ти в'язи собі скрутив на тій своїй машині...» — несподівано вирвалося з серця, не встигла і втримати. Відчула, що надто вже дала почуттям своїм волю, переступила якусь межу, що її старанно трималася завжди. Злість відступила, але на серці було гірко.

Прийшла додому, Люба на роботі, час обідати, але так було чомусь важко. Поклала хліб та й лягла. І голуба було шкода, й себе. Все було немиле, все не таке, все осоружне й вороже. Картала себе: стільки літ не мала гріха, а тепер ось згрішила. Бо ж правильно Люба казала: не треба їх годувати, вони собі знайдуть, а так привчиш їх, будуть сидіти й чекати, що принесуть їм, поки не позамерзають. Дійсно привчила. А якщо вже сипати, то треба ж було не там, де машини їздять... Ось воно й сталося. Може, й не до смерті гріх, та їй, старій, і малий ні до чого. До Бога ж скоро.

Під ці думки підкотили до неї нелегкі спогади усього її життя.

Повернувшись увечері з роботи, дочка застала матір сумною й розбитою. «От що, Любо... — сказала стара. — Завтра

у нас неділя, служба Божа буде, вези мене до церкви. Як хочеш собі, таксі наймай чи маршруткою, — може, якось улізу, але вези. Важко мені, скучила я за церквою. Так що повезеш. Може, останній раз уже».

Служба була як служба. Співали гарно й проповіді хороші казали, і хоч баба Віра нічогісінько не чула, їй трохи відлягло від серця. Побачила декого, привіталася, з пастором поздоровалась. Бачила, й тут уже її майже забули. Лише зітхнула. «Поведи мене ще, Любо, до служителя. Хочу посповідатись. Тільки не до молодого. Може, Степан Васильович є, то до нього. Він людина старша, він життя знає. Домовся з ним, якщо він ще не пішов».

Степан Васильович відвів бабцю до кабінету, посадив за стіл. Чоловік він був неквапливий, ґрунтовний, і те подобалось бабі Вірі, — не любила тих, що завжди кудись біжать.

— Як ви поживаєте, Віро Іванівно? Щось вас давно у церкві не бачили.

— Шо? Голосніше говоріть, бо я майже не чую.

— Питаю, як поживаєте?

— Що вживаю? Та не вживаю нічого. В мене хвороб ніяких і нема, щоб боліло щось, а так, сили нема, та ось не чую.

— Да… Тяжолий случай… — похитав головою Степан Васильович. — Ви ось що, Віро Іванівно, посидьте тут трішки, зачекайте мене.

Повернувся він за кілька хвилин, несучи величезні навушники. Надів їх на голову бабці, щось покрутив, увімкнув, і баба Віра розквітла як молода ружа.

— Боже, святий! Геть чисто все чую, геть чисто!

— Що ж вам діти слуховий апарат не куплять?

— Є в мене аж два! Та я з ними не вмію.

— Ну добре, — посміхнувся Степан Васильович, — розказуйте, що там у вас.

— Хотіла я покаятись, як то кажуть, сповідь пройти, бо мій вік, самі бачите, як у тої мухи: сьогодні літаю, а завтра вітром подуло — та й кінець.

— Які ж гріхи вас мучать?

— Та гріхів таких у мене й нема, бо я ж глуха, ні з ким не спілкуюся, справ ніяких з людьми не маю, то які ж гріхи? Та ось учора сталося, може, й дрібне, як на чий погляд, а як на мене… відчуваю, що винна, й не хочу навіть такої вини нести з собою на небо.

Яка то насолода була говорити й чути себе. Слухала й не впізнавала: от дивина! Хіба в неї такий голос? Яка то радість, коли до тебе уважні, не кричать, нахилившись до вуха, не дратуються. О! Це ж горобчики цвірінчать за вікном! А ось сміються й галасують діти, десь там, у глибині будинку, грає музика за стіною, і Степан Васильович постукує кінчиком ручки по столу. Почала розповідати про голубів, почала здалеку, з усіма деталями й відступами, та служитель перебив.

— Ви самі живете?

— Та ні, з дочкою ми живемо удвох, ось уже сьомий рік. Живу тут, а серце моє там, біля рідної моєї хатини, біля…

— Не сваритесь?

— Сильно то ні, дочка в мене хороша, ось тільки…

— А як трапиться між вами що бува, то каєтесь?

— То Люба більше, бо я ж таки мати, не ставати ж мені перед дитиною своєю на коліна. Посваримось то й помиримось, свої ж як-не-як. Я про голубів вам не доказала…

— А чоловік ваш давно помер?

— Давно нема, давно, п'ятнадцять років оце було у січні.

— Жили добре?

— Та як жили… Пив він та гуляв… Щоб йому на тому світі так велося, як мені тут було з ним. Скільки сліз я виплакала, скільки з дітьми по сусідах ночувала. Отаке. Та відлилися йому наші сльози: п'яний біля трактора щось робив та й попав під колеса.

— Здається мені, не простили ви його…

— А що йому тепер моє прощення? Його вже й кістки, мабуть, зотліли. Грець йому, я ж вам про голубів хочу…

— Зараз, докажете. Скажіть, а крім Люби, у вас є ще діти?

— Син ще у мене, Толя, живе далеко, аж у Криму, років п'ять, мабуть, його не бачила.

— Не так це й далеко, щоб за п'ять років до матері ні разу не приїхати.

— І нехай не їде. Бо я йому сказала: бачити тебе не хочу. П'є він, батюсь викапаний, дав йому Бог таку жінку, рідко таких тепер зустрінеш, так він же з неї знущається, як з мене його батько.

— А онуки як до вас…

— Онуки? Онуки… — Баба Віра нахилилась, довго копирсалася в сумці, дістала носовичок, витерла носа, прокашлялась. — Що вам сказати… Вони, мабуть, уже й забули, що я ще на світі є. То, було, перші роки, як я від них до дочки переїхала, і писали, й дзвонили, на день народження поштівки слали, подарунки там якісь — діти малюнки малювали для баби, я їх досі бережу та переглядаю, а цього разу ніхто навіть не подзвонив…

— Образливо вам…

— Та ні, я не ображаюся. Хіба я не знаю, що стара людина нікому не потрібна? Але як подумаєш… — Вона знову дістала носовичка, приклала до очей, намагаючись стримати сльози, але не змогла. — Чужі, та й то… А тут же свої, рідні… Я ж їх на руках виносила… Степане Васильовичу! ¬— вихлюпнула найсокровенніше баба Віра. — Ви служитель, ви ближче до Бога, моліться, щоб Господь мене вже забрав до Себе. Немилий мені цей світ, огидний він мені. І люди, і все навколо…

Степан Васильович помовчав, чекаючи, поки стара заспокоїться.

— Молитись за це не треба, Віро Іванівно, Бог знає, кого коли забрати. Та й не готові ще

ви, як мені здається, до зустрічі з Ісусом.

— Та чому ж не готова? Чи я кому що винна? Чи віри в мене мало?

— Та ні, віри у вас вистачає, а ось серце ваше... Давайте так, Віро Іванівно: якщо ви ще не стомилися, то повернемось на початок нашої розмови і в усьому докладно розберемося.

Люба сиділа в коридорі під дверима третю годину. Вже й виходила надвір і прилягала на ослоні, — спину судомило. Один раз не витримала, заглянула в кабінет — говорять. Подумала собі: слава Богу, може, хоч служителя послухає, і приготувалася сидіти бодай до вечора. Та стара незабаром вийшла. Вийшла просвітліла, умиротворена, ніби водою живою вмилася. «Легше мені, доню... — І, вже спускаючись по сходах на вулицю, додала: — А про голубів так і не дослухав».

Мовчки доїхали до дому, мовчки повечеряли. Стара ні про що не розповідала, а Люба не допитувалася. Подякувавши Богові за страву, сказала незвично лагідним голосом:

— Втомилась я, Любонько, піду ляжу.

За кілька хвилин уже сопіла за своєю загородкою.

Вночі Любі приснився сон. Ніби стоїть вона на Лисій горі у своєму рідному селі, сяє сонце, стара груша біля кручі, вона всохла, ще Люба до школи ходила, а це стоїть міцна, зелена, вся мов новорічна ялинка обвішана великими жовтими грушами. Таких великих груш насправді на ній ніколи й не було, а це висять мов диньки. Вітерець легенький вітами її гойдає, ті груші, гупаючи, падають у траву. І Люба так хоче взяти бодай одну, та чомусь не може. І тут з'являється мама. Дивна така якась, уся в білому й молода-молода, такою бачила її лише на фотографіях. Збирає в пелену ті груші й несе дочці...

Люба прокинулася пізненько із радістю й острахом: дивний якийсь сон. У квартирі стояла тиша. Зазвичай мати вставала раніше, копирсалася на кухні, готуючи сніданок, щось шкребла, мила, а це тихо. Люба поспіхом підвелася, накинула халат.

— Мамо! — покликала навіщось, хоч і знала, що стара не почує. — Мамо!

Глянула за перегородку — мати лежала в постелі горілиць, якось неприродно опустивши руку додолу, на килимку лежала рогорнута й перевернута палітурками угору її Євангелійка.

— Мамо! — Вже з відчаєм закричала Люба, підбігла до матері, труснула за плече, але та не обізвалася. Вона вже була далеко.

Віктор КОТОВСЬКИЙ

Предлагаем Вашему вниманию программу заочного Библейского обучения
International Educational Fellowship (IEF).

Курс IEF является переведенной на русский язык и адаптированной учебной программой, разработанной опытными преподавателями и пасторами и базирующейся на основе образовательной системы колледжа "Христианская Жизнь" ("Christian Life College", - г. Чикаго, штат Иллинойс, США). Колледж основан в 1950 году, представляет собой официально признанное учебное заведение, имеющее аккредитацию Южной Ассоциации Библейских Институтов и Колледжей США и имеющее право выдавать дипломы и свидетельства о христианском образовании.

В 2007-2008 уч.г. образовательный курс IEF охватывал 16 областей Украины, в которых около 850 студентов из 40 евангельских Церквей, Колледжей и Семинарий вместе с нами получали богословское образование.

Программа IEF является альтернативой ВНУТРИЦЕРКОВНОГО образования. Она направлена на то, чтобы помочь Церкви начать библейское образование внутри своей структуры. По усмотрению руководителя может проводиться как стационарно, так и заочно.
Для этого в Церкви должна быть группа студентов не менее 10 человек

Академическая программа курса IEF рассчитана на три года обучения и делится на два основных факультета:
- Основы пасторства (для служителей Церкви и проповедников)
- Христианское образование (для преподавателей воскресных школ и всех желающих)

Всего в образовательном курсе 52 учебных пособия. Из них 34 общеобразовательных и 18 специализированных дисциплин. Материал концентрирован, обобщен и систематизирован. Доступно раскрывает основные доктрины и истины, необходимые для познания Бога и его Слова. Учебный год состоит из трех семестров и включает в себя около 15 предметов.

Образовательный курс IEF проводится бесплатно! Однако студенту необходимо приобрести учебники, которые он использует как собственную рабочую тетрадь. Стоимость одного учебника образовательного курса IEF составляет 4 грн.

По окончании образовательного курса IEF и успешной сдачи экзаменов, студентам выдается диплом международного образца.

Студенты, окончившие образовательный курс IEF и желающие получить высшее теологическое образование или богословскую степень, согласно заключенным договорам имеют право поступать на третий курс:
- Одесского Гуманитарно-Теологического Института (ректор Павлюк П.А.)
- Львовского Теологического Института (ректор Клиновский А.И.)

Если Вас заинтересовала полученная информация, связывайтесь с нами любыми удобными для Вас способами.

Адрес: 65091, Одесса, ул. Разумовская, 53, кв.5. Тел: (048) 728-43-56 E-mail: ief-college@yandex.ru

Отв. за образование в Украине Александр Осипов

Відповідальність служителя Божого

Розглянемо два вірші Святого Писання. Перший записаний в Книзі Об'явлення, 2:25: «... Тільки те, що ви маєте, тримайте, аж поки прийду». Це звернення Господа загалом до всіх членів Церкви. Другий вірш подібний до першого: «Я прийду незабаром. Тримай, що ти маєш, щоб твого вінця ніхто не забрав» (Об. 3:11). Хоча ці накази дуже схожі, але в них ми бачимо і певну відмінність. Дивує те, що як в першому, так і в другому віршах немає пояснення: написано «тримай», але не сказано, як тримати; нагадано про те, «що ти маєш», але не уточнено, що саме. Все ж тут є певне роз'яснення: у першому разі щодо того, скільки часу треба тримати, — «тримай, поки Я прийду», у другому — серйозне застереження-звернення до одного із служителів Церкви про наслідки: «Якщо не втримаєш те, що ти маєш, аж поки Я прийду, то є загроза втратити вінця, який предназначений тобі за вірність».

У цих віршах увага акцентується на чотирьох моментах: «тримай», «що ти маєш», «поки прийду» і « щоб ніхто не забрав твого вінця». І коли я роздумував над запитаннями: «А що ж я маю?» і «Як я маю його тримати?», виявляється, що те, що маю, складається з двох частин — з того, що мені дано, і з того, що я набув. Ми, в першу чергу, не набуваємо, а отримуємо з руки нашого Господа надзвичайно великі цінності. Це той фундамент, який закладений в нас через Слово і Духа Святого для нашого успішного подальшого збудування. Що ж ми отримали від нашого Господа? Це прощення наших гріхів, всиновлення, це запис нашого імені в Книзі Вічного життя. Здається, коли ми вже стільки отримали Божої благодаті, що нам потрібно, чого ще прагнути? Але ми бачимо подальший процес нашого підвищення Богом. Виявляється, Бог піднімає нас на рівень священиків, які мають щоденну службу, як Писання каже, «служать скинії Господній день і ніч». Він піднімає нас на ще вищий рівень і говорить, що ми не просто священики, а священство царське.

«Усе, що потрібне для життя та побожности, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою. Через них даровані нам цінні та великі обітниці, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти» (2 Пет. 1:3,4). Господь визнав нас гідними, щоби поставити на службу Свою, і довірив нам, служителям, найцінніше і найдорожче, що в Нього є, — безсмертні душі, яких Христос набув Своєю кров'ю, Свою паству. І перед тим, як доручити таку відповідальність, Він нас підготував. На цьому фундаменті, який заклав Сам Бог, ми маємо будувати постійно, не час від часу, не від зібрання до зібрання. Ми повинні втримати і примножити те, що є цінним і важливим для Бога. Апостол Павло піднявся до вершини такого служіння, що молився не просто загальними

фразами, а, перебуваючи в молитвах і постах, представляв Богові конкретні церкви і окремі особистості.

Буває, що для деяких служителів люди, які сидять перед ними, — просто безлика маса. Вони вважають, що все їхнє служіння якраз полягає в тому, щоб проголошувати великі істини, стоячи за кафедрою або ходячи по сцені. Адже вони — носії істин, недосяжних простому народові. Христос не бачив маси, Він бачив кожну окрему особистість. Він страждав і помирав не за всіх людей загалом, а за кожну окрему особистість. Так само апостолу Павлу була важлива кожна окрема особистість. Він застерігає і каже, як проповідувати, як бути зразком. Апостол говорить: «Я був серед вас як та нянька, як матір, щоб показати в собі образ Ісуса Христа». Іноді буває, що до президента легше потрапити на прийом, ніж до пресвітера церкви. Він перебуває в дуже великих трудах, він постійно в близькості із Господом, але аж ніяк не близько до окремих людей, які доручені йому Господом, щоб вислуховував, і допомагав.

На одному молодіжному з'їзді мені під час сповіді дівчата та хлопці відкривали, що вони, перебуваючи у стані депресії, в думках про самогубство і навіть під впливом демонічних сил, зверталися до служителів. Але виявилося, що ті не мали часу для страждаючих, а якщо і знаходили комусь, то це було в коридорі, біля вікна, в гардеробі, адже у служителя завжди багато справ. Найцінніше, що ми маємо, — це не будівництво чи реставрація будинків молитви, не заміна вікон, а якраз людська душа, яка в цей момент може мати найбільшу проблему в своєму житті. І тому щоденне піклування про людей, щоденне благовістя, молитва, постійне перебування в благодаті Божій, допомагають нам зростати і бути плодовитими в служінні перед обличчям Божим.

Пригадую уроки фізкультури чи змагання у школах, училищах, в армії. Учасники після свистка тренера зривалися на старті і щодуху бігли вперед. Деякі відривалися від основної групи і, здавалося, мали залишити тих, що відстали, далеко позаду. Але помаленьку вони слабшали, їх наздоганяли добре натреновані суперники і випереджували, бо бігли розмірено, впевнено, виважено. Хороший спортсмен робить основний ривок на фініші. А ті, що спочатку рвонули, пробігли якийсь час, відстали — і, навіть часто буває, сходять з дистанції. Ми покликані Господом пробігти нашу дистанцію не абияк, просто «проплівшись», а впевнено прямувати до перемоги, до високого поклику. Писання чітко каже: якщо ти став на служіння, то це не на рік і не на два, а поки не закінчиш своєї дистанції.

Апостол Павло був зразком для всіх нас. Оглянувшись на свою «бігову доріжку», він сказав: «Свій біг закінчив, віру зберіг». Дистанція, подолана апостолом, завершилася фінішним ривком, коли його заарештували. Він сидів у в'язниці не пригнічений і не розчарований, і коли стояв перед судом, виголосив волю Божу. Павло сміливо дивився вперед і бачив, що прийшов його фініш. Він бачив. Ми з вами часто не бачимо і не знаємо, скільки нам відміряно, але знаємо, що кінець нашого життя і нашого бігу прийде. Треба прибути до фінішу як тому спортсменові, який має отримати нагороду. Апостол Павло був відважним до кінця і бачив перед собою не яму, не ешафот, де мав закінчити своє життя. Павло бачив Ісуса Христа і вінок в руці Господній, який приготований йому за те, що він виявився вірним служителем Божим, що пробіг свою дистанцію і віддався праці повністю, не жаліючи навіть свого здоров'я.

Але Господь застерігає: «Будь уважним, будь вірним, щоб твого вінця ніхто не забрав».

Я нагадаю приклад, переданий ще від перших християн, — історію сорока християн, на честь яких православна церква відзначає свято «Сорока святих». Під час переслідування до імператора привели сорок християн. Він сказав їм, що подарує всім життя, якщо вони відречуться від Христа. Імператор пообіцяв християнам не лише зберегти життя, але й щедро їх винагородити. Але сорок чоловіків неухильно пройшли свою дистанцію, хоча бачили катів, які готові були їх мучити та стратити. Вони розуміли, що лишається кілька годин, а можливо, і менше, і все — фініш, дистанцію пройдено. Історія каже, що один із сорока не встояв, вийшов і заявив, що готовий відректися від Ісуса Христа. Він узяв фіміам, вкинув на жертівник перед імператором, принісши жертву його богам. Коли той це зробив, то раптом один з воїнів-охоронців, кинувши меча, щита, списа, став на місце колишнього християнина. Всі присутні були шоковані! Імператор запитав, чому він так повівся. Воїн відповів, що бачив як на тих сорок чоловіків зійшли із неба вінці, і коли один з них вийшов з шеренги, то він не просто вийшов, а вийшов з-під вінця. І побачивши, що є вільне місце, воїн поспішив швидко зайняти його, щоб вінець, який призначався іншому, зійшов на нього. Воїн був готовий зайняти місце нагороди і навіть постраждати за нього. Залишалась якась година, щоб отримати нагороду, але один з сорока не встояв — і втратив її.

Апостол Павло з великою скорботою говорив про служителя Божого Димаса, від імені якого передавав привітання, адже він був чоловіком, який працював на ниві Божій, особливий посланець Павла. Але апостол каже, що і Димас залишив його, не через страх, не через щось інше, а через те, що полюбив цей світ. Він прибув до

Солуня і пішов, на жаль, не у світ, а до церкви, де згодом зробив заколот. Димас вийшов з-під вінця.

Ми, служителі Божі, стоїмо на бойовій позиції завжди в готовності. В нас війна не вісім годин, а боротьба, яка продовжується цілодобово. І коли ми на своєму місці, то знаємо, скільки буває атак на служителя, бо відбувається війна з духами злоби піднебесної, які атакують не лише церкву, але й особистість, щоб вбити, спокусити, звести щоб потягнули учнів за собою гарними і добрими словами. Знищити командира — і військо одразу стає натовпом, а натовп можна гнати куди хочеш.

Ми живемо у дуже важкий період, але так визначив Господь. Ми маємо важкий час, коли все порушується, скрізь панує гріх, неправда, непостійність, відбуваються природні катаклізми і йде внутрішня боротьба, якої не було навіть за часів Павла. Якраз на цьому рубежі між демонічним світом і Церквою Бог визначив, що ми з вами повинні стояти на сторожі і не відступати. Сьогодні, щоб завоювати авторитет серед людей цього світу, нам, християнам, по-людському, можна було б трішки піддатися, відступити. Але ні, ми не маємо права! Знаємо, що нам довірено! Пам'ятаємо, від Кого перейняли і чого навчені, і що маємо залишити після себе! У Божий виноградник ніхто не запрошений сидіти під лозою в холодочку і лише простягувати руку, щоб зривати смачний виноград. Христос запросив нас до надзвичайно важкої праці, але благородної. Що вимагається від доморядника? Вірності праці, церкві, вченню наших попередників і головне — Богу. Хай Бог збереже і зміцнить усіх Своїх служителів на Свою славу.

Микола ПИЛИП'ЮК,
старший пресвітер церков ХВЄ Хмельницької області

Пошли мене до дикунів

Дейвід Брейнард був слабким і хворобливим юнаком, який легко впадав у відчай. Він прагнув донести Євангелію до індіанців колоніальної Америки, але його перші ризиковані спроби налагодити контакт з одним із племен у штаті Массачусетс виявилися безуспішними. Він не знав, що за кожним його рухом слідкують воїни-індіанці, які хотіли вбити його. Та коли вони вже приготувалися стріляти з луків, раптом побачили отруйну змію, яка, ковзнувши повз них, підняла голову і, висунувши жало, приготувалася вжалити. Раптом змія розвернулася і безшумно поповзла геть. Воїни приписали порятунок Брейнарда дії «Великого духа».

Цей випадок не привів до успішного поширення Євангелії, і місіонерська праця Брейнарда в 1743 році не принесла бажаних результатів. До Різдва його депресія посилилася. Він писав: «Мене дуже втомила ця подорож, під час якої я стикнувся з важкими випробуваннями — наскрізь вимок та промерз після падіння в річку». Наступного року краще не стало, і його відчай посилювався з дня на день.

На початку січня 1745 року Брейнард присвятив цілий день посту й молитві, молячись про злиття духовної сили. Він надіявся на обітницю з Євангелії від Івана: «Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його» (Ів. 7:38).

Після цього випадку він почав постійно проповідувати на тему з вищезгаданого розділу. І наступний рік виявився найбільш плідним у його служінні. Його перекладач-індіанець, алкоголік на ім'я Таттамі, навернувся до віри. Здавалося, миттєве преображення змінило як життя Таттамі, так і якість перекладу проповідей Брейнарда. Десятки індіанців навернулися,отримали спасіння і прийняли хрещення.

Сам же Брейнард ставав дедалі слабшим. І в 1747 році, у віці двадцяти дев'яти років, помер у домі Джонатана Едвардса. Історія цього чоловіка дуже вплинула на людей його покоління — Генрі Мартіна, Вільяма Кері, Адонірама Джадсона, звернувши їхні серця до місіонерської праці. Його щоденник став найпопулярнішою християнською книгою в ранній американській історії. В ньому, наприклад, були такі рядки: «Ось я, пошли мене. Пошли мене на край землі, пошли мене до дикунів, до диких язичників в пустелі, пошли мене геть від усього, що зветься на землі комфортом, пошли мене навіть на саму смерть, якщо це потрібно для служіння Тобі і для встановлення Твого Царства».

Бог навчив читати

Родом я з Білорусії, але вже давно живу в Україні. У нас була велика сім'я, та мені ніхто ніколи не розповідав про живого Бога. Поки батько був на війні, нашу хату спалили поляки, і ми з мамою жили у погребі. Оскільки я була найстарша, мене рано віддали в найми. Я служила у двох хазяїв. Так заробляла на шматок хліба. Коли мені було 15 років, мій брат виїхав у Дніпропетровську область, у селище Покровське, і згодом я поїхала за ним. Так я залишилася тут жити. Вийшла заміж, багато працювала і на фермі, і дояркою, і на тракторі. Але про Бога ніколи й не згадувала. Вперше я почала замислюватися про те, чи є Бог, коли вийшла не пенсію. Одного разу, за тиждень перед святом Водохреща, сусідка попросила мене посвятити їй воду. Я погодилася, ще звечора приготувала посудину та й лягла спати. Прокинулася дуже рано і вирішила, ще трохи прилягти. І в той час (я вірю, що це було від Бога) Господь показав мені видіння. Я ніби стояла осторонь і спостерігала за тим, як живуть люди. Всі вони кудись ішли, метушилися і мене кликали з собою, кажучи: «Ходімо, там гроші дають чи ще щось». Але я відмовлялася. І раптом всі ці люди зникли, і я побачила велику хмару на чистому небі. Ця хмара почала наближатися, і я помітила щось схоже на панцир черепахи, в якому сидять люди і дуже гарно співають. А поперед них летить ангел з сурмою. Їх музика та спів були такими гарними, що я аж заслухалася.

Коли прокинулася, то не надала цьому особливого значення. Думала, як кажуть: спиться, то й сниться. Після того я поїхала в церкву. Того дня воду не святили, тому я просто стояла і слухала службу. І раптом відчула, наче хтось бере мене за плечі і тягне до виходу. Коли озирнулася, нікого позаду не було, але відчувала, що хтось ніби каже мені: «Вийди звідси». Я ще хотіла свічку поставити, але не могла ні кроку вперед ступити, тому вийшла з церкви. Вирішила, що прийду сюди на Водохреще. Та коли прокинулася вранці того дня, то відчула, що в мене дуже болить голова, піднялася температура — і я не змогла поїхати туди. Тепер я знаю, що це Бог стримав мене тоді.

Невдовзі Він показав мені ще одне видіння у сні. Я відчула, що перебуваю у прірві. Довкола темно, страшно, і сама я звідти вибратися не можу. Я почула гучний голос, наче трубний: «Виведіть її звідси». І чиїсь руки направили мене до вузенької-вузенької стежинки. Йдучи цією стежиною, я минула якусь стіну. І за цією стіною було все дуже світле і красиве. В тій стіні було зашторене вікно, біля якого стояли ангели. Мене підвели до вікна і відкрили штори, щоб я змогла побачити, яка темрява панує в тому світі, де я живу. Там ледь жевріло світло, і нічого не можна було розгледіти. «Як же я знайду свій шлях?» — подумала я і прокинулася.

Тоді вже зрозуміла, що це Бог щось хоче сказати мені. З того часу почала шукати людей, які істинно пізнали Бога. Незабаром хтось розповів мені про віруючих, які читають Біблію і щиро вірять у Бога. Я знайшла таких людей, попросила у них Біблію. Прийшла з нею додому — а читати-то я не вмію. Я ніколи не ходила в школу, навіть розписатися не вміла. Мене завжди засмучувало те, що неграмотна.

Жила я тоді сама — і ніхто не міг мені прочитати, тому взяла Біблію, розгорнула її — і з моїх очей покотилися сльози. Від сліз сторінки стали мокрими. Тоді я звернулася до Бога і запитала: «Господи, що я буду робити з цією Твоєю Книгою, якщо я не вмію читати? Я дуже хочу знати, що тут написано, але не можу». І я буквально голос почула: «А ти читай!» — і почала читати. Я всю ніч читала, ні на мить не заснула. Книга була мокра від моїх сліз, які мимоволі котилися з очей. З того часу я цю книгу не випускала з рук, мені хотілося її читати й читати. Я прочитала її за два місяці. Але, на жаль, мені було дуже важко одразу зрозуміти, про що там йдеться. Чому потрібно було стількох людей вбити, щоб поселити народ на тій землі? Невже Бог такий жорстокий? — такі питання не раз звучали у моєму розумі. Тоді я почала відвідувати церкву, слухати проповіді, спілкуватися з християнами і читати Біблію вже з молитвою до Бога, щоб Він відкрив мені те, що там написано. І Господь почав мені відкривати.

З тих пір Бог веде мене по житті, підбадьорює, допомагає, відповідає на молитви, вибавляє від хвороб. Я дуже вдячна Йому за Його турботу.

Марія Юшкевич,
Дніпропетровська обл.

Шістдесят років з Богом

Долі людські

Народження церкви п'ятидесятників

Я народився в християнській сім'ї, в Чернівцях, у 1932 р. У нашій сім'ї було семеро дітей. Мій батько був пресвітером у громаді назарян з 1934 року до 1944. Назаряни за віровченням подібні до баптистів, але більш радикальні. Ми жили на окраїні міста, і в нас часто зупинялися на нічліг приїжджі люди. Одного вечора до нас зайшов чоловік, який після вечері сказав, що він приїхав не випадково, а його послав Дух Святий, щоб повідомити, що віра мого тата не є досконалою і йому треба пізнати працю Духа Святого. А назаряни дуже тверді у переконаннях, вони стверджують, що тільки їхня віра правильна. І тому тато сказав, що в Євангелії написано, якщо хто приносить не таку науку як слід, то не треба й приймайти такого. І випровадив того чоловіка з хати. Але минуло трохи часу — і тато дуже поплатився за свій непослух Богові. Саме тоді радянські комуністи, які прийшли до влади на Буковині, виселяли в Сибір заможних господарів. Хоч тато вважався середняком, але його так само включили в список. Та почалася війна — і нас не встигли виселити. Але біда підійшла з іншого боку. Тато був румун, то його на фронт не взяли, а в трудову армію і завезли аж під Карелію. І над ним комуністи дуже знущалися через його національність. Він навіть не мав надії на життя, упав у розпач, не розумів, як так могло статися з ним, пастором найсправедливішої віри? Саме тоді його зустрів земляк, Георгій Петрюк, який також був у тому таборі. Тато пожалівся йому, що доведеться помирати, а Петрюк сказав, що йому Бог відкрив, що вони ще зустрінуться в Чернівцях. Тато сказав, якщо так збудеться, то тоді він прийме Петрюкову віру (а той був п'ятидесятник). Потім Бог так улаштував обставини, що тато втік звідти, і на товарних поїздах повернувся додому, худий і змучений. А за півроку до його повернення якийсь чоловік прийшов до нас додому і сказав, що він бачив, як тато помер. Він пішов на такий обман, щоб йому щось дали на прожиток. І ось тато повернувся. Яке ж було наше здивування і радість! І тоді, коли він пішов у місто і зустрів брата Петрюка, то той запросив тата в село Дубівку (тепер Опрішани) на зібрання п'ятидесятників. Він пішов туди разом з мамою і вони там пробули два тижні. Звідти тато повернувся вже переконаним п'ятидесятником. Він одразу відкрив свою хату для молитви. Кожного вечора в нас збиралися віруючі, були дуже сильні зібрання з пророцтвами, дією Духа Святого. На власні вуха чув, як пророкували, що ми будемо збиратися з відкритими вікнами і дверима. Тоді в те важко було повірити. Але воно виконалося. Хто б міг подумати тоді, що нині можуть бути такі велелюдні відкриті зібрання, на стадіонах, в палацах культури! Бог рясно благословляв наші зібрання. У 1947 році мій тато організував перший церковний хор. Він добре співав і знав ноти. Коли розпочалися гоніння, то ми ходили на репетицію до лісу.

Переслідування християн радянською владою

Тато ходив до общин назарян і проповідував про хрещення Духом Святим. Дехто прийняв, а інші не прийняли (і нині у нашій місцевості ще є невеличкі групки віруючих-назарян). Тоді багато людей повірило, приймали водне хрещення. Коли мені було 16 років, я також прийняв хрещення (у цьому році виповнилося 60 років з того часу).

Саме тоді влада об'єднала п'ятидесятників з баптистами в один союз, але ми збиралися окремо. Баптисти прислали до тата свого представника, який заявив, що тато матиме великі проблеми, якщо не приєднається до них. Він цього не зробив, бо хотів виконувати волю Божу, а не волю КДБ.

Перші два повоєнні роки радянська влада особливо не пе-

реслідувала віруючих. А в 1948 році мого тата (і ще 4 братів-служителів) арештували. Їм дали по 10 років. Тоді керівництво церквою взяли на себе мій старший брат і Василь Загарюк. Їх так само арештували. Вони молилися, щоб бути разом в таборі, але Дух Святий відкрив, що поділить їх, але поверне знову в Чернівці. Загарюку дали 10 років, а брату — 25, бо коли прокурор на суді назвав їх фашистами, він встав і сказав, що не вони фашисти, а судді, бо фашисти вбивали невинних людей, і вони так само роблять.

Перебування мого брата в радянському концтаборі не минуло даремно. Через його проповідь повірило 16 душ. Коли ж Сталін помер, йому зняли 15 років, і він повернувся через сім років додому. Батько також повернувся з ув'язнення, але був дуже змучений і хворий, і через три роки помер. Тоді в нашій громаді рукопоклали на пресвітера Василя Загарюка. На той час п'ятидесятники відділилися від баптистів, і брати-служителі прийняли рішення об'єднати розрізнені групи п'ятидесятників в один союз. Радянська влада дуже повстала проти цього рішення. Вже на другий день в братів, що приймали це рішення, зробили повальний обшук. Василя Загарюка арештували і засудили вдруге на п'ять років.

Моє становлення як служителя церкви

Мене ж забрали до війська, але я через релігійні переконання відмовився від армійської присяги, бо не міг клястися в тому, що буду вбивати інших людей. Мені присудили п'ять років ув'язнення і завезли в табір, в Татарію. Я пробув там один рік, тоді саме помер Сталін і всім, хто був засуджений на 5 років, дали амністію. Але КДБ мене не залишив у спокої — забрали в трудову армію і завезли аж на Урал. Але знову я там довго не пробув, бо за вказівкою Хрущова трудармію скоротили.

Йдучи до в'язниці, я не знав, що скоро повернуся додому, де у мене залишився син, молода дружина. Я заплакав після суду, але Господь мене чудесно зміцнював, навіть через невіруючих людей, злодіїв. Як я потрапив на пересильний пункт в Білорусію, то коли вони довідалися, що я відмовився захищати зі зброєю радянську владу, то головний в камері сказав, що така влада не достойна, щоб її захищали, і пообіцяв, що мене ніхто не буде ображати. Коли йому передали продукти, він поділився зі мною.

Після повернення з в'язниці мене рукопоклали на диякона. Нас, п'ятидесятників, знову хотіли ввести в союз з баптистами. Але ми не погодилися. Нас було 150 душ, ми подали документи на реєстрацію. І ми отримали реєстрацію. А через два роки нас стало 300 душ. Тоді нас викликали в КДБ, де начальник з гнівом сказав, що вони зареєстрували нашу церкву тільки тому, щоб мати можливість таким способом над нами «закрутити гайки», щоб нас ставало все менше. Тоді я відповів йому, що він — поганий механік, бо як сильно закручувати гайки, то можна різьбу зірвати, тоді взагалі гайки нічого не будуть тримати, і порадив не дуже сильно «закручувати гайки» над віруючими.

Будівництво дому молитви в Чернівцях

Спливав час, і хоч ми мали можливість збиратися на богослужіння, але у нас не було свого приміщення. Нам довго не дозволяли його мати. Нарешті дали занедбану колишню синагогу. У 1975 році ми увійшли в те приміщення, хоч воно було дуже мале, а нас було багато. у 1988 р. нам виділили ділянку, що на вул. Червоноармійській, 246. Але довго нам не давали дозволу на будівництво, мотивуючи складністю проекту (потрібно було врахувати сейсмічність будинку). Лише у 1992 р. ми отримали проект на будівництво дому молитви. Але не від влади, його нам подарували брати-християни аж з Канади. Нарешті ми могли приступити до будівництва довгоочікуваного дому молитви. Ми його будували шість років. Саме тоді я пішов на пенсію, маючи 45 років стажу роботи механіка, і брати запросили мене, щоб я взяв участь у будівництві дому молитви. На моїй відповідальності були всі механізми. На сьогодні у нас є не тільки чудовий дім молитви, а й семінарія. Як бачимо, часи докорінно змінилися. Нині Бог дав час свободи! І дав би Бог, щоб сучасне покоління християн з повною відповідальністю, дисципліною, духовним знанням, а головне — зі страхом Божим ставимося до служіння Богові і виконало визначену волю Господа.

Василь Сарафінчан, м. Чернівці

Приборкання тигра

Ще шістнадцять років тому Тоні Ентоні був владним і жорстоким... Він не знав жалю. Люди впокорювалися перед ним під натиском його сили. Та в життя Тоні ввійшов Ісус — і змінив його. Тепер він по всьому світу свідчить про єдиного Спасителя, Який має владу звільняти людей від рабства гріха і темряви. Тоні із своєю євангелізаційною командою поспішає розповісти загиблим про надію і спасіння. Його книга «Приборкання тигра» вже видана 22 мовами, в тому числі українською. Цього року Тоні завітав і в Україну, щоб засвідчити про свою віру.

Доля привела маленького Тоні до Китаю, де жив його дід. І долею хлопця стало вивчення кунг-фу. А дід був Великим Майстром, якого поважали не тільки в славнозвісному Шао-Ліні та по всьому Китаю, а й далеко за його межами. Методи виховання діда були далекими від європейських. Щодня Тоні прокидався від того, що на нього виливали відро крижаної води. Потім — година за годиною — тренування. Кожен його неправильний крок супроводжував удар бамбукової палиці. Та хлопець був хорошим учнем і за деякий час досяг вершин древніх знань. Що ж є в основі буддійського вчення, з якого походить боротьба кунг-фу? Сам Тоні пояснює це так.

Кунг-фу було засноване в шістнадцятому сторіччі буддійським монахом з Індії Бодхідхармою. Китайці знають його як Та Мо. Монах подорожував країною, поширюючи буддизм. Прибувши до Північного Китаю, він відвідав монастир Шао-Лінь, що у горах Тянь-Шань, і виявив, що одним із занять монахів була медитація, яка допомагала їм контролювати тіло та розум. Інколи вони медитували впродовж багатьох годин, спостерігаючи за мурашками. Монах помітив, що під час таких ме-

дитацій багато хто засинав. Через це він залишив цей монастир дуже пригніченим, вирушив у пустелю й почав розробляти прийоми, які б дали змогу ченцям пильнувати під час медитації. З цією метою він розробив систему рухів, вивчаючи поводження диких тварин та комах: тигрів, мавп, змій, богомолів.

Він копіював рухи тварин, намагаючись збагнути, як вони захищаються і атакують. У наші дні кунг-фу поширене в усьому світі. Його використовують для захисту і рукопашного бою у війську та поліції.

Завданням мого діда було впродовж восьми років підготувати мене настільки добре, щоб я міг передати знання кунг-фу наступним поколінням. Моя книга називається «Приборкання тигра», тому що дід навчав мене рухам справжнього тигра. Я навчався кунг-фу не в спортзалі, а в лісі, в пустельних місцях і з застосуванням варварських методів. Упродовж восьми років мій дід намагався зламати мене, дуже ображав і бив. Дванадцятирічним мене знову відправили до Англії, оскільки мої батьки накопичили достатньо грошей, щоб я знову міг жити з ними. Це було складно. Відверто кажучи, вони були зовсім чужими людьми для мене: ми навіть розмовляли різними мовами. Єдиною відомою мені мовою була кантунська, а вони розмовляли лише англійською. Я навчився стояти за себе, коли пішов до школи. Мені довелося самоутверджуватися за нових обставин, посеред представників іншої раси. Тому почав використовувати свої знання кунг-фу неправильно.

Я ріс, а Міжнародна конфедерація кунг-фу, штаб-квартира якої знаходиться у Женеві, спонсорувала мої тренування. Я досягнув значного рівня майстерності ще в юному віці. Вони оплачували моє навчання у Лондоні, а також робили внески до храму Шао-Лінь у Великобританії. Згодом я винайшов свою власну техніку боротьби. Потім вони оплачували мої поїздки до Азії, Пакистану, Таїланду й Китаю, де я брав участь у різноманітних змаганнях. Без жодної поразки я відстоював титул чемпіона світу в період з 1987 до 1989 року. З часом це стало мені набридати!

Усе скінчилося тим, що я почав працювати на організацію, яка проводила курси з вивчення кунг-фу, ставши одним із її інструкторів. Я подорожував по школах до різних країн світу й навчав бойовим мистецтвам: моїм завданням було стежити за тим, щоб навчання кунг-фу проводилося на найвищому рівні. Потім я змінив роботу в цій компанії, перейшовши до відділу безпеки. Ми готували чоловіків та жінок, колишніх військових, які готувалися стати персональними охоронцями. Ми навчали їх володіти ножами, пістолетами та іншою зброєю, різним тактикам боротьби з терористами, знешкоджувати вибухівки, надавати медичну допомогу, навчали прийомів керування автомобілем, іноземних мов та боротьби голіруч. Усе це й було моєю спеціалізацією.

Так тривало деякий час. А потім один із моїх друзів запропонував мені стати охоронцем. Треба сказати, що на той час мені вже добряче набридло тренувати когось цілими днями.

Друг сказав, що я буду заробляти більше, а також багато подорожуватиму. Мене не потрібно було довго вмовляти, я пройшов відповідні курси й став охоронцем. Так я міг отримувати більше грошей і мати цікавий спосіб життя.

Спочатку я був розчарований, що мені довелося працювати з людьми, які насправді не потребували охоронця. Вони просто тримали мене як потужну зброю. Та з часом склалися ситуації, за яких я вдало застосував свої навички й отримав підвищення. Я почав працювати з дипломатами, переважно в Англії. Охороняв посла з Південної Азії, з яким перебрався до Італії, а звідти — на Кіпр.

З часом я дізнався, що він — гравець в азартні ігри і часто піддає своє життя небезпеці. На якомусь із етапів моєї роботи він попросив мене забрати борг в однієї людини, що програла й завинила йому велику суму грошей. Це був картярський борг. Але я думав, що навіть для злочинця, яким я був, робити таке було б неетично, і відмовився, та моя думка змінилася після того, як ми переїхали до Італії.

Я був заручений з дівчиною на ймення Ая. Вона була зі Швеції. Ми зустрічалися три роки й збиралися одружитися. Вона була прекрасною, сміливою, дуже розумною дівчиною, студенткою, вивчала юриспруденцію, але загинула під час автокатастрофи в Англії, коли я перебував в Італії.

Я не залишив своєї роботи, увесь час намагаючись чимось зайнятися, щоб не думати про неї, став надзвичайно агресивним. Гнів кипів у мені, і я кидався на людей, зриваючи на них злобу. Амін (посол, якого я охороняв) знову запропонував мені відбирати борги. І я погодився. Почав ходити по домівках та офісах, мати справу з охоронцями боржників. Прокладаючи собі шлях кулаками та зброєю, я розшукував потрібних людей і відразу вимагав гроші, не даючи їм часу на підготовку до спротиву і на роздуми. Після цього я їх сильно бив. Якщо я бачив людину, яка, як мені здавалося, іронізує наді мною чи каже щось смішне про мене, я бив її.

«Вибивання» боргів переросло в грабіж. Мій батько по-

«Коли Син, отже, зробить вас вільними, то, справді, ви будете вільні»
Євангеліє від Івана 8:36

просив мене позичити грошей для операції. І я просто почав грабувати. Якщо я забирав борги в людини, що мешкала в п'ятизірковому готелі, я просто «чистив» увесь поверх. Я вривався в кімнату і, якщо там хтось був, бив усіх без розбору. Нарешті за ці злочини я потрапив на три роки до в'язниці у Нікосії. Мене варто було посадити за ґрати за багато злочинів. Я вбивав людей, виконуючи службові обов'язки охоронця. Замість пострілу в ногу я без будь-якої потреби стріляв в обличчя. У в'язниці я відсидів три роки за грабіж. Пам'ятаю тільки, що мене спочатку помістили до камери, де було сім нар, а я був чотирнадцятим. Взаємини між в'язнями були жахливими. У моєму розумі спалахнула жахлива думка про те, що я не залишуся в цій камері, повбиваю їх усіх! Потім мене перевели в одиначку.

Щодо моєї релігії, буддизму, то вона мені нічим не допомогла. Тому що вона зосереджувалася на мені. Я мав бути сильним і достатньо дисциплінованим, аби медитувати, та я не був зацікавленим у цьому. Усе виходило з-під мого контролю.

Одного разу мені написав Майкл Райтс. Я був здивований, отримавши листа від нього. Адже це була зовсім незнайома мені людина. Він побачив в газетах фотознімки зі мною, коли мене арештували за злочини, і вирішив написати. У листі він поцікавився: «Як у тебе справи?.. Ми читали про тебе в газетах... Ми хвилюємося за тебе... Я — місіонер-християнин, — писав він, — моя робота — говорити про Спасителя. Ми молимося за тебе, і якщо ми можемо для тебе щось зробити, дай нам знати». Я послав йому заявку на відвідування. І він почав приходити до мене щотижня впродовж шести місяців. Він ніколи не проповідував мені! І я був надзвичайно йому вдячний за це, і поважав його. Я не відчував теплих почуттів ні до чого релігійного. Я вважав: ми начебто перебуваємо в човні, і якщо тобі погано, то Богові це байдуже.

Через шість місяців перебування в місці, де щомісяця когось ґвалтували, різали, вбивали, я став ще більш злим і пригніченим, дратівливим. Одного разу я вирішив побити Майкла. Було це 3 травня 1989 року. Я хотів дізнатися, навіщо ж насправді він приходить, що йому від мене треба? Я думав, що він хоче зробити з мене шанувальника Біблії. Я чекав на нього, обмірковуючи, як вдарити його, коли він увійде. Майкл запитав: «Що сталося?» І я сказав: «Чого тобі треба від мене? Ти хочеш зробити з мене християнина?»

Але він лише сказав: «Я нічого не хочу від тебе, я хочу дати тобі дещо». У нього в руках нічого не було. І я подумав: «Що ж він мені збирається дати?» Але Майкл сказав: «Я хочу повідомити тобі гарну новину». Я запитав: «Що це за новина?» Він відповів: «Гарна новина, Тоні, полягає в тому, що Ісус любить тебе». Я сказав: «Ідіоте, що означає, що Ісус любить мене? Як ти можеш вірити в Того, Кого не можеш бачити?»

Він відповів мені: «Знаєш, є речі у цьому світі, яких ми не можемо бачити, але ми віримо в них. Ми не можемо бачити магнетизму чи електроенергії, чи кохання, чи думки. І якщо ми не бачимо Бога, це не означає, що Його не існує». Він говорив правду, але я не хотів цього слухати.

І він розповів про те, що в кожної людини є місце в серці для Бога, але ми це місце заповнюємо речами та власними бажаннями. Він сказав мені: «Ти це місце заповнив участю в чемпіонатах з кунг-фу, сексом, жорстокістю, наркотиками. Та про одне ти ніколи не думав: віддати його Ісусу». Він казав правду: я цього не робив.

Майкл Райтс подарував мені Священну Книгу — Біблію. Вона досі зі мною й багато значить для мене. У ній є чудовий вірш — і це слова Ісуса Христа: «Коли Син, отже, зробить вас вільними, то, справді, ви будете вільні» (Ів. 8:36).

Він сказав мені: «Ти можеш все своє життя витратити на те, щоб заробляти гроші, але якщо сьогодні в тебе його заберуть, чим тобі допоможуть гроші? Наркотики, ти кажеш, можуть зробити тебе вільним, але ж це — залежність, а не свобода! Друзі й родина не можуть звільнити тебе, але якщо Ісус звільнить, то ти будеш справді вільним!»

Я не побив Майкла того дня, і так радію цьому, тому що я люблю цю людину.

Я повернувся до своєї камери, розмірковуючи про сказане ним. Того вечора у камері я виконав те, що Майкл попросив мене зробити. Райтс попросив мене забажати змінити своє життя. Він сказав мені, що, можливо, у моєму житті є щось, від чого неможливо відвернутися, відмовитися своїми силами, але Бог каже: «Не піклуйся про це, Я допоможу тобі, якщо ти

Ви маєте можливість замовити книгу «Приборкання тигра» у видавництві «Ездра». Напишіть про своє бажання за адресою: РВЗ, а/с 28, м. Олександрія, Кіровоградська обл., 28000 або зателефонуйте 8 (052 35) 4 27 54.

забажаєш». І друге: «Будь готовий підкоритися Ісусові. Й ось, що це означає, — сказав він. — Якщо Бог створив тебе в утробі твоєї матері й сотворив цілий світ навколо тебе, то Він гідний посісти головне місце в твоєму житті? Ось що значить — підкоритися. Це означає, що нам потрібен Ісус, і ми зробимо Його основою нашого життя». Я помолився Богові й, певно, виглядав урочисто, моє серце почало пом'якшуватися. Я просто помолився в камері й запросив Ісуса увійти в моє серце. І за 24 години моє життя змінилося.

Тепер я весь свій час присвячую євангелізації. Я відвідую в'язниці, школи, університети, церкви, концерти, фестивалі й ділюся Євангелією з людьми з різних прошарків суспільства.

Я покликав ймення Господнє — й Ісус урятував мене, й це відбулося в реальності. Від того самого дня я усвідомив, що мені не потрібно більше застосовувати кунг-фу. Відтоді я не побив жодної людини. Ісус звільнив мене від цього.

Для мене суттю життя стало не вчення буддизму про контроль тіла і волі, а те, що сказав Ісус: «Я є шлях, правда і життя. І ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене». У кунг-фу є чимало шляхів до вдосконалення: шлях дракона, шлях тигра. І у світі є чимало різноманітних шляхів. Та Ісус — єдиний правильний шлях.

У 2003-му році Тоні Ентоні при підтримці групи однодумців заснував «Аванті Міністріс». «Аванті» — це італійське слово, що означає «йти», а назва організації запозичена з Великого Доручення Ісуса: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.» (Мт 28:19). Завдання «Аванті» — співпрацювати з місцевими церквами, допомагаючи їм доносити добру звістку Ісуса Христа в громади.

На початку 2004-го року Тоні присвятив себе служінню євангелізму і на сьогодні його маршрут служіння визначений. Зі шкіл — до домівок людей похилого віку, у в'язниці, в кінотеатри та на вулиці, де він розповідає про себе й ділиться Євангелією, — як у своїй країні, так і за кордоном. За підтримки посвяченої та досвідченої команди він організовує молодіжні свята, сімейні «дні відпочинку» та різноманітні — від малих до великомасштабних — місіонерські поїздки. Команда спеціалізується на біблійному навчанні, викладанні Святого Письма, проведенні євангелізацій та біблійних курсів для новачків усіх рівнів, спонукаючи церкву до росту та досягнення духовної зрілості.

Тоні й Сара живуть в Ессексі, Англія, зі своїми двома синами Етаном та Джейкобом.

Андрій КРАВЧЕНКО

Мовою притч

Обітниця

Якось двоє монахів — старий і молодий — поверталися у свій монастир. Дорогою їм потрібно було перейти через річку, що після дощів дуже розлилася.

На березі стояла розгублена жінка, якій потрібно було перебратися на протилежний берег, але сама вона не насмілювалася це зробити. Перед монахами постала дилема: без допомоги залишити її недобре, а обітниця суворо забороняла доторкатися до жінки.

Молодий монах, побачивши жінку, демонстративно відвернувся від неї, а старий взяв її на руки і переніс через річку.

Всю дорогу монахи мовчали, і лише біля самого монастиря молодший не витримав і, ледве стримуючи емоції, звернувся до старшого:

— Як ти міг доторкнутися до жінки?! Ти ж давав обітницю!

Старий монах спокійно поглянув на свого товариша і промовив:

— Дивно, я її переніс і залишив на березі річки, а ти до цих пір несеш її у серці.

Два вовки

Старий індієць розповідає внукові стару життєву мудрість:

— В кожній людині іде боротьба, схожа на боротьбу двох вовків. Чорний вовк уособлює зло: ненависть, ревність, жаль, егоїзм, брехню, злість. Білий вовк представляє добро: мир, любов, лагідність, доброту, вірність, щирість.

Внук, зворушений словами діда, задумався, а потім запитав:

— А який вовк все-таки перемагає?

Старий пильно глянув дитині в очі і промовив:

— Той, якого ти більше годуєш.

Зцілення від гангрени

Прочитавши вашу публікацію «Поховайте мене з моїм богом», я згадав 2001 рік і себе в подібному становищі: гангрена, очікування кінця життя і Бога. Але не того «бога», який нищить тіло і губить душу, а Бога, Який ставить кому там, де люди ставлять крапку, і дає надію на вічне життя в радості з Ісусом Христом.

У дитинстві я з мамою відвідував зібрання віруючих. Тато називався православним, бо за своє життя декілька разів був у православній церкві. Комуністична ідеологія робила свою справу — і я в середніх класах перестав відвідувати зібрання.

Добре навчання в школі, армія, подальше навчання, хороша сім'я, троє прекрасних дітей, перспективна робота, міцне здоров'я — здавалося, життя створене для того, щоб ним насолоджуватися, а я так міцно стою у ньому завдяки своїм здібностям. Моя дружина з християнської сім'ї, але по життю ішли однаковим шляхом, не тримаючись Господа. Дивлячись на інших людей, вважали, що грішниками не були.

Але милостивий Господь, бажаючи спасти душі, почав стукати у наші серця. Першим до мене, впевненого у собі, своїх знаннях, силі і здоров'ї. Здоров'я, справді було чудовим. Професійним спортом не займався, але на аматорських змаганнях здобував призові місця.

І ось червень 1996 року... Остеохондроз з вторинним корінцевим синдромом. Сильний біль у спині, перестав працювати сідничний нерв, порушилися функції деяких інших органів. На комп'ютерній діагностиці виявили спинномозкову грижу. Лікарня. До костоправів їздив у Рівненську, Волинську, Тернопільську області, дома наробив тренажерів. Спеціалісти зі Львівського медінституту порекомендували підводну витяжку спини, яку і дома робив у ванні. У Рівному пропонували операцію, відмовився. У Києві під час огляду мудрі професори, мабуть, з Божої милості сказали: «Поки ходиш, ходи. Навіть з нашою апаратурою ми не можемо дати стовідсоткової гарантії, що після операції не сядеш у інвалідну коляску».

За декілька місяців здоров'я покращилось, але не відновилося. Рівно через рік намуляв мозоля на п'яті. Через недіючий сідничний нерв рана не заживала, дійшла до п'яткової кістки стопи. Остеомієліт (гниття кістки), операція. Рану лікував роками за допомогою офіційної і народної медицини. Робили пересадку шкіри, але безрезультатно. З роками змирився і з цим, працював на роботі, благо, що робота не фізична.

Коли перехоплює подих

Того першого шкільного дня я стояв біля своєї парти, оточений гуртом хлопців, ми розмовляли про те-се. Як раптом увійшла — вона. З першої ж миті, як я побачив її, коли вона входила у школу, зрозумів, що ця дівчинка просто створена для мене. Вона була сама досконалість. Я побачив її світлі кучері, що спадали на плечі, і кров несамовито застукала у скронях. Я закохався. З першого погляду, розумієте? Щонайменше про себе я можу сказати це абсолютно точно.

Ага, ось що буває, коли до тебе приходить справжня любов. Любов з першого погляду. Іноді достатньо лише поглядом окинути, і ти вже точно знаєш, що зустрів любов усього життя.

Це міф.

Звичайно, один випадок зі ста буває. Але було б небезпечно вважати цей виняток абсолютною істиною. Ми звикли думати, що справжня любов — це передусім почуття: буря емоцій, кров вдаряє в голову, перехоплює подих. Але в Біблії про любов говориться перш за все як про дію; не про те, що ти відчуваєш, а про те, що ти робиш.

В уявленні багатьох людей любов — це все одно, що Новий світ для Колумба — ти особливо не шукаєш її, і раптом — ось вона! Любов! Насправді — навпаки. Любов схожа на запашну квітку, що росте в саду, — ти садиш насіння, поливаєш його, підживлюєш і оберігаєш від усього, що могло б принести йому шкоду, а тоді через деякий час рослина починає цвісти. І якщо ти продовжуватимеш піклуватися про неї, вона й далі ростиме і цвістиме.

Про дієвість любові говорив апостол Павло, коли писав чоловікам, щоб вони так любили своїх жінок, як Христос церкву: «(Він) віддав за неї Себе...» і «годує та гріє» її (див. Еф. 5:25, 29).

А те хвилювання, яке ти відчуваєш, коли красива дівчина проходить мимо тебе, це не любов. Це захоплення, а не те збудовуюче почуття, яке надихає щоб виростити з маленької насінини чудову запашну квітку.

Джош Макдауел,
Боб Хостетлер

Але початa Господня праця не була закінчена. 5-9 травня 2001 р. з ногою почало робитися щось таке, чого я ще не бачив: від п'яткової рани нога стала фіолетовою і збільшилася в об'ємі до розміру валянка. За ці дні хворобливі зміни в нозі поширилися від п'яти до пальців ноги і майже до коліна. Температура тіла не опускалася нижче 39,0. З рани виділялася гнійка сіра маса з газовими бульбашками різкого неприємного запаху — результат розкладу (гниття) м'язів. Коли промивав рану, то бачив кості, сухожилля, кровоносні судини (див. Йов. 33:14-30).

У четвер 10 травня я уже з тривогою дивився на свою ногу. До лікарів іти не мав бажання, тому що вже бачив безсилля медицини перед хворобами. Вирішив пошукати ще щось у книгах, які придбав за роки хвороби. Перший довідник, якого взяв до рук, відкрився на слові «гангрена». Почав читати опис хвороби — і з жахом зрозумів, що усі її симптоми маю в себе. А в кінці опису, як вирок: «Офіційна медицина однозначно видаляє орган, що захворів». Лікування немає. Я зрозумів, що життя моє завершується. За коротенький час, як в кіно, переді мною промайнуло все моє життя. Якщо оцінювати мірками цього світу: збудованим будинком, викопаною криницею і народженням сина, то у мене було все нормально — за освітою інженер-будівельник, багато будинків збудував і криниць викопав, маю два сини, та заспокоєння від цього не отримав. Усвідомлював, що ходив перед Богом неправильно, бо і мама наставляла, і дружина, яка покаялася і прийняла водне хрещення, також багато працювала наді мною. І розумів, що душа іде до загибелі і тому сказав у своєму серці: «Коли залишуся живий — буду ходити на зібрання». Для мене це означало повне віддання Господу.

Ввечері дружина подзвонила до брата, який мав дари від Господа, і попросила помолитися за мене, не сказавши йому про хворобу. Брат, не знаючи складності моєї ситуації, запропонував прийти у п'ятницю на зібрання. Це означало чекати цілу добу. Розуміючи, що цього часу в мене може не бути (уже п'ять діб не їв), я сказав про це дружині. Але вона усміхнулася, що мене дуже здивувало, принесла мені списаного листка і пояснила, що на ньому записані слова, сказані їй Духом Святим два тижні тому. З усього, що я прочитав, зрозумів тільки те, у домі буде велика радість і будуть снопи. Цим пророцтвом прожив день п'ятниці. Диявол постійно навіював думку про ампутацію ноги, яку вже й робити не було можливості, бо запалення пішло в пахові лімфовузли — і вони збільшились до розмірів кулака.

На молитовне зібрання ішов як на судовий вирок. Уже знав силу Господнього зцілення. У дружини були камінці у нирках величиною 8, 7, 5 мм. Вона довго лікувалася, але тільки після молитви, на якій і я був присутній, на другий день нирки очистилися безболісно. Я вірив, надіявся і боявся, але ішов з твердим наміром навіть без ноги бути з Господом.

На зібранні покаявся. Наді мною звершила молитву церква. Окремо помолився брат, через якого Дух Святий проговорив: «Молись вдень та вночі з піднятими руками і побачиш різкі переміни і — прославиш ім'я Моє». Після молитви хтось із сестер запитав, чи потрібно йти у лікарню. На що була відповідь брата: «Хіба було сказано іти у лікарю? Ні». Це для мене стало знаменням.

На домашній молитві у той же вечір відчув, як Господь мене очистив: усередині в мене мов би випромінювалося сонячне сяйво, теплота, тіло було як невагоме, здається, якби крила — полетів би. На серці спокій. Розумів, що маю смертельну хворобу, але тривога розвіялася.

Так, доля людини у Господніх руках. У понеділок, 14.05.2005, прокинувшись раненько, відчув, що нога свербить. Розмотавши пов'язку, побачив, що нога має майже тілесний колір і в об'ємі стала майже нормальною. За двоє діб Господь забрав гангрену! Слава Всевишньому!

Від цих днів ми всією сім'єю належимо до Церкви Господньої (я, дружина, два сини і дочка). Виконую невелике служіння. Недавно у нас народилася перша внучка. Я радію з того, що Господь зберіг мене до цього часу.

Це єдиний Бог, Який прощає наші гріхи, оздоровлює тіло, дає любов і радість вічного життя на небесах. Я знайшов такого Бога — і Він дав спокій моїй душі. Слава Йому!

Григорій КОМАР,
м. Костопіль,
Рівненська обл.

Тріумф зла чи тріумф бездіяльності?

Набат

Єдине, що потрібне для тріумфу зла, — це те, щоб хороші люди нічого не робили.
Едмунд Берк

Багато століть Європа називалася християнською. Вона цим гордилася. Вона за це боролася. Вона за це платила високу ціну. Вона це пропагувала. Вона успішно експортувала християнство іншим народам. Робила це ревно та жертовно. Іноді навіть занадто. Іноді не по-біблійному. Але християнство Європи змінило світ. Воно принесло духовну та економічну цивілізацію десяткам держав. Воно створило Сполучені Штати, які збудовані на щирій вірі перших пілігримів, предки яких зуміли попри всі спокуси та помилки зберегти в суспільстві віру в Бога. Саме Новий Світ згодом узяв у бабусі-Європи естафету місіонерства. І саме Сполучені Штати у 20 столітті нарівні з Європою стали символом християнського суспільства.

І саме Америка та Європа 21 століття мовчки спостерігають, як християнство ржавіє у них вдома і ганьбиться в сусідів...

Коли перший місіонер (в сучасному розумінні цього слова) Вільям Карей відплив з Англії до Індії, яка стала для нього другою вітчизною, — це стало поворотним пунктом для змертвілого християнства. Це стало поштовхом для небувалої хвилі місіонерства, яке захопило усі християнські країни. Місіонери у ті часи були героями номер один. Їх зустрічали як національних героїв, їх бажав бачити вищий світ та королівські двори. І коли стало відомо, що в Карея сталася біда — згоріла друкарня та усі переклади — вся нація кинулася на допомогу...

Рік 2008. В індійському штаті Орісса невідомими був убитий лідер войовничої організації Вішва Хінду Парішад, який був крайнім противником християнства і прикладав усі зусилля для повернення християн в індуїзм. У вбивстві звинуватили християн. З тих пір там не втихає жорстоке гоніння на них. Їх виганяють з міст і сіл, будинки спалюють, їх вбивають, дівчат та християнських монахинь, які працюють в Індії, ґвалтують, священників закопують живцем у землю. Тих, хто не витримує такого тиску та знущань, змушують їсти коров'ячий послід, запиваючи коров'ячою ж сечею — такий там ритуал повернення в індуїзм. Ніхто не знає, скільки біженців ховаються в лісах або тремтять від страху в спеціальних пунктах — називаються цифри у кілька десятків тисяч, точно невідома кількість загиблих — від 120 до 1300 чоловік, ніхто не знає, скільки зруйновано приватних будинків та домів молитви. Влада неспроможна (або не хоче) щось зробити. Є факти, коли поліція брала участь у погромах та зґвалтуваннях. Церкви та місії, які послали своїх місіонерів в Індію, розгублені та не знають, що робити.

Європа ж та Америка мовчать. Не кидаються на допомогу, як за часів Карея. У них інші проблеми. Тепер найголовніше зберегти толерантність до нового, передового класу, на який покладають майбутні надії, — до гомосексуалістів. Поважні парламентарії, політики усіх рівнів вишукують шляхи захисту цих «несправедливо ображених» людей.

У листопадові дні, коли індійські екстремісти ґвалтують та вбивають християн, у Берліні судять молодого християнина, який назвав гомосексуалізм гріхом і засудив місцевого бургомістра за цей гріх. У багатьох країнах навіть стовідсотково християнські організації (в тому числі і церкви) не мають права відмовити у працевлаштуванні людині, яка є статевим збоченцем. Англія, стара добра християнська Англія, колиска місіонерства, заклопотана іншим — як зібрати кошти на рекламну кампанію, яка вже розпочалася у Лондоні. Там більше як 30 автобусів їздять з плакатами: «Скоріше всього Бога немає. Покинь турбуватися і зосередься на своєму житті».

Високоповажні мужі американських штатів наполегливо шукають шляхи «протягнути» закони про одностатеві шлюби. Каліфорнія вже прийняла такий закон, згідно якого у шлюбному свідоцтві замість слів «чоловік», «жінка» стоять слова «партнер А», «партнер В». Християнство на першому етапі зуміло відстояти свої права — закон відмінили. Але це спровокувало небувалу хвилю обурення. Гомосексуалісти в інтернеті оголосили про початок війни з християнськими

церквами, закликаючи до погромів та убивств. Вже є перші результати. 9 листопада банда із 30 збоченців напала на християнську церкву у місті Ленсінг (штат Мічіган). Деякі з них пройшли у приміщення церкви, одягнуті як звичайні люди, інші, одягнуті в рожеве та чорне, біля приміщення били відрами та кричали в мегафон: «Ісус був геєм!». Вони несли перевернутий рожевий хрест і роздавали буклети перехожим. Присутні в залі гомосексуалісти зірвали криками зібрання. Згодом біля церкви одна пара зайнялася сексом. Поліція не вмішувалася. Боялися образити...

На християн, які намагаються протестувати проти узаконення гріха та беззаконня, дивляться як на диваків. Називають консервативними та відсталими. Багато конфесій, які зародилися після Мартіна Лютера та зробили духовну революцію в Європі, повернувши її до першохристиянства, сьогодні відкрито визнали содомський гріх, благословляючи шлюб гомосексуалістів у своїх храмах, висвячуючи своїх священнослужителів-геїв та лесбіянок у духовні сани. Вони відкрито підтримують своїх політиків, які цим займаються і це пропагують...

Справжні християни Азії та Африки ховаються в лісах, гниють у тюрмах, помирають від побоїв. Християнська Європа та Америка мовчать...

Хтось заперечить: але ж не всі християни пішли на компроміс з новими віяннями світу. Не всі. Але тих, хто не прийняв нових правил гри, чомусь не чути. А якщо й чути, то про це наважуються говорити пошепки, у своєму колі, побожно киваючи головами: «До чого світ дійшов, скоро вже кінець буде!» Тих, хто на весь ріст встають і голосом Івана Хрестителя кажуть правителям світу: «Ти не повинен так чинити», на жаль, одиниці. Істинні християни збиваються у групки, намагаються відгородити себе від впливу «нових вітрів», зберігаючи чистоту біблійного вчення. Часто це їм вдається. Але вони нічого не можуть змінити навколо себе. Нерідко навіть у власних родинах. Вони живуть у своєму власному світі, нехай навіть правильно-біблійному, але неправильному за суттю. Бо християнство існує серед грішного світу з єдиною метою: впливати на нього. Бути світлом. Бути сіллю. Бути дороговказом, коли світ збочує з правильної дороги. І — впливати на світ.

Відомий англійський політичний діяч та мислитель Едмунд Берк дуже точно і чітко сформулював причину поширення зла у своїй знаменитій фразі: «Єдине, що потрібне для тріумфу зла, — це те, щоб хороші люди нічого не робили». Найголовніша причина того, що відбувається сьогодні навколо нас, не у гріховності світу, не в тому, що грішники керують світом, а в тому, що праведники дозволяють їм це робити. В тому, що не моляться за свій народ, країну, владу. В тому, що не протестують усіма доступними способами проти гріха та неправди. В тому, що не хочуть або бояться назвати гріх гріхом. В тому, що їхнє особисте життя далеко не світло. У тому, що просто нічого не роблять.

Україна ще пам'ятає комуністичний атеїзм, який душив, але не зумів задушити християнську віру. Тепер ми маємо свободу. Вона дісталася завдяки мужності наших батьків та дідів, їхнім молитвам. І — молитвам християн Європи. Так, саме вони десятиліттями молилися за християн Радянського Союзу. Щиро, ревно, не загальними фразами, а конкретно називаючи міста, церкви, прізвища. Тепер прийшла черга молитися нам за Європу. І за Індію. І за Ірак. За Кенію. За країни Середньої Азії. І за десятки інших країн, де наші брати та сестри борються за віру «до крові». І особливо — за Україну. Сьогодні у нас ще не діють содомські закони. Але можуть діяти завтра. Українське об'єднання геїв та лесбіянок уже звернулося через офіційний лист до представників влади та до голів усіх релігійних конфесій з проханням визнати їх право на існування. Поки що просять. Завтра будуть вимагати. Післязавтра — громити. Вже сьогодні Україна захлинулася у рекламі алкоголю та тютюну. Пиво стало невід'ємною частиною іміджу сучасної молоді. Телебачення цинічно пропагує насилля, культ сили та розпусту. Церква зобов'язана вимагати від влади законів, які бережуть духовне здоров'я нації. Церква повинна вимагати від своєї влади вплинути на владу країн, де є гоніння. Церква повинна...

Можна ще багато перераховувати, що вона повинна. Але перш за все вона повинна хоча б ЩОСЬ робити.

Бо сила й дієвість беззаконників — у безсиллі та бездіяльності праведників.

«Світанкова зоря» має свій дім молитви

26 жовтня 2008 року церква «Світанкова Зоря» м. Рівного святкувала День подяки та відкриття нового дому молитви. Привітальне слово виголосив теперішній пастор Володимир Павлович Прит: «Ісус Христос сказав, що збудує Свою Церкву. Це не будівля, яку ми з вами сьогодні посвячуємо, це ми з вами, живе каміння. Ми повинні належати до церкви, а не просто відвідувати її... Ми присвячуємо цей дім для Бога, все що ми маємо, вся наша праця — це Його заслуга, а для нас честь — служити великому нашому Господу Богу».

До цього дня громада збиралася в залі камерної та органної музики протягом 16 років. Ще у 1991 році керівництво місії «Світанкова Зоря» шукало нові можливості для євангелізації та поширення Слова Божого серед жителів Рівного. Було вирішено робити зібрання в центрі міста. Головним організатором і відповідальним був Сергій Трохимович Мельник, який тепер служить пастором в с. Оржеві. Саме він домовився з дирекцією філармонії про дозвіл проводити зібрання в органному залі. Отож, щосереди в ньому проводилися богослужіння і щораз більше людей виявляли бажання прийняти Господа в своє серце й пізнавати Його.

А 24 січня 1993 року з милості Божої розпочала свою діяльність ще одна євангельська церква в м. Рівне, а влітку відбулося перше водне хрещення, яке звершив Василь Дем'янович Антонюк, пресвітер церкви м. Дубно. Згодом Церква обрала пастора, ним став Анатолій Дмитрович Селецький, який виконував служіння протягом десяти років, потім емігрував до США. З 2004 року пасторське служіння виконує Володимир Павлович Прит. Девізом церкви стали слова, які лунали в євангельських радіопередачах, що мали назву «Світанкова Зоря»: «Як проміння зірниці розпорошує темряву ночі, так Господь Спаситель світлом розпорошує темряву гріха і освітлює наші душі».

У членів «Світанкової зорі» бажання побудувати свій дім молитви виникло давно. Було багато проблем і переживань, труднощів і перешкод на цьому

шляху, але тверда віра, ясне бачення і мрія від Господа та Його керівництво дозволили вже 3 березня 2008 року на земельній ділянці, де росло декілька дерев, звершити першу молитву. Молода церква розпочала велику акцію віри, адже всього 120 членів здійснювали будівництво приміщення на 550-600 сидячих місць. І сьогодні бачимо особливу, оригінальну, прекрасну будівлю, де збираються Божі діти і служать своєму Господу.

У церкві «Світанкова зоря» відбуваються різноманітні служіння: молитовні, молодіжні, співанки груп та хору, дослідження Божого Слова, курси з вивчення Біблії, а минулого року завершилися заняття за програмою Інституту розвитку християнського лідерства «Бачення». Вже понад шість років функціонує служіння домашніх груп по 7-10 чоловік, через яких Слово Боже поширюється серед невіруючих людей, які туди запрошуються. По-особливому Бог благословляє суботні та недільні школи, які відвідують діти членів церкви, та понад 70 дітей з невіруючих сімей. Тут вони грають у спортивні ігри, вчать англійську, і найголовніше — знайомляться зі Словом Божим, вчаться славити Його піснями. Через це служіння їхні батьки дізнаються про церкву, про Бога, Його дар спасіння і засвідчують покаяння. Для підлітків є окрема група, де вони вивчають та досліджують Біблію, обговорюють різні актуальні теми, вчаться приймати рішення на основі Христових заповідей. Також є служіння милосердя, де сестри відвідують хворих, самотніх та стареньких, допомагають їм по господарству. Щороку вони організовують зустрічі для тих, кому за 60, влаштовують їм обіди та спілкування. Заплановано найближчим часом розпочати служіння з інвалідами.

Святкування відкриття відвідало понад 600 гостей. Привітальне слово виголосили Михайло Паночко — старший єпископ церков ХВЄ України, Віктор Боришкевич — єпископ церков ХВЄ Рівненської області, Олександр Чернишок — старший пресвітер церков ХВЄ Рівненського району, Олександр Попчук — пастор «Церкви Божого спасіння», завідуючий відділом євангелізації ЦХВЄУ, Володимир Ільчук — пастор церкви «Осанна», єпископ Церкви Повного Євангелія, Іван Дорошук — єпископ Церкви Божого пророцтва, Володимир Бричка — старший пресвітер церков ХВЄ Житомирської області, Анатолій Сінкевич — пастор баптистської церкви «Дім Євангелія». Також привітання та побажання говорили місіонери Асамблеї Божої зі США в Україні Джеральд та Джейн Долар, які допомагали безпосередньо церкві «Світанкова Зоря». Свято відвідали представники влади, член Народної партії України, депутат обласної ради, який допомагав отримати дозвіл на землю та будівництво, Василь Червоній, та багато інших гостей.

«Коли ми оглядаємось назад, нам з вдячністю хочеться сказати словами великого пророка Старого Заповіту: «Але доти допоміг нам Господь!» (1 Сам.7:21). Перед нами велика Божа нива — це постійна праця в ім'я нашого Господа Ісуса Христа. Хочеться побажати всім членам церкви глибокої віри і переможного, святого життя!» — висловив побажання пастор Володимир Павлович.

Наталія БАЛЬБУЗА

VI Конференція Міжнародної Асамблеї Християн Віри Євангельської

7-8 листопада в м.Такома (США) відбулася чергова VI Конференція Міжнародної Асамблеї Християн Віри Євангельської (МАХВЄ). Церкву християн віри євангельської України представляв єпископ Синюк М.П.

Учасники конференції проаналізували стан та розвиток євангельських союзів — учасників МАХВЄ. Згідно Статуту МАХВЄ президент МАХВЄ Р.Купстис (Литва), завершивши свій термін головування, надав звіт і склав свої повноваження. На наступний дворічний період 2008-2010рр. Президентом МАХВЄ був обраний суперінтендант Слов'янського дистрикту Асамблей Божих США єпископ Віктор Прохор. Віце-президентом був обраний старший пресвітер Союзу вільних церков християн євангельської віри України В.Ф. Райчинець. Наступне засідання Комітету МАХВЄ заплановано провести через півроку в Україні.

«Зустріч пройшла в атмосфері братерської любові та єдності. Однодушно були затверджені Статут та Віровчення МАХВЄ. Такі зустрічі є важливими чинниками у спільному служінні», — ділиться враженнями єпископ М. Синюк, повернувшись в Україну.

Нагадаємо, що Міжнародна Асамблея християн віри євангельської — спільнота слов'янських національних церков, що об'єднує християн віри євангельської країн СНД, Балтії, Європи, США та Канади.

У Тернополі відбулася конференція для журналістів

З 20 до 22 листопада в Тернополі з ініціативи Церкви ХВЄ України відбулася конференція «Піар для церков та релігійних організацій». Вона об'єднала працівників засобів масової інформації та служителів церкви, які зацікавлені у розвитку власних видань. Семінари проводили Світлана Ярошенко — керівник PR-школи, кореспондент Релігійно-інформаційної служби України (РІСУ); Олена Булигіна — редактор РІСУ; Руслан Кухарчук — президент Асоціації «Новомедіа»; Юлія Завадська — редактор журналу «Личное время».

День подяки 2008

12 жовтня в кінотеатрі «Промінь» міста Луцька християни Церкви ХВЄ зібралися для того, щоб подякувати Богові за новий урожай і всі Його благословення. Старший пресвітер Михайло Близнюк, котрий розпочинав урочистість, закликав присутніх бути завжди вдячними, навіть тоді, коли в нашому житті трапляються певні труднощі. Гостями свята були С.Є. Кравчук — заступник голови облдержадміністрації, М.М. Опіяр — старший пастор Церкви адвентистів сьомого дня, П.В. Крикота — заступник голови Волинського об'єднання церков ЄХБ, котрі привітали всіх присутніх. Віктор Оніщук, заступник директора місії «Голос надії», на основі уривку з Писання «Віддайте кесареві кесареве, а Богові Боже» порадив завжди віддавати Богові всю славу, бо вона належить Йому. І саме це є запорукою нашого благословення. До щирої молитви подяки всіх присутніх закликав єпископ С.В. Веремчук. Він порадив християнам не лише завжди бути вдячними Богу за все, а й уважними до людей та їх страждань. Тому всі присутні разом зі словами вдячності Богові висловлювали благання про благословення нужденних, підтримку тих, хто постраждав від повеней, молилися за дітей-сиріт і тих, хто нині потребує особливого Господнього втручання.

У Дніпропетровській церкві «Віфанія» понад півтори тисячі віруючих різних конфесій зібралися, щоб подякувати Богові. З вітальним словом до присутніх звернулися заступник єпископа ЦХВЄУ Микола Синюк, старший пресвітер ЦХВЄУ Дніпропетровської області єпископ Михайло Мокієнко, також перший заступник голови комітету в справах релігій Дніпропетровської облдержадміністрації. Крім молитов подяки були також молитви благословення. Християни молилися за інших християн, за мир у всьому світі, за Україну, за своє місто. Особливою була молитва за покаяння, щоб люди в усьому світі приходили до Ісуса Христа.

Подібні святкові зібрання відбулися в багатьох обласних центрах. Християни Рівненщини, Криму, Донбасу та Поділля також з'їжджалися для спільної молитви-вдячності за хліб, за мир, за Україну. Центральним заходом святкування Дня подяки 12 жовтня стала всеукраїнська молитва за Україну на головній площі країни — Майдані Незалежності. Для

молитви зібралися християни різних конфесій з усіх куточків країни, до них приєдналися представники влади та інтелігенції, молодь. Богослужіння почав своїм співом чоловічий камерний хор. Після цього єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко привітав усіх присутніх і зауважив, що наша вдячність Богові — це гарантія неповторення того, що довелося пережити нашому народові до нас. Пастор церкви «Спасіння» Пилип Савочка зауважив, що в Україні за час незалежності не було жодного воєнного конфлікту, і закликав усіх подякувати Богові за всі ці роки миру і спокою.

Усі промовці дякували Господу за хліб насущний і хліб духовний, мир сердечний, мир в Україні, за український народ і владу. Вони представляли різні церкви, але молилися одному Богові.

Через місяць, 9 листопада шість тисяч представників Церкви ХВЄ України зібралися у Львові, щоб подякувати Богові за багатий урожай. Урожай не лише матеріальний, але й духовний. Помічник єпископа Львівської області Анатолій Гук почав свято з молитви. Доктор богослов'я Анатолій Кліновський, єпископ і доктор богослов'я Василь Боєчко, єпископ церков Львівської області Роман Ляховський ділилися з присутніми Божим Словом і закликали всіх бути вдячними Богові.

Нагадаємо, Церква християн віри євангельської України виступає ініціатором та організатором Всеукраїнського дня подяки Господу, що проходить щороку, набуваючи щораз більшої підтримки в суспільстві. Ідея проведення такого заходу національного масштабу була озвучена старшим єпископом М.С. Паночком на зустрічі Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з Президентом України 3 березня 2006 р. і прийнята з розумінням українськими Церквами. Адже вірні всіх Церков сприймають вдячність як одну з християнських та загальнолюдських чеснот. Президент України в привітанні учасникам свята, що відбулося минулого року 21 жовтня в НПМ «Україна», відзначив важливість цього свята, започаткованого ЦХВЄУ, у процесі духовного оновлення нації.

Цього року старші брати-служителі погодилися провести Свято подяки не лише у столиці, а в кожній області, що й було зроблено з Божою допомогою.

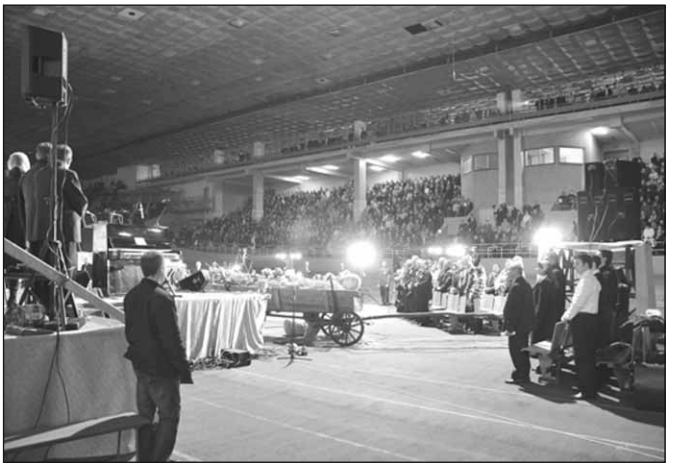

Біллі Грему — 90

7 листопада відомому християнському проповідникові та євангелістові Біллі Грему виповнилося 90 років.

Увірувавши в Христа в 17 років, Біллі присвячує своє життя служінню Богові. В 1943 році він розпочинає регулярні радіопередачі в Чикаго. В 1949 році в його служінні настає поворотний момент. У Лос-Анджелесі він проповідує замість запланованих кілька днів вісім тижнів. Про це почула вся Америка. На початку 50-х років була створена Євангельська асоціація Біллі Грема.

З того часу проповідницькою ареною Біллі Грімма став увесь світ. Він декілька разів приїжджав у Радянський Союз як турист, як проповідник, а на початку 90-х років розпочав глобальне служіння «Відродження».

Незважаючи на вік, він залишається впливовою особою у Сполучених Штатах. Тепер його служіння продовжує син Франклін.

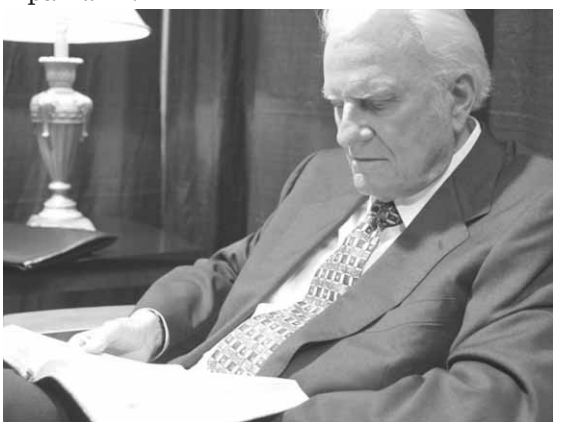

Фестиваль християнської книги

З 6 до 9 листопада у приміщенні київського експоцентру «Спортивний» проходив третій міжнародний фестиваль християнської книги. Його представляли десятки видавництв з України та зарубіжжя. Оскільки цей захід відбувався у рамках ярмарки світської літератури, його відвідувачами стали як віруючі, так і невіруючі, що дає право назвати його своєрідною євангелізацією. На фестивалі видавництва не лише пропонували свою продукцію, але й мали ділові зустрічі з потенційними авторами та партнерами, обговорювали спільні проекти, складали плани співпраці на майбутнє. Вперше на фестивалі пройшов майстер-клас для редакторів та працівників видавництв, який провів доктор філологічних наук, професор, завідуючий кафедрою видавничої справи та редагування Інституту журналістики Микола Тимошик.

Державний департамент України з питань виконання покарань визнав працю Церков у своїх установах

5 листопада в приміщенні Державного департаменту України з питань виконання покарання відбулася особлива подія — вручення сертифікатів священнослужителям.

Захід було присвячено успішному завершенню та врученню Сертифікатів проходження навчального курсу «Правові та психологічні аспекти релігійного служіння в місцях позбавлення волі», організованого за спільної ініціативи керівництва Департаменту та Української міжконфесійної християнської місії «Духовна та благодійна опіка у місцях позбавлення волі». В навчанні були задіяні викладачі Білоцерківського училища професійної підготовки персоналу ДКВС України, Українська міжконфесійна християнська місія «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі» та відділ соціального служіння Церкви християн віри євангельської України.

Сертифікати отримали 89 служителів з понад 10 християнських конфесій. Вручав сертифікати особисто голова Державного департаменту України з питань виконання покарань В.В. Кощинець. З привітальним та напутнім словом до випускників звернулися: голова Державного департаменту України з питань виконання покарань В.В. Кощинець, старший єпископ Церкви християн віри євангельської України М.С. Паночко, голова правління Української міжконфесійної християнської місії «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі» о. Григорій Драус, керівник відділу соціального служіння ЦХВЄУ Рустам Фатуллаєв.

Зокрема, голова Департаменту зазначив, що духовно-просвітницьку роботу із засудженими проводять понад 15 тис. священнослужителів. Кількість засуджених, які постійно відвідують заходи релігійного характеру налічує вже десятки тисяч людей. Враховуючи, що участь у таких заходах є виключно добровільною, можна впевнено говорити про позитивні досягнення та перспективи на шляху духовного відродження засуджених. За участю засуджених та за сприянням церков в установах збудовано 93 храми, церкви і каплиці (в тому числі 45 — окремими спорудами), ведеться будівництво ще 19. В решті установ обладнані молитовні кімнати.

Василь Кощинець зазначив, що Департамент з повагою відноситься до права кожної конфесії здійснювати релігійну діяльність, виходячи, насамперед, із закріпленого в Конституції України принципу рівності усіх релігій, віросповідань та релігійних організацій перед законом. Саме завдяки діяльності Місії в установах виконання покарань забезпечується толерантний та виважений підхід до спільної участі представників різних віросповідань у проведенні душепастирської роботи. Духовна робота священнослужителів із засудженими стала невід'ємною складовою процесу їх виправлення та повернення у суспільство.

Голова Департаменту підкреслив, що в саме в такій співпраці керівництво відомства вбачає передумову виконання важливих завдань щодо формування в Україні цивілізованої системи виконання покарань.

«Сьогодні відбулася знакова подія, яка ввійде в історію України. Шлях до цієї події був дуже складним і, здавалося, нездійсненним, але, дякувати Богові, кінцева ціль досягнута. Вперше спільно з Державним департаментом України з питань виконання покарань було організоване навчання служителів з різних християнських конфесій, які працюють в місцях позбавлення волі», — підсумовує єпископ М. Паночко після завершення зустрічі.

Заступник Генерального секретаря ООН зустрівся з представниками Церков та релігійних організацій

З 20 до 22 жовтня 2008 року в Україні перебуває з візитом Виконавчий директор Об'єднаної Програми ООН з ВІЛ/СНІДу (ЮНЕЙДС), Заступник Генерального секретаря ООН доктор Пітер Піот разом з Її Королівською Величністю Крон-Принцесою Норвегії Метте-Мерит, яка є Спеціальним представником ЮНЕЙДС. Метою візиту є сприяння посиленню ефективності національної відповіді на епідемію ВІЛ/СНІДу, особливо щодо інтенсифікації профілактичних заходів та надання комплексних послуг людям, які живуть з ВІЛ/СНІДом, зміцнення системи захисту прав людини, подолання стигми та дискримінації.

21 жовтня у Києві в рамках візиту відбулася зустріч доктора Пітера Піота та пані Метте-Мерит з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Ця подія не є випадковою, беручи до уваги тісну та ефективну співпрацю ЮНЕЙДС в Україні з ВРЦіРО, зокрема з Комісією з питань соціального служіння Ради.

Мета зустрічі — обговорення ключових досягнень у діяльності Церков та міжцерковній взаємодії у проблематиці ВІЛ/СНІДу та щодо вузлових питань релігійно-церковної участі в протидії поширення ВІЛ/СНІДу в Україні.

Слід відзначити, що Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій є засновником міжконфесійного діалогу в сфері подолання епідемії ВІЛ/СНІДу в Україні. Співпраця конфесій у цій сфері посилилась після ухвалення та впровадження «Концепції участі Церков та релігійних організацій України (ВРЦіРО) у протидії епідемії ВІЛ/СНІДу» та «Стратегії участі Церков та релігійних організацій України (ВРЦіРО) у протидії епідемії ВІЛ/СНІДу», що є унікальним досвідом в українських міжконфесійних відносинах.

«Вважаю, що Церква має бути в перших рядах тих, хто дбає про свій народ. І дякую Богові, що це не лише гарний лозунг у наших вустах. Бо саме християни, спонукувані Божою любов'ю до ближнього, проявляють цю любов ділом» — каже єпископ М. Паночко, який прийняв участь у зустрічі з високими гостями.

Представники Церков та релігійних організацій обговорили державно-конфесійні стосунки

5 листопада 2008 року в приміщенні Канцелярії ВСО ЄХБ відбулось засідання Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яке проходило під головуванням Виконавчого секретаря ВСО ЄХБ Валерія Антонюка. Основною метою засідання було вирішення організаційних питань та формування порядку денного чергового засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Члени Секретаріату ВРЦіРО ознайомились з процесом розробки законопроектів про повернення релігійним організаціям майна культового призначення та зі станом погодження міністерствами та відомствами проекту Концепції державно-конфесійних відносин в Україні, про що повідомив під час засідання директор Департаменту у справах державно-конфесійних відносин та забезпечення свободи совісті Держкомнацрелігій М.Бойчук.

У засіданні взяв участь голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі В.Костицький, який поінформував присутніх про діяльність та ініціативи Національної комісії. У відповідь на готовність представників конфесій до співпраці пан Костицький запропонував практичні кроки щодо налагодження взаємодії між Національною комісією та ВРЦіРО у сфері захисту суспільної моралі, зокрема підписати меморандум про співробітництво та делегувати представників конфесій до участі у роботі Науково-консультативної ради при Національній комісії. Крім цього, представникам церков і релігійних організацій було надано для обговорення підготовлений Національною комісією законопроект про внесення змін до законодавства у сфері захисту суспільної моралі в Україні.

Окремим питанням порядку денного було розглянуто проекти документів щодо формалізації співробітництва Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з Міністерством охорони здоров'я України у сферах захисту життя (звуження практики абортів), морально-етичної просвітницької діяльності серед медичних працівників, студентів медичних навчальних закладів та молоді, протидії епідеміям ВІЛ/СНІД та туберкульозу в Україні, запровадження медичного капеланства на прикладі хоспісів тощо.

Завершуючи зустріч, члени Секретаріату ВРЦіРО попередньо запланували дату чергового засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій та визначили питання, які необхідно опрацювати для внесення до його порядку денного.

«Такі зустрічі дозволяють Церквам тримати руку на пульсі подій та вчасно реагувати на виклики часу. Крім того, узгоджена позиція Церков робить голос християн набагато сильнішим» — каже пастор Ю. Кулакевич, секретар відділу зовнішніх та міжнародних звязків ЦХВЄУ, повернувшись із засідання.

Олександр Степанович Гринчук
13.03.1936 - 26.07.2008

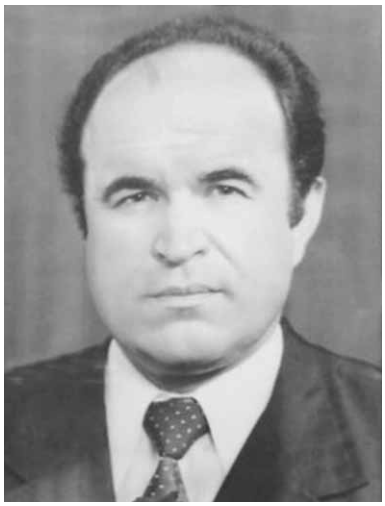

26 липня 2008 року на 73-ому році життя відійшов у вічність єпископ Олександр Степанович Гринчук.

Народився Олександр Степанович 13 березня 1936 року в селі Іллін Гощанського району, що на Рівненщині. Нелегким було його дитинство, яке припало на воєнні роки, а у 14 років він залишився без материнської любові та ласки. Ще в ранній юності Олександр прийняв Господа в своє серце і служив Йому протягом усього життя. У 1954-1955 роках Господь послав пробудження у церкву села Іллін. Саме тоді юнак був охрещений Духом Святим і увійшов у заповіт Господа через водне хрещення.

У 1958 році Олександр одружився зі Галиною Михайлівною Степчук. У тому ж році молода сім'я переїхала на постійне проживання у місто Рівне. Олександр і Галина виховали п'ятеро дітей — троє дочок і двоє синів.

Невдовзі після приїзду в Рівне брата було обрано на служіння в церкві «Молодіжна» міста Рівного. Пізніше — на служіння єпископа церков західного регіону.

Багато утисків та переслідувань довелося пережити служителеві в роки атеїстичної влади. З нетерпінням чекав брат обіцяної свободи, про яку звіщав Господь через пророків. З приходом свободи Олександр Степанович активно включився у справу євангелізації — організовував служіння в тюрмах, театрах, клубах, парках. Церква швидко зростала, поповнюючись новими членами, зміцнювалася духовно, організаційно та кількісно.

У 2001 році брат виїхав у США, де на той час вже жила його родина. Сім років він продовжував духовну працю у США, утверджуючи християн у вірі, і залишився для багатьох прикладом для наслідування.

Редакція журналу «Благовісник» висловлює щире співчуття рідним та близьким Олександра Степановича Гринчука. Хай могутній Господь утішить Вас у Вашій скорботі!

Анонс

Читайте в наступному номері:

Як говорить Господь?

Якщо Вас зацікавила ця тема, пишіть нам, запитуйте, пропонуйте

Працівники журналу «Благовісник» потребують Вашої підтримки, Ваших молитов та Вашої допомоги. Ми чекаємо на Ваші листи, побажання, зауваження, матеріали, які зможемо використати у наступних номерах. Божих Вам благословень!

* * *

Зоря стояла прямо над вертепом
І заглядала мовчки з-за плеча
Марії-матері. І небом
Пропахли ясла. Капала свіча.

Тримала ніжно Сина в сповиточку,
Співала стиха. Щастя — аж до сліз!
«Що жде Тебе, маленький мій Синочку,
Яку Ти долю в світ оцей приніс?»

Вдивлялась пильно в очі Немовляти,
Не вірилось: яка велика честь!
Та й звідки їй, такій щасливій, знати,
Яким важким Голгофський буде хрест,

Яким болючим стане материнство,
Коли заб'ють, як в власну руку, цвях...
А поки що безхмарністю дитинства
Зоря Його благословляє шлях.

Юрій Вавринюк

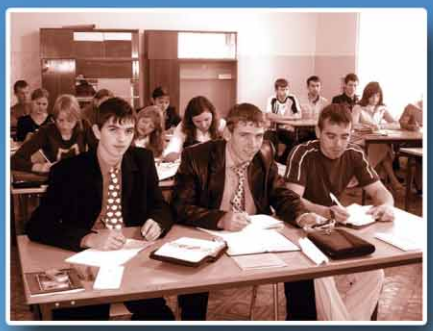

Коростенський Біблійний коледж

оголошує набір студентів на навчання (стаціонарна та заочна форма) за спеціалізацією «Церковне служіння»

КБК, заснований у травні 1991 року, став першим біблійним навчальним закладом стаціонарного типу Церкви ХВЄ України і є повноправним членом Євразійської Акредитаційної Асоціації.

Чому саме КБК?

1. Добра можливість для вивчення Біблії та духовного зростання
2. Кваліфіковані викладачі з України та з-за кордону
3. Можливість застосовувати здобуті знання на практиці в церквах України
4. Кращі студенти проходять практику в Норвегії
5. Навчання в сучасно обладнаному приміщенні, триразове харчування і гуртожиток
6. Після закінчення 3-річного навчання студенти отримують диплом бакалавра та допомогу в працевлаштуванні
7. Для тих, хто не має змоги присвятити багато часу навчанню, діють тримісячні біблійні курси

Якщо Ви бажаєте навчатися в КБК, анкету-заяву можете замовити за вказаною адресою чи телефоном. Заповнену анкету можна надіслати поштою або подати особисто.

Наша адреса: вул. Свердлова, 63а
м.Коростень, Житомирська обл.
Україна, 11500
Тел. (04142)4-79-64, 4-68-03,
(097)7041355
e-mail:
college@zt.ukrtel.net
mfasolko@mail.ru